NUMĂRUL 1 ÎN *NEW YORK TIMES*

ACEASTĂ MICUȚĂ ADEMENITOARE SE DOVEDEȘTE A FI ABSOLUT DEZARMANTĂ ȘI EXTREM DE ATRĂGĂTOARE...

EDITURA MIRON

JULIA QUINN

MOȘTENITOAREA SEDUSĂ

JULIA QUINN
MOŞTENITOAREA SEDUSĂ

***TO CATCH AN HEIRESS* by Julia Quinn**

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin Editurii MIRON

MOŞTENITOAREA SEDUSĂ
Editura MIRON

CAPITOLUL 1

contubernal (subst) *– militar care locuia împreună cu alţii în acelaşi cort.*

Gândul că Percy Prewitt este contubernal cu mine îmi provoacă urticarie.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

Hampshire, Anglia, 3 iulie, 1814

Caroline Trent nu intenţiona să-l împuşte pe Percival Prewitt, dar a făcut-o, iar acum el murise. Cel puţin ea îl credea mort. Era mult sânge peste tot. Se scurgea pe perete, băltea pe podea, iar aşternuturile musteau de sânge. Caroline nu avea multe cunoştinţe de medicină, dar era mai mult ca sigură că un om nu mai putea fi în viaţă după ce a pierdut atâta sânge.

Era în mare pericol.

— La naiba, mormăi ea. Deşi era o femeie educată, mai existaseră în viaţa ei momente când i s-au impus anumite lucruri prin metode nu tocmai ortodoxe, aşa că limbajul ei lăsa de dorit uneori. Prostule ce eşti, i se adresă ea cadavrului lungit pe jos. De ce a trebuit să te repezi la mine în halul ăsta? De ce nu te-ai retras când a trebuit, de bunăvoie? I-am spus tatălui tău că nu mă voi căsători cu tine. I-am spus că nu m-aş mărita cu tine, nici dacă ai fi ultimul cretin din Anglia.

Îi venea să bată cu piciorul în podea, de frustrare. Oare de ce cuvintele ei nu ieşeau niciodată din gură aşa cum le dorea ea?

— Voiam să spun că eşti un cretin, îi zise lui Percy, care, surprinzător, nu-i răspunse. Drace. De ce mai pierd timpul să vorbesc cu tine? Eşti mort de-a binelea.

Caroline scoase un geamăt de încrâncenare. Ce naiba să facă acum cu el? Tatăl lui Percy trebuia să se întoarcă

peste două ore şi nu aveai nevoie de studii superioare ca să deduci că Oliver Prewitt nu va fi deloc încântat să-şi găsească fiul mort pe jos.

— Tatăl tău să se spele pe cap cu tine, îngăimă ea. Oricum, numai tu eşti de vină. Dacă nu ar fi fost atât de obsedat să-ţi pescuiască o moştenitoare…

Oliver Prewitt era tutorele Carolinei, sau cel puţin urma să-i mai fie încă şase luni, până când ea avea să împlinească douăzeci şi unu de ani. Începuse să numere zilele rămase până la 14 August 1814 încă din 14 August 1813, când a făcut douăzeci de ani. Mai erau patruzeci şi două de zile. Patruzeci şi două de zile şi în sfârşit va fi stăpână pe viaţa şi pe averea ei. Nici măcar nu voia să se gândească la suma pe care au risipit-o deja membrii familiei Prewitt din moştenirea ei.

Azvârli arma pe pat, îşi puse mâinile în şolduri şi se uită la Percy.

Apoi el deschise ochii.

— Aaau! ţipă Caroline disperată, şi sări un pas înapoi şi îşi luă pistolul în mână.

— Nenorocito… începu Percy.

— Opreşte-te, îl avertiză ea. Am un pistol în mână.

— Doar nu-l vei folosi, zise el gâfâind, apoi tuşi, ţinându-se cu mâna de umărul însângerat.

— Te rog să mă scuzi, dar îţi voi dovedi că te înşeli. Atunci Percy scoase o înjurătură urâtă, după care o privi furios pe Caroline.

— I-am zis tatii că nu vreau să mă însor cu tine. Doamne! Îţi dai seama? Să trăiesc cu tine toată viaţa? Aş fi înnebunit de-a binelea. Adică, dacă nu m-ai fi ucis tu primul.

— Dacă nu voiai să te însori cu mine, nu trebuia să încerci să mă iei cu forţa!

El ridică din umeri nepăsător, apoi scoase un urlet, când mişcarea îi provocă o durere groaznică în umăr. Zise extrem de iritat:

— Ai ceva bani, dar să ştii că nu meriţi efortul.

— Fii bun şi spune-i asta tatălui tău, i-o trânti Caroline.

— A zis că mă dezmoşteneşte, dacă nu mă însor cu tine.

— Iar tu nu ai putut să treci peste cuvântul lui nici măcar o dată în viaţa ta nenorocită?

Percy protestă împotriva cuvintelor auzite, dar în starea lui gravă nici nu putea riposta cum ar fi dorit.

— Aş putea pleca în America, bombăni el. Sunt sigur că sălbaticele de acolo ar fi o alegere mai bună decât tine.

Caroline îl ignoră. Nu a fost în relaţii bune cu Percy încă de când ea a venit să locuiască la familia Prewitt, acum un an şi jumătate. Percy se lăsa condus de tatăl său, iar singura dată când a avut tupeu să reacţioneze a fost când Oliver a plecat de acasă. Din nefericire, tupeul lui era de obicei amorţit şi neînsemnat, iar după părerea Carolinei, practic inexistent.

— Şi acum probabil va trebui să te salvez, spuse ea vădit dezamăgită. Nu meriţi nici să putrezeşti în închisoare.

— Eşti prea cumsecade.

Caroline scoase perna din faţa de pernă şi tamponă rana de la umărul lui Percy cu damascul de cea mai bună calitate. Se gândi că materialul a fost cumpărat tot cu banii ei.

— Trebuie să oprim sângerarea, spuse ea.

— Parcă s-a mai oprit, observă el.

— Glonţul a trecut prin umăr?

— Nu ştiu. Mă doare groaznic. Nici nu ştiu dacă doare mai tare când glonţul străpunge muşchiul, sau când rămâne acolo.

— Probabil că doare la fel în ambele situaţii, spuse Caroline, apoi îndepărtă compresa şi examină rana. Îl întoarse uşor şi se uită în spate. Cred că a pătruns prin umăr. Ai o gaură şi în spate.

— Numai tu puteai să mă răneşti de două ori.

— M-ai ademenit în camera ta pretinzând că vrei un ceai, îl admonestă ea, apoi ai încercat să mă violezi! La ce te aşteptai?

— De ce naiba ai venit cu o armă?

— Mereu am arma la mine, răspunse ea. O port de

când cu… lasă, nu contează.

— Doar nu-ţi închipui că aş fi trecut la fapte, mormăi el.

— De unde era să ştiu eu?

— Păi, ştii că nu te-am plăcut niciodată.

Caroline ţinu apăsat bandajul ad-hoc pe umărul însângerat, cu o forţă mai intensă decât ar fi fost necesar.

— Ce ştiu eu este că ţie şi tatălui tău v-a plăcut dintotdeauna moştenirea mea.

— Îmi displaci mai mult decât îmi place moştenirea ta, recunoscu Percy. Eşti mult prea dominatoare, nu eşti deloc drăguţă şi ai o limbă mai ascuţită decât cea a unui şarpe.

Caroline surâse, mândră de sine. Nu era vina ei că limba i se ascuţise atât de mult. Învăţase destul de timpuriu că mintea era singura ei armă de apărare împotriva cohortei de tutori îngrozitori pe care a fost obligată să-i suporte de la zece ani, de când tatăl ei s-a prăpădit. Primul a fost George Liggett, văr primar cu tatăl ei. Acesta nu s-a purtat urât, doar că nu ştia cum să se poarte cu o copilă. Prima dată când s-au văzut el i-a zâmbit – a fost singurul zâmbet – i-a spus că e încântat să o cunoască, apoi a cazat-o într-o casă de provincie, împreună cu o guvernantă şi o asistentă medicală. În continuare a ignorat-o total.

George a murit şi tutela a fost atribuită vărului său primar, care nu era deloc înrudit cu tatăl sau familia ei. Niles Wickham era un bătrân răutăcios, care s-a bucurat de pupila sa, pe care a transformat-o în propria servitoare şi căreia i-a înşirat o listă de atribuţii pe care era obligată să le îndeplinească. Caroline a gătit, a spălat, a călcat, a lustruit, a frecat podele şi a măturat. Ce i-a lipsit cel mai mult a fost somnul.

La rândul său Niles s-a înecat cu un os de pui, s-a înroşit la faţă şi a murit. Tribunalul ajunsese într-un impas, fiindcă nu ştia unde să o trimită pe Caroline, care avea deja cincisprezece ani, fiind prea educată şi bogată ca să fie trimisă la un orfelinat, aşa că tutela i-a fost pasată lui Archibald Prewitt, văr de-al doilea cu Niles. Archibald era un libidinos pervers, care a considerat-o pe Caroline extrem de

atrăgătoare şi nu i-a dat pace. În vremea aceea ea a căpătat obiceiul de a avea mereu asupra ei o armă. Cum Archibald avea inima firavă, Caroline a locuit cu el doar şase luni, după care a asistat la înmormântarea lui şi a fost trimisă pachet să locuiască la Albert, fratele mai mic al lui Archibald.

Albert bea prea mult şi făcea mereu uz de pumni, fapt care i-a înlesnit Carolinei dobândirea performanţei de a alerga rapid şi de a se ascunde bine. Dacă Archibald a încercat în multe ocazii să o înghesuie prin colţuri, Albert devenea rău când se îmbăta, iar loviturile lui dureau tare. Tot atunci şi-a perfectat talentul de a adulmeca alcoolul din camera de alături. Albert nu ridica niciodată mâna asupra ei când era treaz.

Totuşi, din nefericire, Albert era treaz foarte rar, aşa încât, în timpul unui asemenea episod de beţie avansată, i-a dat pinteni calului un pic cam tare, iar acesta l-a doborât la pământ şi Albert a căzut în cap.

Deja Caroline era obişnuită să se mute, aşa că, imediat după ce medicul legist a acoperit cadavrul cui Albert cu un cearşaf, ea şi-a făcut bagajul şi a aşteptat ca tribunalul să decidă unde va fi trimisă acum.

S-a trezit curând că locuieşte împreună cu fratele mai tânăr al lui Albert, Oliver şi cu fiul acestuia, Percy, cel care sângera acum. La început Oliver părea cel mai bun dintre toţi tutorii, dar curând Caroline înţelese că Oliver era interesat doar de banii ei. Imediat ce a aflat că pupila lui aducea cu sine o sumă frumuşică, el a decis că atât Caroline, cât şi banii ei nu-i vor scăpa din mână.

Percy era cu câţiva ani mai mare decât Caroline, aşa că Oliver a anunţat că ei doi se vor căsători. Niciunul dintre potenţialii miri nu a fost încântat de acest aranjament, ba chiar fiecare i-a mărturisit asta, dar lui Oliver părea că nu-i pasă. Pe Percy l-a îmbrobodit până ce a acceptat, după care s-a apucat să o convingă pe Caroline să devină o Prewitt.

Prin „convingere” el înţelegea să ţipe la ea, să o pălmuiască, să o înfometeze, să o încuie în camera ei, iar în final să-l oblige pe Percy să o lase însărcinată, pentru a o

forţa să-l ia de bărbat.

— Mai bine îl nasc bastard, decât să-l cheme Prewitt, protesta Caroline.

— Ce ai zis? întrebă Percy.

— Nimic.

— Ştii că va trebui să pleci, zise el, schimbând brusc subiectul.

— Crede-mă, îmi este foarte clar.

— Tata mi-a zis că, dacă nu te las însărcinată, va avea el grijă de acest aspect.

Caroline simţi că-i vine să vomite.

— Poftim? întrebă ea cu glas tremurat. Îl prefera pe Percy de o mie de ori, nu pe Oliver.

— Nu ştiu unde poţi să te duci, dar trebuie să dispari până vei împlini douăzeci şi unu de ani, care va fi… când?… curând, presupun.

— Peste şase săptămâni, şopti Caroline. Fix peste şase săptămâni.

— Crezi că vei reuşi?

— Să mă ascund?

Percy dădu din cap afirmativ.

— Va trebui să reuşesc, nu? Voi avea nevoie de bani, totuşi. Am pus eu de-o parte puţini, dar până la ziua mea nu voi avea acces la moştenire.

Percy se strâmbă de durere, când Caroline dezlipi compresa de pe rana de la umăr.

— Eu pot să-ţi dau o sumă oarecare, spuse el.

— Ţi-o voi înapoia. Cu dobândă.

— Bine. Va trebui să pleci la noapte.

Caroline se uită de jur-împrejurul ei, prin camera răvăşită.

— Ce facem cu mizeria asta…? Va trebui să curăţ sângele.

— Nu, lasă-l. Mai bine te las să pleci fiindcă m-ai împuşcat, decât să-ţi pun în pericol planul.

— Va veni şi ziua când vei da socoteală tatălui tău.

— Îmi va fi mai uşor dacă nu vei fi aici. Cunosc o fată drăguţă în oraşul vecin şi am de gând să-i fac curte. E

liniştită şi destul de înzestrată, în plus nu e slăbănoagă, ca tine.

Caroline o compătimi pe biata făptură.

— Sper că va ieşi totul aşa cum doreşti, minţi Caroline.

— Nu te cred, dar nici nu-mi pasă. Pur şi simplu nu mă interesează părerea ta, ci doar să pleci odată.

— Ştii, Percy, exact asta simt şi eu pentru tine.

În mod uimitor, Percy zâmbi şi era prima dată în optsprezece luni, de când Caroline venise să locuiască la familia Prewitt, când se simţea oarecum înrudită cu acest tânăr, apropiat ca vârstă de ea.

— Unde vei merge? întrebă el.

— E mai bine să nu ştii. Aşa tatăl tău nu va avea cum să te oblige să-i mărturiseşti.

— Ai dreptate.

— În plus, habar nu am. Ştii că nu am nicio rudă. De aceea am ajuns la voi, aici. Doar că după zece ani în care am învăţat să mă apăr de aşa-zişi bine-intenţionaţi tutori, cred că mă voi descurca în lumea largă timp de şase săptămâni.

— Dacă există vreo femeie care poate asta, aceea eşti doar tu.

— Ce, Percy, zise ea mirată, mi-ai făcut cumva un compliment? Mă uimeşti.

— Nu a fost nici pe departe un compliment. Ce bărbat şi-ar dori o femeie care se poate descurca foarte bine şi fără el?

— Acela care s-ar putea descurca foarte bine şi fără tatăl său, răspunse Caroline.

Percy făcu semn cu capul spre birou şi spuse:

— Trage sertarul de sus… nu, acela din dreapta…

Percy, aici e lenjeria ta de corp! exclamă Caroline, trântind sertarul dezgustată.

— Vrei să-ţi dau banii aceia cu împrumut, sau nu? Acolo i-am ascuns.

— Păi, mi se pare normal că nimeni nu şi-ar dori să-i caute acolo, bombăni ea. Poate că dacă ai face baie mai

des…

— Doamne! izbucni el. De-abia aştept să nu te mai văd. Caroline Trent, eşti fiica diavolului însuşi. Eşti o boală. Eşti ca o molimă. Eşti…

— Ia mai taci din gură! Caroline trase brusc sertarul, mâhnită de cuvintele lui. Nu-l plăcea pe Percy mai mult decât o plăcea el pe ea, dar nici nu-i plăcea să fie comparată cu lăcuste, boli şi ciumă. Unde sunt banii? întrebă ea supărată.

— În ciorapul meu… nu, în cel negru… nu, nu acela negru, celălalt… da, acolo, lângă… da, exact, uite-l.

Caroline găsi ciorapul cu pricina, iar din el scoase câteva bancnote şi monede.

— Doamne, Percy, cred că ai o sută de lire aici. Cum ai adunat atâţia?

— Îi adun de ceva timp. Iar în fiecare lună şterpelesc câte o monedă de pe biroul tatii. Nu iau mult, aşa că nu observă niciodată. Carolinei nu-i venea să creadă; Oliver Prewitt era atât de obsedat de bani, încât era o minune că pielea lui nu căpătase culoarea bancnotelor.

— Poţi să iei jumătate, spuse Percy.

— Doar o jumătate? Nu fi prost, Percy. Trebuie să mă ascund şase săptămâni. S-ar putea să am cheltuieli neprevăzute.

— Şi eu aş putea să am cheltuieli neprevăzute.

— Dar ai un acoperiş deasupra capului! protestă ea.

— Nu se ştie, odată ce tata va descoperi că te-am lăsat să pleci.

Caroline trebuia să fie de acord cu el în această privinţă. Oliver Prewitt nu va fi deloc încântat de ce a făcut fiul său. Puse la loc în ciorap jumătate din suma găsită.

— Bine, zise ea, punând banii ei în buzunar. Crezi că vei reuşi să te descurci cu sângerarea?

— Nu vei fi acuzată de crimă, dacă de asta îţi faci probleme.

— Oricât de greu ţi-ar veni să crezi, Percy, nu vreau să mori. Nu vreau să mă mărit cu tine şi desigur, voi fi foarte fericită dacă nu voi mai da ochii cu tine, dar nu vreau

să mori.

Percy o privi într-un mod straniu, iar Caroline a crezut că voia să-i spună ceva drăguţ (măcar la fel de drăguţ ca ultimele ei cuvinte), dar el pufni pe nas.

— Ai dreptate. Îmi e foarte greu să cred.

În clipa aceea Caroline lăsă orice sentimentalism şi merse la uşă, iar când puse mina pe clanţă zise:

— Ne vedem peste şase săptămâni, când voi veni să-mi preiau moştenirea.

— Şi să-mi returnezi datoria, îi aminti el.

— Şi să-ţi returnez datoria. Plus dobânda, adăugă ea, înaintea lui.

— Bine.

— Pe de altă parte, îşi zise ea doar sieşi, poate voi reuşi să-mi conduc afacerile fără să mai întâlnesc vreun Prewitt vreodată. Aş putea apela la serviciile unui avocat şi...

— Ar fi chiar mai bine, o întrerupse Percy.

Caroline răsuflă tare de exasperare şi ieşi. Percy nu se va schimba niciodată. Era necioplit, egoist şi, cu toate că era puţin mai amabil decât tatăl său, rămânea un mare ticălos.

Merse grăbită pe coridorul întunecat şi urcă scările spre camera ei. Straniu, dar toţi tutorii ei i-au oferit camera de la mansardă. Oliver fusese chiar cel mai rău, cazând-o într-o cameră foarte mică şi prăfuită, cu tavanul jos şi streaşină în dreptul ferestrei. Dacă s-a gândit cumva că o va demoraliza, s-a înşelat. Carolinei îi plăceau cămăruţele intime. Se simţea acolo mai aproape de cer. Auzea ploaia prin tavan şi primăvara privea crengile copacilor înmugurind. Păsările îşi făceau cuiburile foarte aproape de fereastra ei, iar câteodată veveriţele alergau pe pervazul ferestrei.

După ce înghesui rapid cele mai dragi bunuri ale ei, se opri şi privi pe fereastră. Era o zi senină. S-ar fi potrivit mai bine o seară înstelată. Caroline avea puţine amintiri cu mama ei, dar îşi amintea de nopţile de vară, când stătea în poala ei şi privea cerul înstelat.

— Priveşte-o pe aceea, îi şoptea Cassandra Trent. Cred că e cea mai strălucitoare de pe cer. Şi uită-te acolo. Vezi ursul?

După fiecare plimbare a lor, Cassandra spunea:

— Fiecare stea este specială. Ştiai asta? Ştiu că de multe ori ele par identice, dar fiecare este unică şi specială, exact ca tine. Tu eşti fetiţa cea mai deosebită din întreaga lume. Să nu uiţi asta niciodată.

Caroline era prea micuţă ca să înţeleagă că mama ei, Cassandra era pe moarte. De-abia acum preţuia darul de plecare al mamei sale, iar oricât de dezamăgită sau tristă ar fi fost în ultimii zece ani – Caroline nu trebuia decât să ridice ochii spre cer şi acolo regăsea pacea nepreţuită.

Dacă o stea licărea, ea se simţea în siguranţă şi confort. Poate nu atât de sigură cum s-a simţit atunci, demult, în braţele mamei sale, dar măcar stelele îi dădeau speranţă. Ele rămâneau neschimbate, la fel ca ea.

Se mai uită o dată prin cameră, ca să fie sigură că nu a uitat nimic, apoi mai luă câteva lumânări şi le puse în valiză, să le aibă la nevoie, după care plecă. Casa era cufundată în linişte; toţi servitorii aveau seara liberă, probabil pentru ca să nu existe martori când Percy avea să o atace. Oliver se gândea la toate. Caroline era surprinsă că el nu adoptase această tactică mai devreme.

La început poate că s-a gândit că o va convinge să se mărite cu Percy fără să recurgă la viol. Acum, când se apropia cea de-a douăzeci şi una aniversare a ei, parcă devenise mai disperat.

La fel era şi Caroline. Dacă trebuia să se mărite cu Percy, ar fi murit. Oricât de melodramatic ar fi sunat asta. Mai rău decât gândul că-l va vedea zilnic, tot restul vieţii, era faptul că ar fi trebuit să-l asculte zi de zi, toată viaţa.

Era pe holul principal şi se îndrepta spre uşa de la intrare, când observă sfeşnicul cel nou al lui Oliver, tronând pe o masă. Toată săptămâna se făcuse cu noua piesă. Argint masiv, i-a spus el. Manoperă de cea mai bună calitate. Caroline privi cu îndoială. Oliver nu şi-ar fi permis să achiziţioneze sfeşnice din argint masiv înainte să fie numit

tutorele ei.

Era o ironie, totuşi. Ea ar fi împărţit bucuroasă moştenirea ei, dacă ar fi găsit o familie care să o iubească şi să-i poarte de grijă. Dacă ar fi existat cineva care să vadă în ea ceva mai mult decât un cal de povară, înzestrat cu un cont bancar consistent.

Caroline scoase din sfeşnic lumânările din ceară scumpă, parfumată, înlocuindu-le cu acelea pe care le pusese mai devreme în geantă. Dacă va avea nevoie să aprindă o lumânare pe drumurile ei, atunci era bine să fie una scumpă, din cele achiziţionate de Oliver pentru sine.

Ieşi grăbită, mulţumită că vremea era călduroasă.

— Bine că Percy nu m-a atacat iama, îşi spunea ea mergând pe alee. Ar fi preferat să se deplaseze cu ceva care să o scoată cât mai repede din Hampshire, însă Oliver ţinea doar doi cai, care în prezent erau înhămaţi la trăsura lui, cu care plecase ca de obicei, la partida de cărţi săptămânală, de la reşedinţa moşierului.

Caroline preferă să vadă partea plină a paharului, amintindu-şi că se putea ascunde mai lesne dacă mergea pe jos. Va avansa mai încet, iar dacă avea să dea peste hoţii la drumul mare…

Se cutremură uşor. O femeie singură este ceva care sare în ochi. Părul ei şaten deschis parcă reflecta razele lunii, deşi boneta îl acoperea aproape în întregime. Mai bine s-ar fi îmbrăcat bărbăteşte, dar nu a avut timp destul. Poate ar fi bine să se îndrepte spre primul port. Nu era prea departe. Pe mare va călători mai repede, reuşind să ajungă suficient de departe, astfel încât Oliver să nu o poată găsi în următoarele şase săptămâni.

Da, va trebui să călătorească pe mare şi nu pe uscat. Mai mult ca sigur cineva ar putea să o recunoască. Se îndreptă spre sud, cu intenţia de a scurta drumul pe un câmp. Mai erau cincisprezece mile până la Portsmouth. Dacă avansa repede, putea ajunge acolo până în zori. Apoi şi-ar cumpăra bilet pe o navă de pasageri şi ar ajunge în altă regiune din Anglia. Caroline nu dorea să plece din ţară, nu acum, când urma să-şi revendice moştenirea peste doar

şase săptămâni.

Ce putea să facă în acest răstimp? Atât de mult lipsise din viaţa socială încât nu mai ştia dacă se poate angaja într-un post adecvat. Poate ar fi fost o guvernantă bună, dar i-ar trebui probabil şase săptămâni ca să găsească un loc de muncă potrivit. Apoi… Bine, nu se cuvenea să accepte un post de guvernantă, apoi să plece peste câteva săptămâni.

Ştia să gătească, iar tutorii ei avuseseră grijă ca ea să se priceapă şi la curăţenie. Poate reuşea să se angajeze la o pensiune, sau la un han izolat. Nu i se părea prea plăcut să strângă în urma unor necunoscuţi, dar aceasta părea singura ei speranţă de supravieţuire pentru următoarele săptămâni. Orice s-ar întâmpla, trebuia să plece din Hampshire şi din comitatele învecinate. Putea să muncească la un han, doar că la unul foarte departe de Prewitt Hall.

Aşa că se grăbi să ajungă la Portsmouth. Iarba pe care păşea era moale şi uscată, iar copacii o protejau de şoseaua principală. Era noapte şi traficul era redus, dar trebuia să fie precaută. Nu auzea decât sunetul paşilor ei pe pământ. Până ce…

Ce a fost asta? Caroline se răsuci pe loc dar nu văzu nimic. Inima îi bătea cu putere. Putea să jure că a auzit ceva.

— Poate a fost un arici, şopti ea. Sau un iepure. Totuşi, nu văzu niciun animal, aşa că nu se linişti. Continuă să mergi, îşi spuse ea. Trebuie să ajungi la Portsmouth până dimineaţa. Îşi continuă drumul cu un curaj pe care nu-l mai simţea acum. Arată-ţi faţa sau rămâi un las.

Se auzi un foşnet, apoi un bărbat ţâşni din spatele unui copac. Era îmbrăcat în negru, până şi părul lui era negru. Era înalt, cu umeri laţi şi părea genul de persoană periculoasă, cum Caroline nu mai văzuse niciodată. Ţinea o armă îndreptată spre inima ei.

CAPITOLUL 2

Bătăios (adj.) *– Căruia îi place să se bată, agresiv.*
Pot să fiu foarte bătăioasă atunci când cineva mă pune la colţ.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

Blake Ravenscroft nu părea sigur de înfăţişarea femeii, dar ceva îi spunea că nu era cea pe care o căuta el. Crezuse că era o persoană mai blândă, reţinută şi uşor de abordat. Aceasta însă era înaltă, părea sigură pe sine şi-l privea în ochi. În plus, avea o gură frumoasă, cum nu mai văzuse demult. Nu putea să o descrie, doar că buza superioară se arcuia într-o formă excepţională şi…

— Crezi că ai putea să îndrepţi arma în altă direcţie?

Blake se trezi din visare, uimit de lipsa lui de concentrare.

— Ţi-ar plăcea asta, nu?

Sigur că mi-ar plăcea. Am o problemă cu armele, înţelegi? Mai exact nu mă deranjează. Sunt bune pentru anumite scopuri, adică pentru vânătoare şi altele, dar nu agreez ideea ca ele să fie îndreptate asupra mea şi…

— Gura!

Ea tăcu. Blake o studie câteva minute. Ceva nu se potrivea la ea. Carlotta de Leon era spaniolă, în fine, pe jumătate spaniolă, iar fata aceasta arăta ca o englezoaică get-beget. Nu avea părul blond, dar avea o nuanţă deschisă de şaten, iar pe întuneric se distingea clar că ochii ei erau verzi-albăstrui.

Ca să nu mai spunem de glas, care trăda evident accentul elitei britanice. Totuşi, a văzut-o când s-a strecurat afară din casa lui Oliver Prewitt, în puterea nopţii. Când toţi servitorii erau liberi. Trebuia să fie Carlotta de Leon. Nu

exista o altă explicaţie.

Blake – pe care Ministerul de Război nu-l angajase cu acte, dar îi dădea ordine şi ocazional câte un extras de cont – era pe urmele lui Oliver Prewitt de aproape şase luni deja. Autorităţile locale ştiau de ceva timp că Prewitt făcea contrabandă cu bunuri din şi către Franţa, dar numai de puţină vreme ele începuseră să suspecteze că tot el permitea spionilor lui Napoleon să folosească mica sa ambarcaţiune pentru a duce mesaje diplomatice, laolaltă cu încărcătura lui obişnuită de coniac şi mătăsuri. Cum nava lui Prewitt pleca dintr-un golfuleţ de pe malul sudic, între Portsmouth şi Bournemouth, la început Ministerul de Război nu i-a acordat prea multă atenţie. Cei mai mulţi spioni preferau să plece din Kent, care era mult mai aproape de Franţa.

Locaţia lui Prewitt, aparent incomodă, se dovedise a fi o stratagemă excelentă, iar Ministerul de Război se temea că forţele lui Napoleon îl foloseau pentru mesajele mai delicate. Cu o lună în urmă chiar au descoperit că persoana de contact a lui Prewitt era o anumită Carlotta de Leon, pe jumătate spaniolă, pe jumătate englezoaică şi sută la sută mortală.

Blake a fost în alertă toată seara, de îndată ce a aflat că toţi servitorii lui Prewitt aveau toată seara şi noaptea libere – gest absolut neobişnuit pentru un avar notoriu ca Oliver Prewitt. Clar, punea ceva la cale, iar bănuielile lui Blake s-au confirmat când a văzut-o pe fată strecurându-se afară din casă, la adăpostul întunericului. Aşadar, era puţin mai tânără decât bănuia el, dar nu se lăsa înşelat de masca inocenţei. Probabil chiar ea întreţinea acea înfăţişare de perpetuă tinereţe. Cine o putea bănui de înaltă trădare pe o tânără atât de frumoasă?

Avea părul lung împletit într-o coadă pe spate, obrajii ei trandafirii şi delicaţi trădau o prospeţime specială şi…

Mâna ei fină, cu degete subţiri cobora lent spre buzunar. Blake, perfect stăpân pe instinctele sale ascuţite o opri cu mâna stângă, năpustindu-se spre ea. O doborî cu greutatea trupului său şi se prăbuşiră amândoi la pământ.

O simţi moale sub el, desigur cu excepţia metalului dur al armei pe care o ţinea în buzunarul pelerinei. Dacă până atunci a mai avut îndoieli în privinţa identităţii ei, acum ele dispăruseră cu totul. Îi luă pistolul, pe care-l puse la brâu, apoi se ridică şi o privi, cum stătea întinsă pe jos.

— Foarte neprofesionist, draga mea.

— Da, mă rog. Nici nu mă aşteptam la altceva, fiindcă nu mă pricep în asemenea situaţii, deşi am ceva experienţă cu…

Rămase cu fraza neterminată şi continuă cu nişte mormăieli, iar el nu ştia dacă vorbeşte cu el sau cu ea însăşi.

— Te urmăresc de aproape un an, zise el precipitat. Asta i-a atras ei atenţia.

— Mă urmăreşti?

— Nu ştiam cine eşti până luna trecută. Dar acum, că am pus mâna pe tine, nu-ţi mai dau drumul.

— Nu-mi dai drumul?

Blake o privea deopotrivă enervat şi nedumerit. Ce joc juca ea?

— Mă crezi un idiot? o atacă el.

— Nu. Tocmai am scăpat dintr-un cuib de idioţi, aşadar cunosc specia, dar tu eşti cu totul altceva. Totuşi, am speranţa că nu ţinteşti prea bine.

— Nu ratez niciodată.

Ea oftă.

— De asta mă temeam şi eu. Pari genul care nu ratează. Te deranjează dacă mă ridic?

El mută arma câţiva centimetri, amintindu-i că ţinta era inima ei.

— De fapt, prefer să te văd în aceeaşi poziţie.

— Mă gândeam că aşa este, şopti ea. Presupun că nu mă laşi să plec mai departe.

Răspunsul lui veni însoţit de un hohot de râs necontrolat.

— Mă tem că nu, draga mea. Gata cu zilele tale de spionaj.

— Zilele mele de ce?

— Guvernul britanic ştie totul despre tine şi comploturile tale trădătoare, miss Carlotta de Leon. Aşa vei afla că nu-i tratăm cu înţelegere pe spionii spanioli.

Faţa ei reflecta nonşalanţă şi consternare. Doamne, femeia era chiar bună.

— Guvernul ştie de mine? întrebă ea. Stai puţin, despre cine e vorba?

— Nu face pe nevinovata, miss de Leon. Inteligenţa ta este renumită atât aici, cât şi pe continent.

— Este un compliment foarte plăcut, dar mă tem că se comite o greşeală.

— Nu e nicio greşeală. Te-am văzut plecând de la Prewitt Hall.

— Da, desigur, dar…

— Pe întuneric, continuă el, când toţi servitorii sunt liberi. Nu ţi-ai dat seama că vom supraveghea reşedinţa, nu?

— Sigur că nu, răspunse Caroline furioasă deja. Cineva supraveghease casa? Cum de ea nu a observat? De cât timp?

— De două săptămâni.

Asta explica totul. De două săptămâni ea era plecată la Bath, unde o îngrijise pe mătuşa lui Oliver, o celibatară bătrână. Chiar în după amiaza aceasta se întorsese.

— Dar în acest răstimp ni s-au confirmat toate bănuielile.

— Ce bănuieli? repetă ea cuvintele lui. Oare despre ce naiba vorbea acest bărbat? dacă era un nebun, atunci ea era în pericol, fiindcă arma lui era încă îndreptată spre pieptul ei.

— Avem destule dovezi încât să-l acuzăm pe Prewitt. Mărturia ta ne va ajuta să-l ducem la ştreang. Iar tu, draga mea, vei învăţa să iubeşti Australia.

Caroline tresări, iar ochii i se aprinseră de încântare. Oliver era implicat în afaceri ilegale? Dar asta era minunat! Perfect! Ar fi trebuit să-şi dea seama că omul era un ticălos de joasă speţă. Începu să-şi facă socoteli. În ciuda celor spuse de bărbatul în negru, se îndoia că Oliver ar fi putut

face ceva atât de grav încât să fie spânzurat. Poate va fi trimis la închisoare. Sau obligat să presteze muncă forţată. Sau...

— Miss de Leon, zise scurt bărbatul.

Caroline îl întrebă precipitat:

— Cu ce se ocupă Oliver?

— Pentru numele Domnului, femeie, m-am săturat de teatrul tău ieftin. O să vii cu mine. Se apropie de ea cu o privire ameninţătoare şi o apucă de ambele mâini. Acum.

— Dar...

— Niciun cuvânt în plus, dacă nu e o mărturisire.

— Dar...

— Gata! Îi îndesă o cârpă în gură. Vei avea destul timp să vorbeşti mai târziu, miss de Leon.

Caroline începu să tuşească, iar el îi legă mâinile cu o frânghie groasă. Apoi, spre uimirea ei, cu două degete în gură fluieră puternic, iar din spatele copacilor ţâşni un murg negru, extrem de frumos, care se apropie de el cu paşi mândri.

Se uită la animalul care părea cel mai tăcut şi bine antrenat cal din istoria omenirii, iar el o ridică foarte uşor pe şa.

Ea încercă zadarnic să protesteze şi reuşi să scoată nişte ţipete înfundate, ca să-i atragă atenţia.

— Ce-i? întrebă el privind-o atent, apoi văzu că fustele lungi o împiedicau să încalece. Ah, fustele astea. Le pot tăia sau le putem ridica în limita decenţei, tu alegi.

Ea îl sfredelea cu privirea.

— Văd că alegi decenţa, zise el, aşa că îi trase fustele în sus, ca să o ajute să urce în şa. Scuză-mă că nu m-am gândit să aduc o şa pentru femei, miss de Leon, dar crede-mă că am griji mai mari acum decât să mă uit la picioarele dumitale dezgolite.

Ea îi trase un şut în piept. El o prinse de gleznă şi strânse cu putere.

— Niciodată să nu loveşti cu piciorul un bărbat care ţine arma îndreptată spre tine.

Caroline ridică trufaşă capul şi privi în altă direcţie.

Farsa aceasta ţinea deja prea mult. De îndată ce va scăpa de căluşul din gură, îi va spune acestei brute că nu auzise în viaţa ei de miss Carlotta de Leon. Îl va reclama autorităţilor pentru abuz, până ce va cere îndurare.

Între timp totuşi, va trebui să-i facă viaţa un calvar.

De cum urcă şi el pe cal în spatele ei, ea îi trase un cot în coastă. Tare.

— Ce mai e acum? ţipă el.

Ea ridică din umeri cu nevinovăţie.

— Mai fă o mişcare ca asta şi-ţi bag în gură încă o cârpă, mult mai murdară decât prima.

Ca şi când aşa ceva ar fi fost posibil, se gândi Caroline. Nici nu voia să se gândească la locul unde a stat înainte cârpa din gura ei. Se uita la el duşmănos, dar după mârâitul lui, realiză că înfăţişarea ei nu era nici pe jumătate atât de fioroasă pe cât şi-o dorea ea.

Calul mergea la pas uşor, iar Caroline era bucuroasă că nu mergeau spre Portsmouth, dar măcar se depărtau de Prewitt Hall. Dacă ar fi avut mâinile libere, ar fi putut aplauda bucuroasă. Nu ar fi putut evada mai rapid nici dacă şi-ar fi aranjat singură transportul. Bărbatul acesta o luase drept altcineva – o criminală spaniolă mai exact – dar ea părea încântată că o duce departe, foarte departe. Va sta cuminte şi-l va lăsa să mâne calul cu viteza pe care şi-o dorea ca să avanseze.

Treizeci de minute mai târziu Blake Ravenscroft descăleca foarte suspicios în faţa conacului Seacrest Manor, lângă Bournemouth, Dorset. Carlotta de Leon, care nu a protestat când a încolţit-o pe câmp, nu a opus rezistenţă nici pe durata călătoriei de-a lungul ţărmului. Nu s-a zbătut, dar nici nu a încercat să scape. A fost foarte liniştită, de fapt inima lui de gentleman – Blake însuşi recunoştea că era prea politicos – l-a îndemnat de multe ori să-i scoată căluşul din gură.

Totuşi, rezistă impulsului de a fi drăguţ. Marchizul de Riverdale, prietenul său cel mai bun şi adeseori partener în prevenirea crimei avusese de-a face în trecut cu miss de Leon, iar el i-a spus lui Blake că femeia era parşivă şi letală.

Aşadar căluşul şi legătura de la mâini urmau să fie îndepărtate de-abia după ce o va şti închisă la loc sigur.

O ajută să coboare de pe cal, apoi o conduse în casa lui. Blake avea doar trei servitori angajaţi – toţi extrem de discreţi – iar aceştia erau obişnuiţi cu musafiri neobişnuiţi în toiul nopţii.

— Sus, pe scări, zise el împingând-o uşor pe hol.

Ea dădu din cap bucuroasă – bucuroasă?!? — şi se grăbi. Ajunşi la ultimul etaj, Blake o duse într-o cămăruţă mică, dar mobilată confortabil.

— Ca să nu-ţi vină vreo idee că poţi scăpa, zise el pe un ton aspru, ridicând două chei, uşa aceasta are două încuietori.

Se uită şi ea spre clanţă, dar nu avu nicio reacţie evidentă la cuvintele lui.

— Să ştii că până jos sunt vreo cincisprezece metri. Nu-ţi recomand să încerci fereastra.

Ea ridică din umeri nepăsătoare, ca şi când nu i-ar fi trecut nicidecum prin minte că fereastra era o opţiune de evadare sigură. Blake păru iritat de nonşalanţa ei, apoi o legă de tăblia patului.

— Nu vreau să încerci ceva cât timp eu sunt ocupat.

Ea schiţă un zâmbet, lucru extrem de dificil, din cauza cârpei jegoase din gură.

— Pe toţi dracii, înjură el. Era absolut confuz în privinţa ei şi asta nu-i plăcea deloc. Verifică din nou legătura de la mână, apoi se uită prin cameră, asigurându-se că nu a lăsat vreun obiect care putea fi transformat într-o armă. Auzise despre dibăcia Carlottei de Leon şi nu voia să-şi amintească lumea despre el ca fiind fraierul care a subestimat-o.

Luă de pe birou o pană de scris şi un presse-papier, apoi scoase scaunul pe hol. Nu că i s-a părut suficient de puternică pentru a distruge un scaun, dar dacă reuşea să smulgă un picior de la el, aşchiile de lemn ar fi fost o armă periculoasă într-adevăr.

Ea păru interesată când îl văzu că revine.

— Dacă vrei să te aşezi, stai pe pat.

Ea îşi lăsă capul într-o parte cu un zâmbet prietenos şi enervant, apoi se aşeză pe pat. Nu că ar fi avut de ales – doar avea mâinile legate de pat.

— Nu încerca să mă farmeci părând cooperantă, o avertiză el. Ştiu tot despre tine.

Ea ridică din umeri.

Blake mârâi, oarecum dezgustat, se întoarse şi continuă să inspecteze camera. La final, când se convinse că încăperea putea constitui o închisoare acceptabilă, se întoarse cu faţa spre ea şi rămase cu mâinile în şolduri.

— Dacă mai ai alte arme ascunse asupra ta, ai face bine să le predai acum, fiindcă te voi percheziţiona.

Îngrozită de perspectivă, ea se retrase ca o fecioară speriată, iar Blake păru satisfăcut că în sfârşit a reuşit să o ofenseze. Sau femeia era o actriţă desăvârşită.

— Ei, spune dacă mai ai şi alte arme asupra ta. Te asigur că nu voi fi deloc blând dacă descopăr că ascunzi ceva de mine.

Ea dădu din cap negativ şi se retrase, încercând parcă să scape de atingerea lui.

— Nici mie nu-mi va face plăcere, zise el morocănos. O văzu cum închide ochii speriată, dar resemnată. Ştia că femeile pot fi la fel de diabolice şi periculoase ca şi bărbaţii – şapte ani de activitate la Ministerul de Război l-au convins de acest adevăr primordial – doar că nu era deloc obişnuit cu această parte a misiunii. A fost crescut în ideea că femeile trebuie tratate ca nişte doamne şi percheziţionarea unei femei fără voia sa era cu totul împotriva moralei sale.

Îi eliberă o mână, ca să poată să-i dea jos pelerina de pe umeri, apoi scotoci prin buzunarele ei. Nimic interesant, doar vreo cincizeci de lire în bancnote şi monede, fapt care părea suspect, pentru o spioană notorie. Apoi văzu săculeţul ei de mână şi-i goli conţinutul pe pat. Două lumânări din ceară de albine – Doamne, oare la ce-i trebuiau, o perie de păr placată cu argint, o Biblie mică, un carneţel cu coperţi de piele şi câteva obiecte de lenjerie pe care alese să nu le atingă. Considera că fiecăruia trebuie să i se respecte intimitatea, chiar şi când e vorba de cei mai

periculoşi spioni.

Răsfoi Biblia, căutând ceva ascuns printre paginile ei. Mulţumit că nu găsise nimic, o azvârli pe pat, observându-i reacţia contrariată. Luă apoi carneţelul şi începu să citească. Primele pagini erau scrise.

— Contubernal, citi el cu glas tare. Calm. Diacritic. Activ. Umlaut. Rostise cuvintele extrem de uimit, apoi continuă să citească următoarele pagini, care conţineau cuvinte pe care le întâlneai doar la Oxford sau Cambridge. Ce sunt acestea?

Ea ridică umărul spre gură, sugerând căluşul.

— Ai dreptate, spuse, după care lăsă carneţelul lângă Biblie. Înainte să ţi-l scot, va trebui să… Nu mai continuă fraza, ci oftă stânjenit. Amândoi ştiau ce va trebui să facă acum. Dacă nu te opui, o să termin repede, zise el liniştit.

Caroline era încordată ca un arc, dar Blake păru că nu observă asta când o pipăi de sus şi până jos.

— Gata, am terminat, zise cu sfială. Trebuie să recunosc, mă surprinde că nu ai avut şi altceva, în afară de pistol.

Ea se uita la el siderată.

— Da, scot căluşul imediat, dar dacă scoţi vreun sunet strident, ţi-l bag la loc.

Ea dădu din cap, iar când îi scoase cârpa din gură, tuşi de câteva ori. Blake se rezemă cu spatele de perete şi întrebă:

— Ei bine?

— Nu m-ar auzi nimeni dacă aş scoate vreun strigăt.

— Recunosc, aici ai dreptate. Se uită prelung la carneţelul cu coperţi din piele, apoi îl ridică. Aş vrea să-mi spui despre ce e vorba.

— Tatăl meu mă încuraja mereu să-mi dezvolt vocabularul.

Blake nu părea deloc convins de cuvintele ei, aşa că mai răsfoi câteva pagini. Era un fel de cod, gândi el.

Asta trebuia să fie. Era obosit acum şi ştia că dacă ea avea să mărturisească în seara aceasta, nu putea fi vorba de un cod secret. Aşa că lăsă carnetul pe pat şi zise:

— Mâine vom vorbi mai mult despre asta.

Enervant, dar ea ridică iar din umeri. Blake scrâşni din dinţi.

— Nu ai nimic de spus despre tine?

Caroline se frecă la ochi, amintindu-şi că trebuia să facă apel la latura pozitivă a acestui bărbat. Părea periculos şi, în ciuda evidentului său disconfort atunci când a percheziţionat-o, ea nu se îndoia că i-ar putea face rău, dacă misiunea lui ar fi cerut-o.

Oricare ar fi fost aceasta.

Jocul ei era periculos şi o ştia prea bine. Voia să rămână aici, pe această proprietate necunoscută, dar unde era mai cald şi mai sigur decât oriunde s-ar fi dus ea la întâmplare. Ca să-şi asigure asta, va trebui să-l facă să creadă că ea este Carlotta aceea. Habar nu avea cum să facă asta; nu ştia spaniolă şi nici cum se poartă o spioană, când era deconspirată şi legată de un pat.

Probabil Carlotta ar fi încercat să nege totul.

— Ai prins persoana care nu trebuie, spuse ea, ştiind că nu va fi crezută, deşi o încânta faptul că spune adevărul.

— Ha! exclamă el indignat. Ai putea veni cu ceva mai original.

— Poţi să crezi ce vrei, explică ea.

— Pari foarte sigură pe tine, pentru cineva care se află într-un mare impas.

Caroline trebuia să recunoască, dar aici avea dreptate. Dacă într-adevăr Carlotta era spioană, trebuia să fie o maestră a bravadei. Nu apreciez deloc să fiu legată, cu căluş în gură şi târâtă pe drumuri, apoi legată de un pat. Ca să nu mai spun că am fost şi pipăită, ca o insultă supremă.

El închise ochii o clipă, iar dacă nu l-ar fi cunoscut deja, Caroline ar fi crezut că-l doare ceva. Când redeschise ochii, îi vorbi destul de dur.

— Miss de Leon, zise el imperturbabil, îmi este greu să cred că ai ajuns atât de departe în profesia dumitale şi nu ai mai fost percheziţionată.

Caroline nu ştia ce să spună, aşa că îl privea doar.

— Aştept să-mi vorbeşti.

— Nu am nimic de spus. Asta, cel puţin, era adevărat.

— S-ar putea să-ţi schimbi părerea după câteva zile fără mâncare sau apă.

— Ai de gând să mă înfometezi, înţeleg?

— Bărbaţi mai puternici decât tine au cedat la înfometare.

Nu se gândise la asta. Ştia că ar putea să ţipe la ea, ba chiar să o lovească, dar nu-i trecuse prin minte că ar putea să o priveze de mâncare sau apă.

— Văd că perspectiva nu te încântă.

— Lasă-mă în pace, se inflamă ea. Trebuia să-şi facă un plan şi să afle cine naiba era omul acesta. Mai mult ca orice, avea nevoie de timp. Îi spuse cu un aer obosit: sunt frântă.

— Eşti, sigur că eşti, dar nu mă încântă ideea să te las să dormi.

— Să nu-ţi faci griji pentru confortul meu. Evident că nu mă voi odihni ca lumea, după ce voi petrece o noapte legată de tăblia patului.

— Ah, asta era, spuse el, şi cu o mişcare scurtă îi eliberă mâinile.

— De ce ai făcut asta? întrebă ea curioasă.

— Aşa am avut chef. Cum nu ai nicio armă, nu poţi să mă ataci şi nu ai cum să evadezi. Noapte bună, miss de Leon.

— Pleci? zise ea mirată.

— Doar ţi-am urat noapte bună. Se întoarse şi ieşi din cameră. Ea auzi cum uşa se încuie de două ori, apoi se învioră.

— Doamne, Caroline, şopti ea pentru sine. În ce bucluc te-ai băgat?

O durea stomacul de foame şi îşi dorea să fi avut ceva de mâncare înainte de a se culca. Răpitorul ei părea un om de cuvânt, iar dacă i-a spus că nu-i va da apă, nici mâncare, ea îl credea.

Alergă la fereastră şi privi afară. Nu a minţit-o. Erau cel puţin cincisprezece metri până jos. La geam era un pervaz şi, dacă reuşea să găsească un fel de recipient,

putea colecta rouă sau ploaia. Îi mai fusese foame şi altă dată, cu asta se putea obişnui, dar setea era cu totul altceva.

Găsi un păhărel înalt, în care se ţineau pe birou ustensilele de scris. Cerul era senin, dar, după cum era de obicei vremea în Anglia, Caroline se gândi că avea o şansă bunicică să plouă până dimineaţa, aşadar puse păhărelul pe pervaz, pentru orice eventualitate. Apoi se apropie de pat şi puse în săculeţ toate obiectele împrăştiate pe cuvertură.

Bine că nu observase ce era scris pe prima pagină din Biblie. Mama ei i-o lăsase înainte de a muri şi cu siguranţă răpitorul s-ar fi întrebat cine era această Cassandra Trent, numele scris pe interiorul cărţii. Plus reacţia lui la dicţionarul ei personal… cerule, aici îi va fi greu să-i dea explicaţii. Avu o senzaţie ciudată… Se descălţă şi merse încet, fără nici cel mai mic zgomot, până la uşă. Se aplecă şi privi prin gaura cheii.

Aha! Exact cum şi-a închipuit. Un ochi verde o privea din partea cealaltă.

— Noapte bună şi ţie! zise ea tare, apoi îşi scoase boneta şi o agăţă pe clanţă, ca să obtureze orificiul indiscret. Nu voia să doarmă îmbrăcată cu singura rochie pe care-o avea, dar nici nu voia ca el să o urmărească în timp ce se dezbrăca.

Îl auzi drăcuind de câteva ori, apoi paşii lui au răsunat pe podeaua din hol, depărtându-se. Caroline rămase îmbrăcată doar cu furoul şi se strecură în pat. Privi spre tavan, gândindu-se. Apoi începu să tuşească.

CAPITOLUL 3

În şolduri (adv) *– în poziţia cu mâinile în şolduri.*

Nu-mi pot aminti de câte ori l-am văzut stând în faţa mea, cu mâinile în şolduri. De fapt, mă cutremur numai la acest gând.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

Caroline a tuşit toată noaptea. A tuşit în continuu până în zori. Când cerul căpătase o nuanţă albastrudeschis ea tot tuşea, oprindu-se numai ca să verifice dacă s-a adunat apă în recipientul de pe pervaz. Jale mare. Nimic. I-ar fi prins bine câţiva stropi de apă. Parcă avea foc în gât.

Oricum, cu durere în gât sau fără, planul ei funcţionase de minune. Când deschise gura şi încercă să spună ceva, nu se auzi decât o gâjâială care ar fi umilit până şi o broască. Fără îndoială, Caroline reuşise să amuţească temporar. Bărbatul acela putea acum să-i pună câte întrebări voia; nu va fi în stare să-i dea niciun răspuns.

Iar ca să fie sigură că răpitorul ei nu va bănui că păcăleşte cu această problemă, deschise larg gura şi privi în oglindă, lăsând capul pe spate atât cât să poată pătrunde razele soarelui în gât. Roşu aprins. Interiorul gâtului ei arăta oribil. Iar pungile de sub ochi, rezultatul unei nopţi întregi de nesomn, o făceau să arate şi mai rău.

Carolinei îi venea să ţopăie de bucurie. Măcar de-ar fi putut simula şi o uşoară febră, asta ca să adauge un plus la boala subită. Putea să-şi apropie faţa de o lumânare, sperând că pielea se va încinge tare, doar că, dacă el ar fi apărut brusc, ea nu ar fi putut să-i explice de ce a aprins lumânarea într-o dimineaţă însorită ca aceasta.

Nu, muţenia provocată de durerea în gât era suficientă. Chiar dacă nu ar fi fost, nu avea de ales acum, fiindcă tocmai îi auzea paşii grăbiţi pe culoar.

Dădu fuga şi se urcă pe pat, trăgându-şi plapuma până sub bărbie. Mai tuşi de câteva ori, apoi se ciupi de obraji, ca să-i înroşească pe moment şi continuă să tuşească.

Tuşea, tuşea, tuşea.

Se auzi cheia răsucindu-se în broască.

Accesul de tuse îi provoca o usturime cumplită în gât, dar Caroline voia să dea un spectacol de excepţie exact când el intra în cameră.

Se mai auzi o cheie în cea de-a doua broască. Draci. A uitat că uşa avea două încuietori. Tuşea, tuşea, tuşea. Se îneca de tuse.

— Vai de mine! Ce e gălăgia asta?Caroline ridică privirea, iar dacă nu ar fi fost mută, atunci chiar ar fi rămas fără glas. Pe întuneric răpitorul ei avea un aer periculos, dar fermecător, însă la lumina zilei l-ar fi făcut până şi pe Adonis să se ruşineze. Părea mult mai masiv acum. Ba chiar mai puternic, de parcă hainele nocturne îi estompaseră puterea trupului. Părul lui negru era frumos aranjat, iar o şuviţă rebelă îi rămăsese suspendată pe frunte, în partea stângă. Ochii lui erau senini şi aveau un aer inocent. Totuşi, în ei se citea că au văzut prea multe într-o viaţă.

O cuprinse de umăr, iar ea tuşi din nou, simţind cum strângerea lui o arde prin materialul rochiei. Rămase uimită, căscând uşor gura.

— Parcă aseară ţi-am spus că m-am săturat până peste cap de teatrul pe care-l joci.

Ea dădu din cap speriată, se apucă de gât cu ambele mâini şi tuşi iar.

— Dacă pentru o clipă tu îţi închipui că eu cred…

Ea deschise larg gura şi făcu semn spre gât.

— Nu am de gând să mă uit în gâtul tău, prefăcu…

Ea insistă să-i arate gâtul, indicând insistent cu degetul în gura larg deschisă.

— Bine. Strânse din dinţi, merse spre o măsuţă de unde scoase o lumânare dintr-un sfeşnic. Caroline îl privi curioasă cum aprinde lumânarea şi se apropie de patul ei. Se aşeză lângă ea. Greutatea lui pe saltea o făcu să alunece uşor spre el, dar se propti cu ambele mâini pe pat. Se atinse uşor de coapsa lui.

— TUŞEŞTE!

Mai avea puţin şi ajungea pe partea opusă, atât de repede se distanţă de el.

— Pentru Dumnezeu, m-au atins femei mult mai atrăgătoare şi mai interesate decât tine, zise el brusc. Nu te teme. Chiar dacă ar fi să te înfometez ca să scot tot adevărul de la tine, tot nu te-aş viola.

Ciudat, dar Caroline chiar îl credea. În afară de pasiunea pentru răpiri, nu părea genul de bărbat care să ia o femeie fără voia ei. Într-un mod foarte straniu, ea avea încredere în bărbatul acesta. Ar fi putut să-i facă rău – ba chiar ar fi putut să o ucidă – dar nu a făcut-o. Caroline simţea că acest om are un cod al onoarei şi moralei pe care nu l-a remarcat la niciunul din tutorii ei.

— Ei bine? întrebă el. Ea se apropie sfioasă de el şi lăsă mâinile să odihnească pe genunchi. Deschide. Atunci ea îşi drese glasul – de parcă ar fi fost necesar – şi deschise gura. El ridică lumânarea spre faţa ei şi se uită înăuntru. Se trase înapoi, ea închise gura şi aşteptă un cuvânt de la el.

El păru descumpănit.

— Arată de parcă s-a jucat cineva cu lama în gâtul tău, dar cred că şi tu ştii asta.

Ea dădu din cap afirmativ.

— Îmi închipui că ai tuşit toată noaptea.

Ea dădu iar din cap.

Atunci el închise ochii câteva secunde, menţinând momentul de suspans, după care spuse:

— Ai toată admiraţia mea pentru treaba asta, deşi o dezaprob. Să-ţi provoci un asemenea chin doar ca să scapi de un interogatoriu dovedeşte că eşti foarte dedicată cauzei.

Caroline se uită la el căutând să exprime totala dezaprobare şi revolta.

Din nefericire pentru tine, ai ales o cauză greşită.

Nici acum nu făcu altceva decât să-l privească lung, fiindcă sincer nu-l înţelegea. Habar nu avea despre ce vorbeşte acest bărbat.

— Sunt sigur că totuşi poţi să vorbeşti.

Ea clătină din cap.

Hai, încearcă. Se aplecă în faţă şi o privi insistent, iar ea începu să se foiască. Pentru mine.

Ea clătină din cap iarăşi, foarte repede. Prea repede. El se aplecă şi mai mult, până ce vârfurile nasurilor aproape li se atinseră.

— Ia încearcă.

Nu! Caroline deschise gura, cu intenţia de a striga refuzul, însă nu scoase niciun sunet.

Chiar nu poţi să vorbeşti, spuse el, foarte surprins.

Atunci ea se forţă să-i arunce acea privire ce naiba-crezi-că-aş-fi-putut-să-spun-dacă-puteam-vorbi, totuşi avu senzaţia că sentimentul era mult prea complex pentru o singură expresie facială.

El se ridică brusc.

— Mă întorc imediat.

Caroline îl privi cum iese din cameră.

Blake oftă, simţindu-se copleşit de frustrare când intră în biroul său. La naiba, era prea bătrân pentru asta. La douăzeci şi opt de ani era încă tânăr, dar cei şapte ani în slujba Ministerului de Război erau suficienţi să lase pe faţa oricui semne de oboseală prematură şi epuizare. A văzut mulţi prieteni murind, iar familia lui se întreba adesea de ce dispărea din peisaj perioade lungi de timp, iar logodnica lui…

Blake închise ochii îndurerat şi copleşit de remuşcări. Marabelle nu mai era logodnica lui. Nu mai era logodnica nimănui şi nici în viitor nu mai putea fi, deoarece era îngropată în cavoul familiei din Cotswolds. Era atât de tânără, frumoasă şi incredibil de inteligentă. A fost un lucru de excepţie faptul că s-a îndrăgostit de o femeie al cărui intelect îl depăşea pe al său. Marabelle fusese un copil-minune, un geniu al limbilor străine şi din aceste motive ea a fost recrutată de la o vârstă fragedă de către Ministerul de Război.

Ea l-a recrutat pe Blake, vecinul ei de-o viaţă, coproprietarul celei mai frumoase căsuţe în copac şi partenerul ei la lecţiile de dans. Au crescut împreună, sau îndrăgostit unul de altul, dar Marabelle a murit singură.

Nu, se gândi Blake. Nu era chiar aşa. Marabelle a murit pur şi simplu. El era cel care a rămas singur. A continuat să lucreze pentru Ministerul de Război încă vreo câţiva ani. Şi-a spus că face asta pentru a răzbuna moartea ei, dar adeseori s-a întrebat dacă nu cumva face asta fiindcă nu ştie ce altceva să facă. Iar superiorii săi nu voiau

să-i dea drumul.

După moartea Marabellei el s-a transformat într-un rebel. Nu-i mai păsa dacă trăieşte sau moare, aşa că şi-a asumat riscuri imense în numele ţării sale, iar acele riscuri au dat roade. Nu a dat greş în niciuna dintre misiunile sale.

Desigur, a fost împuşcat, otrăvit şi aruncat în mare de pe o navă, dar asta nu a contat prea mult pentru Ministerul de Război aşa cum a contat perspectiva de aşi pierde agentul cel mai de preţ.

Acum Blake încerca să lase ura în urma lui. Nu avea cum să-şi îngroape durerea, dar se părea că are o şansă să pună capăt urii nelimitate faţă de lumea care îi răpise iubirea adevărată şi cel mai bun prieten. Singurul mod în care putea face acest lucru era să plece din Ministerul de Război şi măcar să încerce să ducă o viaţă normală.

Dar mai întâi trebuia să rezolve acest ultim caz. Un trădător ca Oliver Prewitt era responsabil pentru moartea Marabellei. Trădătorul fusese executat, iar Blake era hotărât ca şi Prewitt să putrezească în închisoare. Pentru asta trebuia să scoată câteva informaţii de la Carlotta De Leon. Afurisită femeie. Nicio clipă nu a crezut că brusc ea a contractat o boală cumplită care o împiedica să vorbească. Nu, precis că trişoarea a tuşit încontinuu toată noaptea, până ce i s-a inflamat gâtul.

Meritase totuşi, măcar pentru a-i vedea chipul şocat când a încercat să strige „Nu!”, ca să-l oprească. Lui i s-a părut că ea chiar şi-ar fi dorit să poată scoate vreun sunet. Râse. Spera ca usturimea din gâtul ei să fie precum flăcările Iadului. Merita asta cu vârf şi îndesat.

Totuşi, trebuia să-şi facă datoria. Aceasta va fi ultima lui misiune la Ministerul de Război şi, cu toate că nu-şi dorea nimic altceva decât să se poată retrage liniştit la Seacrest Manor, nu avea intenţia decât să aibă succes în această întreprindere.

Carlotta de Leon va vorbi iar Oliver Prewitt va atârna în ştreang.

De-abia după aceea Blake Ravenscroft va deveni un domn plictisitor, al cărui destin era să-şi ducă traiul într-o

singurătate placidă. Poate se va apuca de pictat. Sau de crescut câini de vânătoare. Posibilităţile erau nenumărate, plictisitor de multe.

Pentru moment căută nişte pene de scris, câteva coli de hârtie şi o sticluţă cu cerneală. Aşadar Carlotta de Leon nu putea să-i spună tot ce ştie, dar putea foarte bine să scrie totul pe hârtie.

Caroline era toată numai un zâmbet. Dimineaţa se dovedise un real succes. Răpitorul ei era convins acum că ea nu poate vorbi, iar Oliver… Oh, zâmbi iar, gândindu-se ce făcea Oliver în acest moment. Probabil urla de furie şi din când în când mai arunca o vază în fiul său. Doar dacă era una fără valoare. Oliver era mult prea calculat, chiar şi în clipele de nervozitate, încât să nu distrugă obiecte cu valoare considerabilă.

Bietul Percy. Caroline aproape se înduioşă de mila lui – aproape. Era greu să pună la bătaie prea multă compasiune pentru odrasla căpoasă, care încercase să o violeze noaptea trecută. Se cutremură la gândul că ar fi putut chiar să reuşească.

Totuşi, avea senzaţia că, dacă Percy reuşea cumva să scape de sub papucul tatălui său, s-ar fi putut transforma într-un bărbat pe jumătate cumsecade. Nu ar fi fost persoana pe care şi-ar fi dorit să o vadă prea des, desigur, dar nu era genul care să atace tinere nevinovate, o făcuse la ordinele tatălui său.

Chiar atunci auzi paşii răpitorului pe hol. Renunţă rapid la zâmbet şi duse o mină la gât. Când el intră în cameră, ea tuşea.

— Am ceva pentru tine, spuse el foarte vesel. Ea înclină uşor capul într-o parte. Uite aici. Hârtie. Peniţe de scris. Cerneală. Nu-i aşa că te bucuri?

Ea se prefăcu că nu înţelege. Drace. La asta nu s-a gândit. Nu avea rost să-l convingă că nu ştie să scrie – se vedea clar că este o femeie educată. Se înţelegea de la sine că nu va putea să-şi sclintească încheietura mâinii în următoarele trei secunde.

— Oh, desigur, comentă el, adăugând cu amabilitate:

ai nevoie de ceva pe care să poţi scrie. Ce neglijenţă din partea mea. Uite, să-ţi aduc şi o sugativă de birou. Poftim, acum stai confortabil? Ea se uită la el cu oarecare mâhnire, fiindcă prefera mânia în locul sarcasmului de acum. Nu? Uite, stai să-ţi mai aranjez pernele la spate. Se aplecă spre ea, iar Caroline, care se săturase deja de amabilităţile gratuite, îi tuşi în nas. Când în sfârşit el se retrase, o privi şi văzu cât de supărată era. Voi uita că ai făcut asta, replică el, iar tu va trebui să-mi fii recunoscătoare veşnic. Caroline se uita la toate ustensilele de scris din poala ei, gândindu-se disperată la o altă variantă de plan. Nu vrei să începem?

Simţea o mâncărime la tâmpla dreaptă. Ridică mâna dreaptă spre cap, ca să se scarpine, iar atunci îi veni ideea. Prefera dintotdeauna să folosească mâna stângă. Profesorii ei din copilărie au tot certat-o, au ţipat la ea, au pedepsit-o, forţând-o să înveţe să scrie cu mâna dreaptă. O numeau bizară, nefirească şi nelegiuită. În special un profesor de religie o numea unealta diavolului. Caroline a tot încercat să scrie cu mâna dreaptă – Doamne, cât încercase – dar, deşi ţinea pana de scris într-un mod perfect natural, nu a fost niciodată capabilă să producă altceva decât o mâzgăleală neinteligibilă.

Cum restul copiilor scriau cu mâna dreaptă, profesorii ei au insistat. Cu siguranţă nu-şi dorea să fie diferită de ei.

Caroline tuşi, ca să mascheze un zâmbet. În viaţa ei nu-i plăcuse mai mult ca acum să fie „diferită”. Omul acesta nu se aştepta ca ea să scrie cu mâna stângă. Ei bine, va fi bucuroasă să-i ofere ce merita. Apucă pana de scris cu mâna dreaptă, o înmuie în cerneală şi se uită la el plictisită.

— Sunt bucuros că te-ai decis să colaborezi, zise el. Vei vedea că va fi în beneficiul sănătăţii tale. Ea pufni şi ridică ochii spre cer. Hai să vedem acum, continuă el. Îl cunoşti pe Oliver Prewitt?

Nu putea răspunde negativ. Doar el o văzuse plecând din casă înainte de miezul nopţii trecute. Totuşi, era bine să nu irosească arma secretă pe o întrebare atât de simplă, aşa că dădu din cap afirmativ.

— De când îl cunoşti?

Acum Caroline se gândi mai mult. Habar nu avea de când lucra Carlotta de Leon cu Oliver, dar bănuia că nici bărbatul care stătea cu braţele încrucişate în faţa ei nu ştia.

Cel mai bine era să spună adevărul, după cum o sfătuise mereu mama ei, iar Caroline nu se abătu de la această politică nici acum. Ar fi mai uşor să spună poveşti adevărate. Să vedem, stătuse la Oliver şi Percy un an şi jumătate, dar îl cunoştea de mai mult timp. Ridică patru degete drept răspuns, dorind să-şi păstreze scrisul pentru un răspuns mai complex.

— Patru luni? Ea dădu din cap negativ. Patru ani? Doamne, Dumnezeule, se miră Blake. Ei habar nu aveau că Prewitt făcea trafic cu informaţii diplomatice de atâta vreme. Se gândeau că probabil o făcea de doi ani, doi ani şi jumătate poate. Când se gândi la toate misiunile care au fost compromise… Ca să nu mai vorbim de vieţile pierdute ca urmare a trădării lui Prewitt. Atâţia colegi de-ai lui, morţi. Şi scumpa lui…

Blake se înroşi de furie şi vinovăţie.

— Spune-mi exact natura relaţiei voastre, ceru el să ştie, pe un ton ridicat.

Să-ţi spun? se gândi ea.

— Scrie! urlă el. Ea trase adânc aer în piept, pregătindu-se parcă pentru o caznă grea, apoi începu să scrie. Blake o privi încurcat. Ea se uită la el şi zâmbi. Ce naiba e limba aia în care scrii? întrebă el. Ea se retrase, evident ofensată. Pentru informarea ta, nu vorbesc spaniola, aşa că fii bună şi scrie în engleză. Sau, dacă preferi, în franceză sau latină.

Ea începu să facă semn cu degetul, dar el nu ştia cum să interpreteze gestul.

— Repet, scrie care era exact natura relaţiei tale cu Oliver Prewitt!

Ea îi arătă fiecare frază pe care o mâzgălise, dar el nu-i înţelegea scrisul, iar acum parcă ar fi demonstrat ceva unui copil.

— Miss de Leon!

Ea oftă, de data aceasta mormăind ceva în timp ce arăta spre cuvintele scrise.

— Femeie, eu nu ştiu să citesc de pe buze. Ea ridică din umeri. Mai scrie o dată.

Ea se arătă de-a dreptul şocată, dar făcu exact cum i s-a cerut. Rezultatele au fost chiar mai rele decât cele dinainte. Blake strânse pumnii, ca să nu fie tentat să o strângă de gât.

— Refuz să cred că nu ştii să scrii.

Ea deschise gura, parcă să spună ceva şi făcu semn nervoasă spre mâzgălelile de pe hârtie.

— Dacă numeşti asta scris, doamnă, înseamnă că insulţi cerneala şi instrumentele de scris din toată lumea. Atunci ea îşi acoperi gura cu mâna şi tuşi. Sau râdea chicotit? Blake făcu ochii mici, apoi se duse spre noptieră. Luă de acolo carneţelul pe paginile căreia erau scrise lucrurile inteligente şi îl flutură în aer. Dacă scrii atât de urât, atunci explică asta! urlă el.

Ea îl privea indiferentă, fapt care-l înfurie şi mai mult. Veni aproape şi se apropie foarte mult de ea.

— Aştept, mârâi el. Ea se retrase şi încercă să rostească o frază pe are el nu o desluşi. Mă tem că nu prea înţeleg. Deja vocea lui nu mai era nici pe departe mânioasă, ci de-a dreptul periculoasă.

Ea începu să fiică tot felul de mişcări stranii, arătând spre sine, în timp ce dădea din cap negativ.

— Vrei să-mi spui că nu tu ai scris cuvintele acelea? Ea dădu din cap, că da. Atunci cine le-a scris?

Din nou primi ca răspuns o serie de bombăneli neinteligibile – ceva ce el avea senzaţia că nu trebuie să înţeleagă. Oftă şi merse la fereastră, ca să ia o gură de aer proaspăt. I se părea greu de înţeles că ea nu putea scrie citeţ, iar dacă en adevărat, atunci cine scrisese pe filele carneţelului şi ce semnificaţie aveau toate acele cuvinte? Atunci când n-ai putea vorbi parcă ea i-a spus că era un fel de vocabular cuprinzând cuvinte, dar asta era sigur o minciună. Totuşi… Se opri. Avea o idee.

— Ia scrie alfabetul, îi ordonă el. Ea ridică privirea

exasperată. Acum! urlă el. Ea se încruntă, dar îşi făcu tema sârguincioasă. Ce e asta? întrebă el, ridicând recipientul cilindric găsit pe pervazul ferestrei.

— Apă, reuşi ea să spună fără glas. Ciudat, cum reuşea să se facă înţeleasă doar atunci când voia. El râse ironic şi puse recipientul la loc.

— Şi un nebun ar vedea că nu va ploua.

Ea ridică din umeri, spunând parcă „s-ar putea”.

— Ai terminat?

Ea dădu din cap, foarte enervată şi plictisită în acelaşi timp. Blake veni lângă ea şi privi foaia. Literele „M”, „N” şi „O” erau greu de descifrat, iar „C” nu arăta deloc aşa cum învăţase el la şcoală, dar celelalte…

Îşi aminti de jurămintele făcute la Ministerul de Război şi jură că nu-şi va mai risca viaţa ca un nebun, de dragul Mamei Anglia. Şi-a promis că renunţă, dar colegii l-au tachinat până ce l-au convins să mai accepte o ultimă afacere. Fiindcă locuia aproape de Bournemouth, au spus superiorii săi. Putea arunca o privire asupra activităţilor lui Prewitt fără să trezească suspiciuni. Ei au insistat că trebuie să fie Blake Ravenscroft. Nimeni altul nu putea să se ocupe de misiune.

Aşadar Blake a acceptat, dar nu a visat că va sfârşi având grijă de o spioană pe jumătate spaniolă, cu un scris de mână oribil, cel mai urât din istoria lumii civilizate.

Mi-ar plăcea să o cunosc pe guvernanta ta, comentă el, apoi mi-ar plăcea să o împuşc.

Miss de Leon mai scoase un sunet straniu, dar de data aceasta suna clar a râset. Pentru o spioană trădătoare, avea simţul umorului totuşi.

— Tu, zise el, nu te mişca.

Ea îşi puse mâinile în şolduri, gest sinonim cu întrebarea: „Unde naiba să mă duc?”

— Mă întorc imediat. Blake ieşi din cameră, iar în ultimul moment îşi aminti să încuie uşa. Drăcie. Începea să se înmoaie. Asta fiindcă ea nu avea deloc aer de spioană, gândea el. Avea ceva diferit. Majoritatea celor care lucrau în branşa lui aveau un aer plictisit, de parcă ar fi văzut prea

multe. Însă ochii aceia verzi-albăstrui, dacă ignorai faptul că erau puţin injectaţi din pricina nesomnului, erau… erau…

Blake alungă din minte acest gând. Nu era treaba lui să se gândească la vreo femeie.

Patru ore mai târziu însă, recunoscu înfrângerea. O făcuse să bea deja şase căni cu ceai, care nu au avut ca rezultat decât nişte semne disperate cu mâna, interpretabile în final ca: „Ieşi din cameră, ca să pot folosi oala de noapte” Totuşi, vocea nu i-a revenit, sau dacă şi-a recăpătat-o, avea dibăcia să ascundă acest lucru.

El mai făcu o dată greşeala să o oblige să folosească peniţa şi cerneala. Mâna ei se mişca graţios şi rapid, dar semnele lăsate pe hârtie semănau mai degrabă cu nişte gheare de pasăre.

La naiba cu vorbele, când ea părea că încearcă să-i intre în graţii. Mai rău era că reuşea. În vreme ce el bodogănea pe tema lipsei abilităţilor ei comunicaţionale, ea împăturea cu măiestrie o coală scrisă, obţinând forma unei păsări stranii, pe care o făcu să zboare prin aer, în direcţia lui. Creaţia ei pluti prin aer, iar după ce Blake se feri din calea ei, ateriză uşor pe covor.

— Bună treabă, o complimentă Blake, impresionat, deşi nu-şi dorea asta. Întotdeauna a admirat asemenea obiecte create manual. Ea zâmbi, mândră de sine, luă încă o foaie, din care mai făcu o pasăre, pe care o lansă afară, pe fereastră.

Blake ştia că ar fi trebuit să o mustre pentru că-i iroseşte timpul, dar era curios să vadă cum zboară mica ei creaţie afară. Se ridică de la masă şi merse la fereastră, privind în urma păsării de hârtie, care coborî în spirală şi se opri într-o tufă de trandafiri.

— Doborâtă de floră, mă tem, spuse el, întorcându-se spre ea.

Ea se uită cam strâmb, apoi se apropie de fereastră.

— O vezi? zise Blake. Ea dădu din cap negativ, apoi el veni lângă ea. Uite, acolo, arătă el locul. În tufa de trandafiri. Ea se ridică pe vârfuri, rămânând cu mâinile în şolduri, apoi îi aruncă o privire sarcastică. Îndrăzneşti să

faci haz de tufele mele de trandafiri? Ea imită din degete mişcarea foarfecelor. Crezi că ar trebui curăţate? Ea dădu din cap hotărât. O spioană căreia îi place grădinăritul, zise Blake ca pentru sine. Câte minuni mi-e dat să mai văd?

Ea îşi făcu mâna pâlnie la ureche, semn că nu l-a auzit.

— Crezi că tu ai face o treabă mai bună? glumi el.

Ea dădu din cap iar, apropiindu-se de fereastră şi privi tufele de trandafiri. Blake nu a văzut-o că se apropie şi au păşit amândoi spre fereastră în acelaşi timp. S-au lovit unul de altul, iar el a prins-o uşor de braţ, ca să o susţină. După care a făcut greşeala să o privească în ochi.

Erau blânzi, senini şi, Doamne, apără, nu spuneau nu.

Blake se aplecă spre ea foarte puţin, fiindcă îşi dorea să o sărute mai mult ca orice acum. Buzele ei se depărtau uşor, scoţând un sunet ce trăda surprindere. El se apropie şi mai mult. O dorea. O dorea pe Carlotta. O dorea... pe Carlotta.

La naiba, cum de a uitat chiar şi pentru o clipă? Era spioană. O trădătoare. Lipsită de moralitate şi scrupule. O îndepărtă uşor, apoi merse către uşă.

— Nu se va mai întâmpla, spuse, parcă scuzându-se.

Cum era mult prea surprinsă, ea nu avu nicio reacţie.

Blake înjură în gând, ieşi şi trânti uşa, apoi o încuie. Ce naiba să facă acum cu ea? Mai rău era că nu ştia ce avea să facă acum cu el însuşi. Blake scutură capul şi coborî scările. Situaţia era ridicolă. Pe el nu-l interesau femeile decât pentru motivele de bază, dar chiar şi pentru acelea Carlotta de Leon nu i se părea deloc potrivită.

Nu dorea să i se taie beregata, totuşi. Nici ca el să se mai trezească într-o astfel de situaţie.

Trebuia să ţină minte cine era ea.

Şi mai trebuia să-şi amintească de Marabelle.

CAPITOLUL 4

Leac (subst) *– Mijloc folosit în tratarea unei boli medicament, doctorie, remediu.*

Deşi nu are mare încredere în leacurile lui, el tot mi le toarnă pe gât cu sila.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

Blake o lăsă singură restul zilei. Era mult prea înfuriat ca să aibă încredere în el însuşi când era aproape de ea. Enervant era gâtul ei amuţit de roşeaţă, dar adevărul era că mânia lui era îndreptată mai mult spre sine.

Cum s-a putut gândi să o sărute? Chiar şi pentru o clipă? Poate era ea pe jumătate spaniolă, dar şi pe jumătate englezoaică şi asta însemna că era o trădătoare.

Un trădător a ucis-o pe Marabelle.

Ca un consens la starea lui de spirit, a început să plouă, fiindcă soarele apusese deja, iar Balke nu se gândea decât la recipientul pe care-l lăsase ea pe fereastră, ca să adune apă.

Scoase un sforăit sonor. De parcă putea să moară de sete, după cât ceai i-a pregătit el în după amiaza aceea. Totuşi, în vreme ce-şi savura cina în tihnă, se gândea la ea, încuiată în cămăruţa ei. Probabil că era moartă de foame. Nu mâncase nimic toată ziua.

— Ce te-a apucat? se întrebă cu glas tare. Ţi-e milă de micuţa spioană pricepută. Uggh! Doar nu el i-a spus că o va lăsa să moară de foame? Mereu îşi ţinea promisiunile.

Totuşi, era atât de slăbuţă, iar ochii aceia… îi tot apăreau în minte. Erau enormi, senini şi strălucitori, iar dacă i-ar fi văzut acum, Blake se gândi, cu un amestec de iritare şi remuşcare, probabil că ei ar fi trădat foamea.

— Drace! mormăi el, ridicându-se atât de brusc, încât scaunul se răsturnă în spate. Ar putea măcar să-i ducă o chiflă. Trebuia să existe o cale mai bună decât înfometarea, prin care să scoată informaţiile de la ea. Poate că, dacă i-ar împărţi hrana în porţii foarte meschine, ea i-ar fi atât de recunoscătoare pentru cât primeşte, încât s-ar simţi

recunoscătoare faţă de el. Auzise el de anumite situaţii când victimele începuseră să-şi privească răpitorii ca pe nişte eroi. Nu l-ar deranja să vadă ochii aceia albastru-verzui venerându-l ca pe un erou.

Blake luă o chiflă mică de pe tavă, apoi o schimbă cu una mai mare. Poate şi puţin unt. Nu i-ar strica. Şi gem… nu, fără gem. Era totuşi, spioană.

Caroline stătea pe pat şi privea fix flacăra unei lumânări, când îl auzi la uşă. Îl văzu în prag, masiv, ocupând tot cadrul.

Cum se făcea oare, că de fiecare dată când îl vedea, părea şi mai frumos ca data trecută? Nu era corect. Atâta frumuseţe irosită pe un bărbat. Mai ales că era şi enervant, pe deasupra.

— Ţi-am adus puţină pâine, spuse el abrupt şi-i întinse ceva.

Caroline îşi auzi stomacul protestând vehement, aşa că luă bucuroasă chifla din mâna lui. „Mulţumesc”, spuse ea doar cu buzele.

El se aşeză pe marginea patului şi o privi cum înghite cu poftă chifla, fără să se gândească prea mult la bunele maniere.

— Cu plăcere. Ah, am uitat, spuse el. Ţi-am adus şi nişte unt. Ea privi tristă colţul de chiflă rămas şi oftă. Vrei sau nu untul? întrebă el cu reproş. Ea dădu din cap, apoi luă o felie de unt cu ajutorul ultimei îmbucături de chiflă. Mestecă încet, tacticoasă, savurând gustul plăcut. Un deliciu!

— „Credeam că vrei să mă înfometezi”, rosti ea lent, fără a scoate vreun sunet.

El se făcu a nu înţelege.

— Mulţumesc, mă descurc, dar pur şi simplu nu puteam. Decât dacă ţi-a revenit vocea şi vrei să rosteşti fraza cu glas tare…

Ea dădu negativ din cap, dar nu minţea deloc. Caroline nu mai făcuse uz de glasul său de când plecase. Nu voia să ştie dacă i-a revenit sau nu „Părea că e mai bine pentru ea ca acum să nu poată vorbi.

— Păcat, murmură el.

Ea duse mâna la stomac şi-i privi mâinile, optimistă.

— Mă tem că nu am adus decât o chiflă.

Caroline privi tăviţa cu unt, ridică din umeri şi luă cu degetul cât reuşi. Cine ştie când va alege să o mai hrănească? Trebuia să-şi asigure rezerve cât mai putea, chiar dacă asta însemna să mănânce unt gol.

— Of, pentru Dumnezeu, zise el. Nu mai mânca asta. Poate să-ţi facă rău.

Caroline îi aruncă o privire sarcastică.

— Cum o mai duci? întrebă el.

Ea ridică o mână în aer, indiferentă.

— Plictisită?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Bine.

Ea se strâmbă.

— Nu am de gând să te distrez. Nu eşti musafira mea. Ea pufni exasperată, ridicând ochii spre cer.

— Ţi-am spus asta ca să nu te aştepţi la şase feluri de mâncare.

Caroline se întreba dacă pâinea şi untul se socoteau ca două feluri. Dacă era aşa, însemna că-i mai datora cinci.

— Cât timp mai ai de gând să continui cu şarada asta? Ea clipi revoltată şi spuse cu gura mare: „Ce?”

— Sunt sigur că ţi-a revenit vocea.

Ea dădu din cap că nu, îşi atinse gâtul, apoi făcu o grimasă dezamăgită, iar el izbucni în râs.

— Te doare?

Ea ridică din umeri.

Blake îşi trecu degetele prin părul negru, uluit că această femeie îl face să râdă mai mult decât i s-a întâmplat în ultimul an.

— Ştii, dacă nu ai fi o trădătoare, ai fi chiar amuzantă. Te-ai gândit vreodată să evaluezi toate acţiunile tale? Care e preţul lor? câţi oameni ai făcut să sufere? Blake o privi insistent. Nu ştia de ce, dar era hotărât să găsească o fărâmă de conştiinţă în micuţa spioană. Poate era o persoană bună, de asta era sigur. Era deşteaptă, nostimă

şi…

Blake scutură din cap ca să alunge gândurile nestăpânite. Oare îl vedea ca pe salvatorul ei? Doar nu a adus-o aici pentru izbăvire; voia doar informaţiile care îl incriminau pe Oliver Prewitt. După care urma să o predea autorităţilor. Probabil că va ajunge şi la închisoare. Era un gând care îl trezea la realitate.

— Ce risipă, mormăi el.

Ea ridică o sprânceană, nedumerită.

— Nimic, adăugă el. Câţi ani ai? ceru el să ştie. Ea ridică de două ori ambele mâini. Doar douăzeci? întrebă el mirat. Nu că ai arăta mai mare, dar credeam că…

Rapid ea mai ridică o mână, cu degetele răsfirate.

— Douăzeci şi cinci atunci? Ea dădu din cap să confirme, dar el se uita deja pe fereastră. Ar fi trebuit să fii măritată şi cu copii trăgându-ţi de poalele rochiei, nu să alergi pretutindeni, trădând coroana.

Ea îşi plecă privirea, lăsând să se înţeleagă că a căzut pe gânduri. Apoi îşi frământă mâinile, după care făcu semn spre el.

— Eu? Ce-i cu mine? Ea arătă spre inelarul mâinii stângi. De ce nu sunt însurat? O văzu că devine curioasă. Păi nu ştii? Ea îl privi încurcată, apoi dădu negativ din cap. Era cât pe ce să mă însor. Glasul lui nu putea ascunde toată tristeţea, deşi tonul părea distant.

„Ce s-a întâmplat?” rosti ea pronunţând clar cuvintele.

— A murit.

Caroline îi puse mâna pe a sa, într-un gest condescendent. „Îmi pare rău”.

El o îndepărtă uşor şi închise ochii o clipă. Când îi redeschise, din ei dispăruse orice fel de emoţie.

— Ba nu, zise el.

Ea îşi puse cuminte mâinile pe genunchi şi aşteptă ca el să vorbească iar. I se părea o necuviinţă să-i răscolească durerea. Totuşi el nu mai spuse nimic.

Caroline se simţi copleşită de tăcere, aşa că se ridică şi merse la fereastră. Ploaia lovea în geam. Oricum, nu mai

avea nevoie de apă, după cât ceai băuse toată ziua, dar era curioasă să vadă rezultatul planului ei. Cu mult timp în urmă s-a învăţat să se amuze de una singură în moduri foarte simple. Un proiect pe ici, pe colo, observarea modificărilor astrelor cereşti de la o lună la alta. Poate că dacă va mai sta mult închisă aici, va ajunge să poată face săptămânal măsurători ale căderilor de ploaie. Măcar aşa mintea ei va fi ocupată cu ceva.

— Ce faci? întrebă el.

Ea nu răspunse, dar apucă strâns marginea pervazului.

— Te-am întrebat ce faci? Pe măsură ce vorbea, se apropia, iar Caroline simţea asta. Totuşi nu s-a întors. O rafală de vând a pătruns în cameră, umezindu-i partea din faţă a rochiei.

— Micuţo fără minte, zise el şi o strânse de mână, acoperind-o cu palma lui mare. Ea se răsuci, surprinsă. Nu se aştepta să o atingă. O să te uzi toată. Cu un efort minim, el închise fereastra la loc. După aceea te vei îmbolnăvi cu adevărat.

Ea dădu negativ din cap, arătând spre recipientul de pe pervaz.

— Nu se poate să-ţi fie sete.

„Doar curioasă” rosti ea sacadat.

— Cum? Nu am înţeles. Dacă ai vorbi tare, protestă el, aş putea înţelege ce spui.

Caroline începu să ţopăie de frustrare, iar când ateriză, îl călcă pe picior.

— Auuu! strigă el.

Vai! Piciorul lui! Scuze, scuze, scuze, repetă ea.

— Dacă tu îţi închipui că eu înţeleg ce zici acolo, înseamnă că eşti mai nebună decât te-am crezut la început.

Ea îşi muşcă nervos buza, apoi duse mâna la inimă.

— Cred că vrei să mă convingi că a fost un accident. Nu te cred, zise când o văzu că neagă cu tărie. Muţenia ei era din ce în ce mai enervantă, dar Caroline regreta că nu poate vorbi. Disperată îi făcea semn cu piciorul, călcându-se pe celălalt picior, apoi arăta cu degetul spre el. Vrei să te

calc şi eu? întrebă el încurcat. Ea dădu din cap că da. Nu am de gând să fac asta, zise el în şoaptă. Apoi o mângâie pe obraz, gândindu-se că era un gest nebunesc, dar nu se putea abţine. Degetele lui coborâră pe gâtul ei, unde au zăbovit ceva mai mult.

— Va trebui să te revanşezi altfel.

Văzând-o că vrea să se retragă, o reţinu, trăgând-o spre el.

— Un sărut cred, murmură el. Unul singur.

Ea deschise gura uşor, atât de surprinsă şi inocentă încât el aproape uită pentru o clipă că ea este Carlotta de Leon. Nu era nici trădătoare, nici spioană. Era doar o femeie, era aici în casa lui, în braţele lui. El se apropie şi mai mult, până ce buzele li s-au atins. Ea nu se mişcă, dar suspină slab. Acest lucru, primul semn sonor dat de ea, în afara acceselor de tuse, l-a încântat, apoi a sărutato apăsat, apoi îi linse buza superioară.

Era un gust dulce-sărat, gustul oricărei femei, iar Blake era atât de copleşit, încât nici nu şi-a dat seama că ea nu-i răspundea la sărut. La un moment dat totuşi, ea rămase moale în braţele lui, iar asta îl înfurie. Era furios pe el însuşi pentru că o dorea într-atât şi ar fi vrut ca ea să simtă aceeaşi tortură.

— Sărută-mă şi tu, mormăi el cu buzele lipite de gura ei. Ştiu că vrei. Am citit-o în ochii tăi.

Câteva clipe ea nu răspunse, apoi îi simţi mâna mică pe spate. Se lipi de el, iar când Blake îi simţi căldura trupului, avu senzaţia că explodează. Gura ei nu era la fel de arzătoare ca a lui, dar lăsă buzele moi şi îi permise să adâncească sărutarea cu limba.

Doamne, murmură el, aproape sufocat de pasiune. Carlotta. Ea se crispă şi dădu să se retragă. Nu încă, protestă Blake. Ştia că trebuie să se oprească, dar trupul lui refuza să se retragă din îmbrăţişare. Voia să-i mai simtă căldura, să-i atingă pielea, să se folosească de căldura ei pentru a-şi aminti că era viu. Şi că…

Ea reuşi să se smulgă din îmbrăţişarea lui şi făcu repede câţiva paşi înapoi, lipindu-se cu spatele de perete.

Blake înjură şi rămase cu mâinile în şolduri, răsuflând sacadat. Când o privi, o văzu că tremură şi se uită la el speriată.

— Ţi s-a părut că sunt chiar atât de scârbos? întrebă el.

Ea dădu din cap negativ.

„Nu pot” zise ea accentuând cuvintele.

— Nici eu, recunoscu el, cu părere de rău. Totuşi, am făcut-o. Ce naiba înseamnă asta?

Ea făcu ochii mari, dar nu mai schiţă niciun cuvânt. Blake o mai privi insistent câteva secunde, apoi spuse:

— Să te las în pace atunci.

Ea încuviinţă. Blake se întreba de ce îi vine greu să plece. În cele din urmă se îndreptă spre uşă, bombănind, după care îi şopti:

— Ne vedem mâine dimineaţă.

Uşa se trânti, iar Caroline rămase cu ochii spre locul unde a stat el, după care spuse tot în şoaptă:

— Doamne, Dumnezeule.

*

A doua zi de dimineaţă Blake coborî şi merse să-şi viziteze „musafira” Azi avea de gând să o facă să vorbească, fără să conceapă vreun refuz. Nebunia asta durase deja prea mult.

Când ajunse în bucătărie, doamna Mickle, menajera şi bucătăreasa lui, amesteca preocupată într-o oală cu supă.

— Bună dimineaţa, domnule, zise ea.

— Deci aşa sună un glas de femeie, comentă Blake. Aproape uitasem.

— Poftim?

— Nu-i nimic. V-aş ruga să fierbeţi nişte apă pentru ceai, bine?

— Mai vreţi ceai? întrebă ea. Credeam că preferaţi cafeaua.

— Aşa este. Dar azi vreau ceai. Blake era sigur că doamna Mickle ştie de prezenţa unei femei sus, dar ea

lucra la el de atâţia ani, încât aveau deja o înţelegere tacită: el o plătea bine şi o trata cu un deosebit respect, iar ea avea grijă să nu pună întrebări şi nu ducea vorba. Aceeaşi regulă era valabilă pentru toţi servitorii.

Menajera dădu din cap că înţelege, apoi surâse.

— Să înţeleg că mai doriţi un ceainic mare?

El zâmbi la rândul său drept răspuns. Această înţelegere nerostită nu însemna că doamna Mickle nu avea obiceiul să-l tachineze câteodată.

— Unul foarte mare, explică el.

În timp ce ea pregătea ceaiul, Blake merse să-l caute pe majordomul său, Perriwick. Îl găsi lustruind argintăria.

— Perriwick, zise Blake, am un mesaj care trebuie dus urgent la Londra. Acum.

Perriwick încuviinţă cu un aer demn.

— Către domnul marchiz?

Blake spuse că da. Majoritatea mesajelor urgente erau trimise lui James Sidwell, marchiz de Riverdale. Perriwick ştia cel mai scurt drum până la Londra.

— Dacă mi-l daţi, voi avea grijă să ajungă foarte repede.

— Mai întâi trebuie să-l scriu, zise Blake parcă absent.

— Aş putea sugera să scrieţi mesajul înainte de a mă ruga să-l livrez, domnule? În felul acesta am utiliza mai eficient timpul, fiecare dintre noi.

Blake schiţă un zâmbet şi spuse:

— Eşti cam impertinent pentru un servitor.

— Nu doresc decât ca gospodăria dumneavoastră să funcţioneze ca un ceasornic, domnule.

Blake se uită la el uimit de abilitatea lui de a rămâne inexpresiv.

— Aşteaptă câteva minute, îl scriu imediat. Luă o foaie de hârtie, un toc, cerneală şi scrise:

„J...

O am pe miss de Leon şi aş aprecia sprijinul tău în legătură cu ea, cât se poate de urgent.

B.”

James a avut anterior experienţe cu spioana pe jumătate spaniolă. Poate el va şti cum să o facă să vorbească. Între timp Blake va trebui să o alimenteze cu ceai, sperând că-şi va recăpăta glasul. Nu avea de ales. Îl dureau ochii când încerca să-i citească scrisul.

Când Blake ajunse la uşa camerei unde se afla Carlotta, o auzi tuşind.

— Fir-ar să fie, zise el. Femeie nebună. Probabil că glasul îi revenise, iar acum căuta iar să şi-l forţeze. Descuie uşa rapid şi intră cu serviciul de ceai în mâini.

— Aud că tot mai tuşeşti, spuse el.

Ea stătea pe pat şi părea obosită. Părul îi era răvăşit.

— Să nu-mi spui că acum chiar ţi-e rău. Ea dădu din cap şi aproape începuse să plângă. Aşadar recunoşti că ieri te-ai prefăcut că eşti bolnavă?

Ea se uită în jos şi începu să-şi frământe mâinile, de parcă ar fi vrut să spună „Cam aşa ceva”.

— Aşa este sau nu?

Ea arătă spre gât.

— Da, ieri ştiu că nu puteai vorbi, dar amândoi ştim că nu a fost accidental.

Atunci ea privi în jos.

— Iau asta ca pe un da. Puse tava cu ceai pe masă, apoi se apropie şi puse mâna pe fruntea ei. M-am gândit să te ajut să-ţi recapeţi vocea. Văd că ai febră. Ea oftă. Aşa-ţi trebuie. Ea oftă din nou. Se uita la el cu ochi trişti. Uite, zise el, aşezându-se pe marginea patului. Hai să bei nişte ceai. Nu vrei să torni tu? Ea dădu din cap. Bine. Nu prea mă pricep la turnat. Marabelle spunea mereu… Dintr-odată se întrebă cum de vorbeşte de Marabelle cu această spioană?

„Cine este Marabelle?” îl întrebă ea cu glas stins.

— Nimeni, răspunse el.

— „Logodnica ta?” rosti ea foarte rar, cu grijă de a se face înţeleasă. El nu-i răspunse, ci se ridică şi merse grăbit spre uşă.

— Bea-ţi ceaiul! ordonă el. Şi trage de cordonul clopoţelului dacă te simţi rău.

Părăsi camera, trântind uşa în urma sa, apoi încuie violent ambele încuietori.

Caroline rămase cu ochii spre uşă. Ce a fost asta? Acest bărbat era schimbător ca vântul. Acum ai fi jurat că începe să ţină la ea, apoi...

Ei, se gândi ea în timp ce-şi turnă puţin ceai, probabil că o considera o spioană trădătoare. Aşa se explicau desele lui insulte şi răbufniri nervoase.

Deşi... mai luă o sorbitură din lichidul fierbinte şi oftă mulţumită... nu-şi putea explica de ce a sărutat-o. Dar nici nu-şi explica de ce ea îl lăsase.

Îl lăsase? La naiba, chiar i-a plăcut. Nu a mai avut parte de o experienţă asemănătoare din vremea când se simţea la adăpost şi în siguranţă cu părinţii ei care trăiau. Acum a fost parcă o scânteie diferită, ceva periculos şi ademenitor, ceva extrem de frumos şi sălbatic.

Caroline se cutremură de plăcere, gândindu-se cum s-ar fi putut întâmpla totul, dacă el nu ar fi numit-o Carlotta. Acest lucru a făcut-o să se trezească la realitate.

Turnă din nou ceai şi observă că pe tavă era o farfurioară acoperită cu un şervet alb, călcat. Oare ce era? Ridică şervetul. Turtă dulce! Paradisul i se înfăţişa pe o farfurioară cu dulciuri.

Muşcă o dată, lăsă aluatul să i se topească în gură, întrebându-se dacă el a ştiut că-i aduce mâncare. Se îndoia că el a pregătit ceaiul. Poate că bucătăreasa a pus turta dulce pe tavă, fără să i se spună.

Mănâncă repede, îşi zise ea. Cine ştie când s-ar putea întoarce?

Caroline ronţăi rapid din turta dulce, râzând în sinea ei, fiindcă fărâmiturile se împrăştiau pe pat.

*

Blake o ignoră până la sfârşitul zilei, iar a doua zi de dimineaţă veni la ea să vadă dacă starea ei nu s-a înrăutăţit şi să-i mai aducă nişte ceai. Ea păru plictisită, flămândă, dar mulţumită că-l vede. Pur şi simplu lăsă tava pe masă, în

tăcere şi puse mâna pe fruntea ei, evaluând semne de febră. Era uşor mai fierbinte, dar nu ardea, aşa că îi repetă că poate trage clopoţelul, dacă se simte rău, apoi părăsi camera.

Observase că d-na Mickle pusese pe tavă o farfurie cu câteva sandvişuri, dar nu avu inima să le ia de acolo. Nu avea rost să o înfometeze. Marchizul de Riverdale va sosi curând, iar când amândoi o vor interoga, atunci ea nu va mai putea face pe muta. Nu putea face altceva, decât să aştepte.

A doua zi sosi marchizul, iar trăsura lui trase în faţa intrării la Seacrest Manor chiar înainte de apus. James Sidwell sări, evident îmbrăcat impecabil, cu pletele lui şatene puţin cam prea lungi pentru rigorile modei. Avea reputaţia că-l poate umili chiar şi pe Diavol, însă pentru Blake era capabil să-şi dea şi viaţa, iar Blake o ştia prea bine.

— Arăţi groaznic, zise James direct.

— După ce de câteva zile stau închis cu miss de Leon, nici nu mă mir, zise Blake. Ba chiar cred că sunt un candidat demn de ospiciul Bedlam.

— Chiar aşa de rău?

— Jur, Riverdale, spuse el. Îmi vine să te sărut.

— Sper să nu ajungi să faci asta.

— Mai avea puţin şi mă înnebunea.

— Nu zău? spuse James privindu-l cu interes. Cum?

Blake îl privi mustrător. Tonul insinuant al lui James atinse ceva mai adânc decât intenţia iniţială.

— Nu poate vorbi.

— De când?

— De când a petrecut o noapte tuşind continuu, până a răguşit de tot.

— Nu am spus că nu are imaginaţie, zise James râzând.

— Şi nici nu scrie ca lumea.

— Mi-e greu să cred asta. Mama ei era fiica unui baron. Iar tatăl ei are rude sus-puse în Spania.

— Să reformulez. Ştie să scrie, dar te provoc pe tine

să descifrezi mâzgălelile pe care le face pe hârtie. În plus, are un carneţel cu cuvinte ciudate, care pentru mine nu au niciun înţeles.

— De ce nu mă duci la ea? Poate reuşesc eu să o conving să-şi regăsească vocea.

Blake privi spre cer deznădăjduit.

— Îţi aparţine în totalitate. De fapt, dacă doreşti, poţi să preiei tu misiunea asta blestemată. Dacă nu aş mai da cu ochii de femeia asta…

— Lasă, uşurel, Blake.

— Le-am spus că nu mai vreau să fiu implicat, mormăi Blake urcând pe scări. Dar ce, ei mă ascultă? Nu. Iar eu cu ce mă aleg? Niciun fel de distracţie. Nici celebritate, nici averi. Nu, eu mă aleg cu ea.

James îl privea gânditor.

— Dacă nu te-aş cunoaşte atât de bine, aş zice că eşti îndrăgostit.

Blake pufni pe nas, apoi se întoarse cu spatele, pentru ca James să nu-i observe obrajii uşor îmbujoraţi.

— Iar dacă nu aş aprecia atât de mult compania ta, te-aş acuza pentru această ultimă frază.

James începu să râdă, privindu-l atent pe Balke, care se apropiase de uşă şi tocmai descuia cele două încuietori. Blake deschise uşa larg şi intră, apoi îşi puse mâinile în şolduri şi o privi scrutător pe Miss de Leon, care stătea întinsă pe pat. Ea citea dintr-o carte şi părea că nimic pe lumea aceasta nu o deranjează.

— A venit Riverdale, urlă el, aşa că acum jocul tău parşiv va înceta.

Blake se întoarse către James, aşteptând să-l vadă cum o face praf pe tânără. Expresia lui James totuşi, de obicei calmă şi detaşată, era de data aceasta una care trăda şoc şi uimire.

— Nu ştiu ce să-ţi zic, spuse James, decât că dânsa nu e în niciun caz Carlotta de Leon.

CAPITOLUL 5

a cârâi (verb) *– a scoate sunete caracteristice, guturale, ca un pui de găină*

Dacă aş fi avut glas cât de cât, precis aş fi cârâit ceva.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

— Oh, Doamne, croncăni Caroline, uitând pe moment că trebuia să facă pe muta.

— De când naiba ţi-a revenit glasul? o întrebă temnicerul ei.

— Eu… păi. Nu demult, sincer.

— Zău, Blake, interveni celălalt bărbat. Poate ar fi bine să-ţi controlezi limbajul. O doamnă este de faţă.

— Şi de asta nu mai pot eu! explodă Blake. Ştii cât timp am pierdut cu femeia asta? Adevărata Carlotta de Leon a ajuns probabil în China deja.

Caroline înghiţi nervos. Aşadar numele lui era Blake. I se potrivea destul de bine. Scurt şi la obiect. Se întreba dacă acesta era numele de botez sau numele de familie.

— Aşadar, dacă nu eşti femeia care ziceai că eşti, cine naiba eşti? întrebă Blake furios.

— Nu am spus niciodată că sunt Carlotta de Leon, insistă ea.

— Pe naiba nu ai spus!

— Nu am afirmat eu că sunt.

— Cine eşti?

Caroline cântări bine întrebarea şi hotărî rapid că singura ei scăpare era acum sinceritatea.

— Mă numesc Caroline Trent, spuse ea, întâlnind privirea lui Blake. Tutorele meu se numeşte Oliver Prewitt.

Se lăsă o tăcere apăsătoare când amândoi bărbaţii s-au uitat la ea surprinşi. Blake decise să vorbească primul şi-şi întrebă partenerul.

— De ce naiba nu ni s-a spus că Prewitt are o pupilă?

Bărbatul înjură, apoi înjură din nou, de data aceasta mult mai tare.

— Să fiu al naibii dacă ştiu. Cineva o să dea socoteală pentru asta.

— Dacă eşti cu adevărat pupila lui Prewitt, spuse Blake, atunci unde ai fost în ultimele două săptămâni? Am supravegheat casa zi şi noapte, iar tu, fetiţo, nu ai fost înăuntru.

— Am fost la Bath. Oliver m-a trimis să am grijă de o mătuşă bătrână. Se numeşte Marigold.

— Nu-mi pasă cum se numeşte.

— Nici nu mă aşteptam să-ţi pese, comentă ea. Mă gândeam că trebuie să spun ceva.

Blake o apucă de umeri şi o privi aspru.

— Nu cred că vei avea de spus prea multe, miss Trent.

— Las-o să plece, zise încet amicul lui Blake. Nu te enerva.

— Să nu mă enervez? răcni Blake, deja enervat peste măsură. Nu înţelegi ce…

— Gândeşte-te, spuse celălalt bărbat. Totul se leagă. Prewitt a avut un transport mare, care a sosit săptămâna trecută. Evident că nu a vrut ca ea să fie prin preajmă. Fata e suficient de isteaţă cât să fi mirosit cu ce se ocupă el.

Caroline păru încântată de compliment, dar lui Blake nu-i păsa câtuşi de puţin de intelectul ei.

— A fost a patra oară când Oliver m-a trimis în vizită la mătuşa lui, adăugă ea.

— Vezi? spuse prietenul lui Blake.

Caroline îi zâmbi lui Blake, sperând ca el să accepte ramura de măslin pe care i-a oferit-o, dar el îşi aşeză mâinile în şolduri şi o întrebă vădit iritat:

— Spune-mi şi mie ce naiba ştim noi acum?

Cum interlocutorul său nu răspunse, Caroline profită de tăcerea lor şi întrebă:

— Voi cine sunteţi de fapt?

Cei doi se priviră uimiţi, parcă hotărându-se dacă era bine să-şi dezvăluie identitatea, apoi noul-venit a dat din

cap politicos şi s-a prezentat:

— Eu sunt James Sidwell, marchiz de Riverdale, iar el este Blake Ravenscroft, fiul mijlociu al vicontelui Damsby.

Caroline surâse timid, impresionată de potopul de titluri nobiliare.

— Ce norocoşi sunteţi. Tatăl meu a lucrat în domeniul comercial.

Marchizul izbucni în râs, apoi îi zise lui Blake:

— De ce nu mi-ai spus că este atât de amuzantă?

— De unde era să ştiu? spuse Blake revoltat. Nu a scos două cuvinte de când am reţinut-o.

— Nu este complet adevărat, protestă Caroline.

— Vrei să spui că ai ţinut discursuri, iar eu am surzit? replică Blake.

— Nu, sigur că nu. Voiam să spun doar că sunt destul de nostimă.

Marchizul îşi acoperi gura cu palma, ascunzându-şi un hohot de râs.

Caroline mormăi ceva. Era încă o frază care se dovedi a fi nepotrivită. Doamne, dacă domnul Ravenscroft crede că ea s-a referit la sărutarea aceea!

— Am vrut să spun că… mă rog, nu mai ştiu ce voiam să spun, dar trebuie să recunoşti că ţi-a plăcut pasărea mea din hârtie. Cel puţin până ce s-a prăbuşit pe tufa de trandafiri.

— Pasăre din hârtie? repetă marchizul curios, dar în acelaşi timp tulburat.

— Păi… nu contează. Nu mai contează pentru voi, suspină Caroline, dând din cap dezamăgită. Îmi cer scuze dacă pentru cineva a fost motiv de frustrare.

Blake păru că ar fi bucuros să o arunce pe fereastră.

— Mi se pare că…

— Ţi se pare ce? o provocă el.

— Ţine-ţi firea, Ravenscroft, zise marchizul. Ne-ar putea fi totuşi de folos.

Caroline înghiţi în sec. Fraza i s-a părut o ameninţare. Iar marchizul, cu toate că părea mult mai amabil şi prietenos decât domnul Ravenscroft, acum părea că dă

dovadă de o cruzime crasă.

— Ce sugerezi, Riverdale? întrebă încet Blake.

Marchizul ridică din umeri.

— Am putea cere o răscumpărare pentru ea. Iar când Prewitt va veni să o ia…

— Nu! strigă Caroline, ducându-şi o mână la gât, fiindcă ţipătul îi provocă o usturime teribilă. Nu vreau să mă întorc la el. Nu-mi pasă care e miza. Nu-mi pasă că Napoleon va invada Anglia. Nu-mi pasă că voi vă veţi pierde slujbele, sau ce faceţi pentru guvern. Nu mă mai întorc acolo niciodată. Apoi, ca să întărească tot ce a spus mai devreme, adăugă cu emfază: niciodată!

Blake se aşeză pe marginea patului, privind-o furios.

— Atunci îţi sugerez să începi să vorbeşti, miss Trent. Repede.

Caroline le-a spus totul. Le-a spus de moartea tatălui ei şi de cei cinci tutori succesivi. Le-a spus de planurile lui Oliver pentru a pune mâna pe averea ei definitiv, că Percy a încercat să o violeze şi că acum avea nevoie să se ascundă timp de şase săptămâni. Le-a spus atât de multe, încât din nou vocea i s-a voalat şi a trebuit să aştearnă pe hârtie ultima parte a poveştii vieţii ei.

Blake observă că atunci când folosea mâna stângă la scris, avea o caligrafie impecabilă.

— Parcă spuneai că nu ştie să scrie, zise ironic James.

Blake îl privi ameninţător.

— Nu mai vreau să discut despre asta. Iar tu, făcu el, ridicând degetul arătător spre Caroline, nu mai zâmbi.

Ea îl privi cu ochi în care se citea inocenţa.

— Cu siguranţă trebuie să recunoşti că te-a păcălit, spuse James.

De data aceasta Caroline a zâmbit sincer.

— Dă-i drumul şi continuă-ţi povestea, bombăni Blake. Ea se conformă, iar el citi atent fiecare rând înfuriindu-se pe alocuri şi dezgustat de modul în care Oliver Prewitt s-a purtat cu ea. În ultimele zile recunoştea că atitudinea ei îl agasase suficient, atât intelectual, cât şi fizic, dar nu putea să nege respectul tot mai puternic pe care-l resimţea faţă

de această tânără care a reuşit să i se opună cu fiecare ocazie. Revolta se concentra asupra omului care ar fi trebuit să o sprijine ca tutore, dar în schimb el s-a comportat abominabil, iar asta îi provoca o furie nestăvilită.

— Ce propui să facem acum cu tine? o întrebă când văzu că s-a oprit din scris.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ravenscroft, zise marchizul. Adu-i fetei nişte ceai. Nu vezi că nu poate vorbi?

— Adu-i tu nişte ceai.

— Nu te las singur cu ea. Nu se cuvine.

— Oh, dar s-ar cuveni să rămâi *tu* cu ea? zise Blake ofensiv.

— Ai o reputaţie mai neagră ca Moartea.

— Desigur, dar…

— Ieşiţi! strigă Caroline. Amândoi.

Cei doi se uitau la ea, realizând de-abia acum că subiectul disputei lor se afla în cameră.

— Te rog să mă scuzi, spuse marchizul.

Aş dori să rămân singură câteva momente, scrise ea, apoi le puse foaia sub nas. Adăugă imediat, *milord.*

— Spune-mi James. Prietenii îmi spun aşa.

Ea îl privi cam tensionată, fiindcă se îndoia că relaţia stranie dintre cei doi se putea numi prietenie.

— Iar el este Blake, adăugă James. Presupun că voi deja vă spuneţi pe nume?

Până acum nici măcar nu ştiam care este numele lui, scrise ea.

— Ruşine să-ţi fie, Blake. Nu ai deloc maniere.

— Voi uita că ai spus asta, mârâi Blake, fiindcă dacă nu o fac, va trebui să te omor.

Caroline nu se putu abţine să nu râdă. Oricâte se puteau spune despre enigmaticul bărbat care a răpit-o, recunoştea şi ea că avea un ascuţit simţ al umorului, care îl egala pe al ei. Se mai uită o dată la el, de această dată cu îndoială. Măcar spera că glumeşte.

Îl privi din nou îngrijorată. Privirea piezişă cu care-l străfulgera pe marchiz l-ar fi răpus chiar şi pe Napoleon. Sau cel puţin, ar lăsa nişte răni extrem de dureroase.

— Nu-i da atenţie, spuse James vesel. Are firea diavolului însuşi. Aşa a fost el mereu.

— Pardon? replică Blake, extrem de iritat.

— Îl cunosc de când aveam doisprezece ani, zise James. Am stat în aceeaşi cameră la Eton.

— Chiar aşa? întrebă ea răguşită, încercându-şi din nou vocea. Ce frumos trebuie să fi fost.

James râse înfundat.

— Partea nerostită a acestei fraze, desigur, este că ne merităm unul pe celălalt. Vino, Ravenscroft, să-i acordăm bietei domnişoare puţină intimitate. Sunt sigur că doreşte să se îmbrace şi să se spele, sau să facă treburile pe care le fac femeile.

— Dar deja este îmbrăcată, spuse Blake. Şi va trebui să o întrebăm şi despre…

James ridică o mână.

— Avem toată ziua la dispoziţie ca să o convingem să ni se supună.

Caroline nu păru prea încântată de ceea ce tocmai a auzit.

Cei doi au ieşit din cameră, iar ea sări, se spălă rapid pe faţă şi se încălţă. Era perfect că se putea ridica şi se putea întinde. De două zile zăcuse numai în pat şi nu era obişnuită cu atâta inactivitate.

Caroline se aranjă cât de bine putea, ţinând cont că purta aceleaşi haine de patru zile. Erau groaznic de şifonate, dar încă se păstrau curate, aşa că îşi împleti părul într-o coadă, apoi încercă uşa. Spre încântarea ei, constată că nu mai era încuiată. Cu uşurinţă găsi scara şi coborî repede la parter.

— Pleci undeva?

Când ridică ochii, îl văzu pe Blake sprijinindu-se de zid, cu braţele încrucişate la piept şi mânecile cămăşii suflecate.

— Ceai, şopti ea. Spuneai că aduci ceai.

— Am spus eu asta? întrebă el încurcat.

— Dacă nu ai spus-o, sunt sigură că ai avut de gând.

Atunci el zâmbi.

— Văd că ştii să te foloseşti de cuvinte.

— Exersez şi eu, zise ea răspunzându-i la zâmbet. Mai ales că de patru zile nu le-am prea folosit.

— Nu-ţi forţa norocul, miss Trent. Răbdarea mea stă agăţată într-un fir foarte subţire.

— Şi eu care credeam că firul s-a rupt deja, replică ea. Totuşi, dacă eu îţi spun Blake, poţi să-mi spui şi tu Caroline.

— Caroline. Ţi se potriveşte de o mie de ori mai bine decât Carlotta.

— Amin. Nu am nicio picătură de sânge spaniol în vene. Poate câteva de sânge francez. Vorbea totuşi încordată în prezenţa lui, dar nu se putea opri.

— Să ştii că ne-ai compromis misiunea.

— Te asigur că nu a fost intenţia mea.

— Ştiu că nu a fost, dar voi avea nevoie de nişte compensaţii.

— Dacă prin compensaţii rezultatul va fi că Oliver o să-şi petreacă restul vieţii în închisoare, atunci te asigur de deplina mea cooperare.

— Puţin probabil închisoarea. Cel mai probabil va merge direct la spânzurătoare.

Caroline îşi feri privirea, înghiţind în sec, realizând brusc că implicarea ei în acţiunile celor doi bărbaţi l-ar putea trimite la moarte pe Oliver. Îl dispreţuia, desigur, dar nu dorea să piară nimeni din cauza ei.

— Va trebui să te descotoroseşti de sentimentalisme, spuse Blake.

Ea ridică privirea şocată. Atât de uşor se putea citi ceva pe chipul ei?

— De unde ştii la ce mă gândeam?

— Orice persoană cu conştiinţă se confruntă cu această dilemă când îşi începe activitatea în acest domeniu, zise el ridicând din umeri.

— Ţie aşa ţi s-a întâmplat?

— Desigur, dar am trecut repede peste faza asta.

— Ce s-a întâmplat?

— Pui prea multe întrebări, zise el cu un surâs bănuitor.

— Nici pe jumătate atât de multe câte mi-ai pus tu, replică ea.

— Eu am avut un motiv de ordin guvernamental pentru care am pus atâtea întrebări.

— Din cauză că logodnica ta a murit?

Furia cu care o privi atunci o făcu să se uite în altă parte.

— Mă rog, nu contează, spuse ea în şoaptă.

— Să nu mai aduci vreodată vorba de ea.

Caroline făcu un pas înapoi, resimţindu-i durerea din glas.

— Iartă-mă, spuse ea.

— Pentru ce?

— Nu ştiu. Deja era clară ezitarea ei de a mai aminti numele logodnicei lui, după reacţia de mai înainte. Pentru orice te-a făcut atât de nefericit.

Blake o privea cu interes. Părea sinceră, fapt care-l surprinse. Oarecum fusese mai puţin politicos cu ea în ultimele zile. Acum, până ce să-şi găsească un răspuns potrivit, îl auzi pe marchiz venind.

— Pe cinstea mea, Ravenscroft, spuse James, tu chiar nu vezi că ar trebui să mai angajezi câţiva servitori?

Blake schiţă un zâmbet când îl văzu pe elegantul marchiz de Riverdale aducând tava cu serviciul de ceai.

— Dacă găseam pe cineva de încredere, l-aş fi angajat într-o clipă. În orice caz, cum voi încheia socotelile cu Ministerul de Război, discreţia servitorilor mei nu va mai fi o chestiune atât de importantă.

— Vrei să spui că eşti la fel de hotărât să pleci?

— Chiar trebuie să întrebi?

— Cred că asta înseamnă da, i se adresă James Carolinei. Deşi cu Ravenscroft nu se ştie niciodată. Are obiceiul straniu să răspundă la întrebări cu alte întrebări.

— Da, am observat şi eu, comentă ea.

Blake se depărtă de perete.

— James?

— Blake?

— Taci.

— Miss Trent, ce-ar fi să ne retragem noi în sufragerie? spuse James zâmbitor. Ceaiul acesta ar trebui să te ajute să-ţi recapeţi glasul într-o mare măsură. Apoi, după ce vom fi siguri că vorbeşti fără pic de durere, va trebui să fim în stare să ne gândim ce naiba vom face cu dumneata.

Blake închise ochii o clipă, iar Caroline se luă după James şi se minună şi ea de asprimea glasului ei când îi spuse:

— Puteţi să-mi spuneţi Caroline. Deja i-am zis domnului Ravenscroft să-mi spună pe nume.

Blake rămase puţin în urmă, fiindcă avea nevoie de câteva clipe de singurătate, ca să-şi limpezească gândurile. Sau măcar să încerce. Nimic nu i se părea clar în ceea ce o privea pe ea. Simţise o mare uşurare când aflase că această Carlotta de Leon nu era chiar Carlotta de Leon.

Caroline. Numele ei era Caroline. Caroline Trent. Bine măcar că nu s-a îndrăgostit de o trădătoare. Dădu din cap descumpănit. Parcă asta era singura lui problemă în acest moment. Ce naiba să facă acum cu ea? Caroline Trent era deşteaptă, foarte deşteaptă. Lucrul acesta era evident. Îl ura suficient pe Oliver Prewitt, încât să dea o mână de ajutor pentru aducerea lui în faţa justiţiei. Poate va dura un timp ca să o convingă să-şi înfrângă dispreţul pentru spionaj, dar nu prea mult. Totuşi, Prewitt îi ordonase fiului său să o violeze. Caroline nu putea întoarce şi celălalt obraz, după o asemenea faptă.

Evident, soluţia era să o oprească aici, la Seacrest Manor. Cu siguranţă deţinea destule informaţii pe care le puteau folosi împotriva lui Prewitt. Era puţin probabil ca ea să fie conştientă de afacerile lui ilegale, dar, dacă i se puneau întrebările adecvate, el şi James puteau să obţină detalii pe care nici ea însăşi nu ştia că le deţine. Măcar urma să le ofere câteva informaţii nepreţuite despre Prewitt Hall, în eventualitatea că el şi James decideau să intre fraudulos.

Atunci, dacă ea era un tovarăş de nădejde al echipei lor, atunci de ce el ezita atâta şi nu-i cerea să rămână? Ştia

răspunsul. Doar că nu dorea să privească prea adânc în sufletul său, ca să o recunoască.

Pe când Blake se condamna pentru laşitate, decise să iasă puţin. Avea nevoie de aer.

— Ce crezi că-l reţine pe bunul nostru amic Blake?

Caroline turna ceai într-o ceaşcă şi ridică privirea când îl auzi pe James.

— Cu siguranţă nu este amicul meu, replică ea.

— Păi, eu nu l-aş numi nici duşmanul tău.

— Nu, sigur că nu. Doar că nu cred că un amic te leagă de mâini de tăblia patului.

James era să se înece cu ceaiul.

— Caroline, dacă ai şti tu…

— Oricum, subiectul e în afara discuţiei, zise ea privind pe fereastră. Văd că pleacă.

— Cum? James sări de pe canapea şi veni lângă ea. Laşul naibii.

— Sigur nu se teme de mine, spuse ea în glumă.

James o privi insistent, iar ea simţi focul din ochii lui şi atmosfera deveni apăsătoare.

— Poate că se teme, mormăi el, mai mult pentru sine.

— Poftim, domnule?

James dădu din cap, parcă pentru a-şi limpezi gândurile, dar continua să o privească.

— Parcă ţi-am zis să-mi spui James. Zâmbi cu maliţiozitate. Sau „dragă prietene”, dacă James ţi se pare prea familiar.

— Amândouă mi se par prea familiare, zise ea, pufnind cu eleganţă. Totuşi, dată fiind situaţia mea neplăcută, nu cred că merită să despicăm firul în patru.

— Eşti o femeie extrem de practică, zise el zâmbind. Admirabil.

— Da, păi tatăl meu a lucrat în comerţ, explică ea. În afacerile de acest gen trebuie să fii o fire practică, dacă vrei să reuşeşti.

— Ah, da, desigur. Comerţul. Mă bucur că mi-ai amintit. Ce fel de comerţ?

— Construcţii de nave.

— Înţeleg. Înseamnă că ai crescut pe ţărmul mării.

— Da, în Portsmouth, până ce… De ce te uiţi la mine aşa ciudat?

— Scuză-mă. Mă uitam ciudat?

— Da, spuse ea ofensată.

— Pur şi simplu îmi aminteşti de cineva cunoscut. Nu semeni fizic, nici ca maniere. Ai un fel de… lăsă capul într-o parte, căutând parcă termenul cel mai potrivit. Este mai degrabă o asemănare ca spirit, dacă există aşa ceva.

— Oh, veni reacţia Carolinei, în lipsa unei fraze inteligente. Înţeleg. Sper că era o persoană drăguţă.

— Da. Foarte drăguţă. Dar nu are importanţă. James se aşează pe un fotoliu aproape de al ei. M-am gândit foarte mult la situaţia noastră.

— Chiar aşa? întrebă Caroline după ce sorbi din ceai.

— Da. Părerea mea este că trebuie să rămâi aici.

— Nu mă deranjează.

— Nu te gândeşti că ţi-ar periclita reputaţia?

— Cum ai spus, sunt o fire practică, zise Caroline ridicând din umeri. Domnul Ravenscroft a menţionat deja că are servitori discreţi. Iar pentru mine singura variantă ar fi să mă întorc la Oliver…

— Dar asta nu poate fi considerată o variantă, o întrerupse James. Doar dacă nu vrei să te măriţi cu neisprăvitul de fiu-său.

— Sau voi putea reveni la planul meu iniţial.

— Care anume?

— Să găsesc de lucru la un han.

— Nu mi se pare cea mai sigură perspectivă pentru o femeie singură.

— Ştiu, admise Caroline, dar nu am de ales.

James căzu pe gânduri.

— Vei fi în siguranţă aici, la Seacrest Manor. În niciun caz noi nu te vom da pe mâna lui Prewitt.

— Domnul Ravenscroft nu a acceptat ca eu să rămân, îi aminti ea. Iar aceasta este casa lui.

— Va accepta.

Caroline se gândea că James se dovedea mult prea

încrezător. Doar că el nu ştia de sărutarea pe care i-o dăduse Blake. Blake păruse oricum dezgustat de afacere.

James i se adresă pe un ton serios.

— Noi dorim ca tu să ne ajuţi să-l aducem pe tutorele tău în faţa justiţiei.

— Da, aşa a spus şi domnul Ravenscroft.

— Nu ţi-a zis şi el să-i spui Blake?

— Ba da, dar mi se pare cam prea…

Intim. Cuvântul i se întipărise în memorie, la fel cum i se întipărise şi chipul lui. Sprâncene negre, pometi sculptaţi, un zâmbet elegant şi destul de rar afişat… oh, dar când zâmbea…

Ce situaţie stânjenitoare, se gândi Caroline, dar un zâmbet de-al lui o făcea să simtă ameţeală. Iar sărutul lui! Doamne, lucrurile pe care le-a simţit ea i-au tulburat mintea. Se aplecase asupra ei, iar ea a îngheţat, fermecată de pasiunea din ochii lui. Dacă nu ar fi distrus momentul în clipa când i-a spus Carlotta, nimeni nu ştie ce l-ar fi lăsat să-i facă.

Uimitor lucru, dar şi lui i-a plăcut enorm să o sărute. Percy i-a spus mereu că era o fată urâtă, dar gusturile lui se limitau la blonde planturoase…

— Caroline?

Ea ridică privirea. Îl văzu pe James zâmbind.

— Mi se pare că visezi cu ochii deschişi.

— Ah, scuză-mă. Voiam să spun că domnul… adică Blake mi-a spus deja că vrea să vă ajut să-l arestaţi pe Oliver. Trebuie să spun, este deconcertant să ştiu că poate merge la spânzurătoare ca urmare a implicării mele directe, dar, dacă aşa cum spui tu, el desfăşoară activităţi care presupun trădări…

— Aşa este. Sunt sigur de asta.

— Este un om detestabil. A fost suficient de oribil că i-a ordonat lui Percy să mă atace, dar dacă a pus în pericol viaţa a mii de soldaţi englezi… asta este greu de iertat.

— Practică şi patrioată, spuse James zâmbind. Tu, Caroline Trent, eşti un premiu.

Dacă şi Blake ar fi de aceeaşi părere.

Caroline puse cana pe masă, iar clinchetul porţelanului umplu camera. Nu era prea bucuroasă de direcţia pe care o luaseră gândurile ei în privinţa lui Blake Ravenscroft.

— Ah, uite, spuse James după ce se ridică. Se întoarce gazda noastră rătăcitoare.

— Poftim?

James făcu semn spre fereastră.

— Mi se pare că s-a răzgândit. Poate şi-a dat seama că nu suntem o companie chiar atât de neplăcută.

— Sau o fi din cauza ploii, comentă Caroline. A început să plouă mărunt.

— Da, văd şi eu. Mama Natură este clar de partea noastră.

Peste câteva minute Blake intra în sufragerie, având părul umed.

— Riverdale, urlă el, m-am gândit mult la ea.

— *Ea* este în cameră, zise Caroline prompt.

Blake a auzit-o, dar a ignorat-o.

— Va trebui să plece…

Înainte de orice protest exprimat de Caroline, James îşi încrucişă braţele la piept şi îşi spuse punctul de vedere:

— Nu sunt de acord. Mă opun vehement.

— Este prea periculos. Nu accept ca o femeie să-şi rişte viaţa.

Caroline nu ştia dacă trebuie să se simtă flatată sau ofensată. Decise de partea „ofensei” – fiindcă opiniile lui erau rezultatul unei proaste păreri despre genul feminin ca întreg şi nu izvorau dintr-o copleşitoare grijă pentru bunăstarea ei.

— Nu credeţi că eu ar trebui să decid? interveni ea.

— Nu, spuse Blake, în sfârşit ţinând cont de prezenţa ei.

— Blake poate fi foarte protector când e vorba de femei, comentă James, deşi nu era nevoie.

— Nu vreau să o ucidă cineva, zise Blake deloc impresionat.

— Nu o va ucide nimeni, replică James.

— De unde ştii tu asta?

— Fiindcă, dragul meu, zise James râzând, am încredere că *tu* nu vei permite aşa ceva.

— Nu face pe deşteptul cu mine, se înfurie Blake.

— Scuze pentru „dragul meu”, dar ştii că eu spun adevărul.

— Cumva vorbiţi despre ceva şi ar trebui să ştiu şi eu? întrebă Caroline, privind mirată de la un bărbat la celălalt.

— Nu, răspunse Blake, privind peste capul ei. Ce naiba să facă el cu ea? Era prea riscant pentru ea dacă rămâne. Trebuia să se asigure că o vede plecată până ce nu era prea târziu.

Dar ea trezise deja în el acea parte care până atunci rămăsese netulburată. Partea sentimentală. Motivul pentru care el nu dorea ca ea să rămână era unul simplu. Ea îl înspăimânta. Blake irosise o mare parte din energia sa emoţională păstrând distanţa faţă de femeile care trezeau în el ceva mai mult decât dezinteres sau pasiune.

Caroline era deşteaptă. Era spirituală. Era al naibii de atrăgătoare. Iar Blake nu şi-o dorea la mai puţin de cinci kilometri de Seacrest Manor. Mai încercase şi altă dată să-i pese. Aceasta aproape l-a distrus.

— Of, la naiba, zise el în final. Bine, atunci rămâne. Dar vreau să ştiţi amândoi că sunt cu totul împotrivă.

— Fapt pe care l-ai făcut cât se poate de clar, punctă James.

Blake îl ignoră complet şi îndrăzni să arunce o privire spre Caroline. Neinspirată idee. Ea îi zâmbi sincer, iar chipul i se lumină, aşa încât păru foarte dulce, iar…

Blake înjură în şoaptă. Ştia că face o mare greşeală. Felul în care ea îi zâmbea, de parcă s-ar fi gândit că-i poate lumina chiar şi cele mai întunecate cotloane ale inimii…

Doamne, cât de mult îl speria.

CAPITOLUL 6

Inconsecvenţă (subst) *– calitatea de a nu fi consecvent.*

Nimic nu este mai tulburător decât inconsecvenţa, exceptând poate stânjeneala pe care o resimţi când încerci să pronunţi cuvântul.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

Caroline era foarte încântată că poate să rămână la Seacrest Manor şi de-abia a doua zi de dimineaţă a realizat un lucru esenţial: nu avea ce informaţii să le dea. Nu ştia absolut nimic despre afacerile ilegale ale lui Oliver. Pe scurt, nu era de folos cu nimic.

Oh, dar ei nu şi-au dat seama de asta încă. Probabil că Blake şi James credeau că ea deţine toate secretele lui Oliver stocate în creier, dar adevărul era că nu ştia nimic. Iar „gazdele" ei îşi vor da seama de asta curând. Iar atunci ea se va afla exact în punctul de unde a pornit.

Singurul mod în care putea evita să fie aruncată afară, în frig, era să se facă utilă. Poate că, dacă va da o mână de ajutor prin casă, ori prin grădină, Blake o va lăsa să rămână la Seacrest Manor, chiar şi după ce-şi va da seama că nu are nimic de oferit Ministerului de Război. Nu se punea problema că are nevoie de un cămin permanent – îi trebuia doar un loc unde să se ascundă şase săptămâni.

— Ce să fac, ce să fac, se întreba ea neliniştită, plimbându-se prin casă şi căutând ceva de făcut. Trebuia să găsească un proiect care necesita mult timp până la finalizare, ceva care să necesite prezenţa ei vreo câteva zile, poate o săptămână. În acest răstimp i-ar putea convinge pe Blake şi James că este un musafir politicos şi distractiv.

Intră în salonul muzical şi mângâie uşor lemnul lucios al pianului. Ce păcat că nu ştie să cânte; tatăl ei a dorit mereu să-i plătească nişte lecţii, doar că a murit înainte să-şi ducă la îndeplinire planurile. Era de la sine înţeles că tutorii ei nu s-au sinchisit niciodată să-i plătească un

profesor de pian.

Ridică încet capacul şi atinse delicat o clapă de culoarea fildeşului, zâmbind când auzi sunetul produs. Muzica părea că luminează dimineaţa. Nu se putea spune că arpegiile ei la întâmplare puteau fi numite muzică, fără a-i insulta grav pe marii compozitori, dar chiar şi aşa, Caroline se simţea deja mai bine, după ce a produs aceste zgomote nevinovate.

Acum mai trebuia doar să facă ziua să strălucească, aşadar trebuia să lase lumina să pătrundă în încăpere. Salonul muzical era liber de dimineaţă, fiindcă draperiile erau încă trase spre centru. Sau, probabil că nimeni nu venea prea des aici, iar draperiile aveau menirea să ţină razele soarelui departe de pian. Cum nu avusese niciodată un instrument muzical, Caroline nu ştia sigur dacă prea multă lumină solară putea dăuna lemnului.

Oricare ar fi fost cazul, îşi zise ea, o dimineaţă încărcată de soare nu poate face prea mult rău, aşa că merse la fereastră şi trase în lateral draperiile grele, din damasc. După acest moment a primit şi răsplata, sub forma unei privelişti desăvârşite.

Trandafiri. Sute.

— Nu mi-am dat seama că erau chiar sub camera mea, şopti ea, apoi deschise fereastra şi scoase capul să privească. Erau tufele de trandafiri pe care le vedea de la fereastra ei. După o inspecţie mai atentă, bănuiala ei se confirmă. Tufele păreau neglijate şi crescute peste măsură, exact aşa cum şi le amintea. Zări o bucăţică albă de hârtie, pe care o bănui a fi chiar pasărea ei. Se uită cu atenţie. Hmm. Probabil că putea ajunge la ea de afară.

Peste câteva minute Caroline îşi recuperase pasărea din hârtie, iar acum privea tufele de trandafiri din direcţia opusă ferestrei.

— Aveţi mare nevoie să fiţi tunse, zise ea tare. Cineva i-a spus odată că florile răspund pozitiv la conversaţie, iar ea reţinuse acest detaliu în inima ei. Nu i se părea greu să stea de vorbă cu florile, mai ales cu nişte tutori ca aceia pe care i-a avut ea. Florile nu suportau nicio comparaţie cu

persoanele, balanţa înclinând mult în favoarea plantelor.

Îşi puse mâinile în şolduri, lăsă capul într-o parte şi aruncă o privire de jur-împrejur. Domnul Ravenscroft nu părea genul de bărbat care să-i dea un şut pe poartă când ea se îngrijea de grădina lui, nu-i aşa? Era lucru sigur, grădina aceasta avea mare nevoie de atenţie. În afara tufelor de trandafiri, caprifoiul trebuia şi el scurtat, gardul viu trebuia să primească o formă, iar o altă tufa cu flori roşii, al căror nume nu-l cunoştea, s-ar fi comportat mult mai bine într-o zonă însorită.

Evident, grădina avea nevoie de ea.

Cum luase decizia, Caroline merse hotărâtă spre casă şi se prezentă administratoarei, care, interesant lucru, nu părea deloc surprinsă de prezenţa ei acolo. Doamna Mickle era chiar entuziasmată când a auzit ce planuri avea Caroline pentru grădină, ea chiar ajutând-o pe tânără să-şi găsească o pereche de mănuşi potrivite pentru mâinile ei, o lopată şi nişte foarfece cu mânere lungi, pentru tuns ramuri.

Atacă mai întâi tufele de trandafiri, foarte entuziasmată şi energică, tăind ici-colo câte o ramură, două, în timp ce se consulta cu florile.

— Aşa. Acum, vei fi mult mai fericită fără ramura asta, şi precis că te vei bucura dacă vei fi mai subţire uite… aici, în zona asta *„harşt”* şi precis că te vei bucura dacă vei fi mai subţire uite… aici, în zona asta *„harşt”.*

La un moment dat foarfecele deveni cam greu, aşa că îl lăsă la odihnă pe iarbă, în timp ce se apucă să scoată din pământ arbustul cu flori roşii, pe care îl mută într-un loc mai însorit. I s-a părut prudent să sape mai întâi groapa nouă, apoi să mute planta, aşa că parcurse proprietatea şi alese un loc unde planta era vizibilă de la fereastră.

Chiar atunci zări alte plante superbe, înflorite. Petalele erau albe cu pete roz şi păreau că vor mai înflori cât de curând. Grădina aceasta putea fi o explozie încântătoare de culori, dacă ar exista cineva care să-i poarte de grijă cum se cuvine.

— Şi acestea ar trebui să stea la soare, vorbi ea cu

plantele. Aşa că se apucă să mai sape câteva gropi, pentru a fi sigură că sunt suficiente. Cred că acum sunt destule. Răsuflă mulţumită de munca depusă şi porni spre tufa cu flori roşii, admirate îndelung, împrejurul căreia începu să sape.

*

Blake se culcase foarte prost-dispus, iar a doua zi de dimineaţă se trezi într-o stare şi mai precară. Această misiune – *ultima* lui misiune, dacă va avea şi el un cuvânt de spus în acest sens – devenise un fiasco. Un coşmar. Un dezastru ambulant cu ochi verzi-albăstrui.

Oare de ce prostul de fiu al lui Prewitt şi-a ales tocmai noaptea aceea ca să o atace pe Caroline Trent? De ce a trebuit ea să fugă exact în noaptea când el o aştepta pe Carlotta de Leon? Cel mai rău era că nu se putea concentra asupra aducerii lui Oliver Prewitt în faţa justiţiei, când ea îi stătea în cale.

Ea era o tentaţie constantă, care îi amintea necontenit de ceea ce i s-a furat. Veselă, inocentă şi optimistă, era tot ce a lipsit din inima lui de atâta vreme. De când Marabelle fusese ucisă, mai exact. Această situaţie nefericită părea să dovedească existenţa unei puteri supreme – una al cărui singur scop era acela de a-l înnebuni complet şi irevocabil pe Blake Ravenscroft.

Blake ieşi morocănos din dormitorul său, iar chipul îi era cernit.

— Din ce în ce mai vesel, văd.

Când ridică privirea, îl văzu pe James stând în capătul holului.

— Obişnuieşti să bântui prin colţurile întunecate, aşteptând să mă răpui? mormăi el.

James râse.

— Trebuie să răpun oameni mult mai importanţi decât tine, Ravenscroft. Tocmai coboram să iau micul dejun.

— M-am tot gândit la ea.

— Nu mă surprinde.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

James ridică din umeri, privindu-l cu nişte ochi ce trădau orice, numai nevinovăţie nu. Blake puse braţul pe umărul prietenului său.

— Spune-mi, ordonă el.

— Nimic mai mult decât că te uiţi la ea într-un anumit fel, zise James, retrăgându-se de sub mâna lui Blake.

— Nu fi prost.

— Am multe calităţi negative, dar prostia nu a fost niciodată printre ele.

— Eşti nebun.

James îi ignoră comentariul.

— Fata mi se pare drăguţă. Poate ar fi indicat să o cunoşti mai bine.

Blake se întoarse furios spre el.

— Nu e genul pe care să-l poţi cunoaşte *mai bine,* urlă el, mârâind prelung pe ultimele cuvinte. Miss Trent este o doamnă.

— Nu am spus niciodată că nu ar fi. Măi, măi, dar ce credeai că insinuez?

— Riverdale, îl avertiză Blake.

James făcu un gest evaziv prin aer.

Pur şi simplu mă gândeam că a trecut destul de mult timp de când nu ai mai făcut curte unei femei, iar ea se află la îndemâna ta, aici, la Seacrest Manor…

Caroline nu mă interesează deloc în sens romantic, scuipă Blake. Chiar dacă m-ar interesa, ştii bine că nu m-aş însura niciodată.

— *Niciodată* este un cuvânt foarte puternic. Nici măcar eu nu obişnuiesc să spun toată ziua că nu mă voi însura niciodată şi Dumnezeu ştie că am mai multe motive decât tine să evit instituţia.

— Nu începe, Riverdale, îl avertiză Blake. James continua să-l privească dur.

— Marabelle e moartă.

— Crezi că eu nu ştiu asta? Crezi că nu-mi amintesc asta în fiecare zi blestemată a existenţei mele?

— Poate a venit vremea să încetezi să-ţi aminteşti

asta în fiecare zi. Au trecut cinci ani, Blake. Aproape şase. Nu te mai pedepsi pentru o crimă pe care nu ai comis-o.

— Nu am comis-o pe naiba! Ar fi trebuit să o opresc. Ştiam că este periculos. Ştiam că ea nu trebuia să…

— Marabelle putea să judece şi singură, zise James cu o blândeţe surprinzătoare. Nu ai fi putut să o opreşti. Ea singură a luat decizia. Aşa a făcut întotdeauna.

— Am jurat să o protejez, zise Blake în şoaptă.

— Când? întrebă James. Nu-mi amintesc să fi asistat la cununia voastră.

Într-o secundă Blake l-a lipit cu spatele de perete.

— Marabelle a fost logodnica mea, explică el. Mi-am jurat că o voi proteja şi cred că acel jurământ era mai sacru decât orice alt jurământ făcut Angliei sau lui Dumnezeu.

— Marabelle nu este aici. Caroline este.

Blake îi dădu drumul.

— Doamne ajută.

— Va trebui să o ţinem la Seacrest Manor până ce va ieşi de sub tutela lui Oliver Prewitt, zise James, frecându-şi umărul de care-l apucase Blake. Măcar atâta lucru putem face pentru ea, după ce ai răpit-o şi ai legat-o de tăblia patului. Să o legi de tăblia patului, ei? Mi-ar fi plăcut să văd asta.

Blake îl privea cu o ferocitate care ar fi răpus până şi un tigru.

— În afară de toate astea, adăugă James, ea ar putea fi extrem de folositoare.

— Nu vreau să mă *folosesc* de o femeie. Ultima dată când am procedat aşa, în numele Ministerului de Război, femeia a murit.

— Ravenscroft, omule, ce i se poate întâmpla aici, la Seacrest Manor? Nu ştie nimeni că locuieşte aici şi doar nu avem de gând să o trimitem în vreo misiune. Va fi bine pentru ea. Aici e mai în siguranţă decât dacă am lăsa-o să se descurce pe cont propriu.

— I-ar fi mult mai bine dacă i-am face bagajele şi am expedia-o la una din rudele mele, mormăi Blake.

— Oh şi cum ai de gând să explici asta? Poate unii s-

ar întreba cum ai ajuns să ai legături cu pupila lui Oliver Prewitt şi atunci ar fi pierdută orice cale de a păstra secretul.

Blake spumega de frustrare. James avea dreptate. Nu putea risca şi face publică legătura lui cu Caroline Trent. Dacă voia să o protejeze de Prewitt, atunci locul ei era aici, la Seacrest Manor. Asta sau ea trebuia să plece. Se cutremură la gândul că i s-ar putea întâmpla ceva rău, dacă ar fi singură, pe străzile din Portsmouth, locul spre care se îndrepta atunci când el a luat-o cu sine. Era un oraş-port rău-famat, plin de marinari – evident nici nu era locul cel mai sigur pentru o femeie tânără.

— Văd că îmi împărtăşeşti punctul de vedere, spuse James.

— Bine, atunci. Hai să facem o pauză. Salivez doar când mă gândesc la omletele doamnei Mickle. Putem să continuăm discuţia despre ce vom face mai departe cu frumoasa noastră musafiră, în timp ce luăm micul dejun.

Blake îl lăsă pe James să iasă primul, iar când ajunseră la parter, nu era nici urmă de Caroline.

— Crezi că doarme încă? întrebă James. Îmi închipui că e foarte obosită după chinurile prin care a trecut.

— Dar nu au fost chiar chinuri.

— Pentru tine poate nu. Biata fată a fost răpită.

— „Biata fată”, aşa cum o numeşti tu cordial, m-a pus pe jar de vreo câteva zile. Dacă a fost cineva chinuit, acela am fost eu, zise Blake emfatic.

Pe când cei doi discutau despre absenţa Carolinei, doamna Mickle intră în salon cu un platou pe care odihnea o omletă uriaşă. Surâse şi le zise:

— Oh, domnule Ravenscroft, aici eraţi. M-am întâlnit cu musafira dumneavoastră.

— A fost aici?

— Ce tânără minunată. Şi atât de politicoasă.

— Caroline?

— A fost o plăcere să cunosc o tânără cu un temperament atât de plăcut. Cu siguranţă, a luat lecţii de bune maniere.

— Miss Trent a fost crescută de lupi, zise Blake ridicând o sprânceană.

— Poftim? se miră doamna Mickle, apoi scăpă din mâna tava cu omleta.

Blake închise ochii – ar fi făcut orice, numai să nu vadă ouăle împrăştiate pe ghetele lui perfect lustruite.

— Doamnă Mickle, am vrut să spun că ar fi putut fi crescută şi de lupi, după haita de tutori pe care i-a avut ani la rând şi care au chinuit-o.

Deja menajera se apucase să cureţe podeaua.

— Oh, săraca de ea, zise ea îngrijorată. Nu ştiam că a avut o copilărie grea. Diseară vreau să-i prepar o budincă specială.

Blake dădu să spună ceva, uimit peste măsură, fiindcă nu-şi amintea ultima dată când doamna Mickle a pregătit pentru el acelaşi lucru.

James, care rămăsese în prag zâmbind, li se alătură şi întrebă:

— Doamnă Mickle, ştiţi cumva unde s-a dus?

— Cred că lucrează în grădină. A luat cu ea câteva unelte.

— Unelte? Ce fel de unelte? În mintea lui Blake deja se înfiripau imagini cu copaci doborâţi şi plante retezate. Unde a găsit uneltele?

— Eu i le-am dat.

— Dumnezeu să ne aibă în pază, spuse Blake ieşind grăbit. Nu era pregătit pentru ce i-a fost dat să vadă.

Gropi. Gropi mari, adânci, pe toată peluza lui impecabilă. Cel puţin el o considera impecabilă. De fapt niciodată nu i-a acordat prea multă atenţie. Oricum, ştia sigur că înainte nu a arătat aşa, cu mormane cafenii de pământ împrăştiate pe iarbă. Nu o vedea pe Caroline, dar ştia că era şi ea acolo.

— Ce ai făcut aici? întrebă el tăios.

De după un copac apăru un cap.

— Domnule Ravenscroft?

— Ce faci? Totul e un dezastru. Iar tu, îi zise lui James, care nu scotea un sunet, nu mai râde.

Caroline apăru din spatele trunchiului, cu rochia deja murdară de pământ.

— Vă aranjez grădina.

— Ce-mi aranjezi? Ce faci? Mie nu mi se pare deloc aranjată.

— Până ce nu voi termina treaba, nu va arăta prea bine, dar la sfârşit…

— Treaba? Nu văd decât vreo zece gropi.

— Douăzeci.

— Dacă eram în locul tău, nu aş fi spus asta, comentă James, aflat la o distanţă sigură.

Caroline înfipse lopata în pământ şi se rezemă de ea, apoi îi spuse lui Blake:

— Când îmi veţi auzi explicaţia, sunt sigură că veţi înţelege.

— Nu înţeleg nimic!

— Da. Caroline oftă, adăugând: de obicei bărbaţii nu înţeleg.

Blake se uită de jur-împrejur, prin grădină, căutând să evalueze pagubele.

— Va trebui să chem un expert de la Londra, ca să repare ce ai făcut tu. Doamne, femeie, asta mă va costa o avere.

— Nu vorbi prostii, spuse ea. Toate gropile vor fi umplute până diseară. Pur şi simplu mut în locuri însorite plantele cu flori. Acolo le va fi mult mai bine. Cu excepţia acelui „Sporul casei”, desigur, adăugă ea, arătând spre florile alb cu roz plantate lângă casă. Lor le place mai mult umbră.

— Ravenscroft, zise James, poate ar fi bine să o laşi să continue.

— Erau prea expuse la razele soarelui, explică răbdătoare Caroline. Toţi bobocii păleau înainte să înflorească.

James i se adresă iar lui Blake:

— Am senzaţia că ştie ce face.

— Nu-mi pasă nici dacă are doctoratul în horticultura. Nu avea dreptul să-mi distrugă grădina.

Caroline îşi puse o mână în şold. Atitudinea lui începuse să o irite.

— Mi se pare că nu ţi-a păsat deloc de grădină, înainte să mă apuc eu de treabă.

— De ce crezi asta?

— Orice persoană cu o fărâmă de grijă pentru grădină ar fi fost mâhnită de starea în care erau tufele de trandafiri, îl certă ea, iar gardul viu are mare nevoie să fie tuns.

— Să nu te atingi de gradul viu, o avertiză el.

— Nici nu mi-a trecut prin minte asta. A crescut atât de înalt, încât oricum nu aş ajunge la vârful lui. Voiam să te rog pe dumneata să faci asta.

Blake se uită spre James.

— Chiar am fost de acord să rămână la mine?

James dădu din cap afirmativ.

— La naiba.

— Am vrut doar să fiu de ajutor, spuse ea, ignorându-i insultele.

— Ajutor? repetă el, privind gropile.

— Mi s-a părut politicos să mă revanşez.

— Să te revanşezi? Ţi-ar trebui vreo zece ani ca să te poţi revanşa pentru pagubele făcute!

Caroline încercase să-şi ţină firea până acum. De fapt, se felicita mental pentru că reuşise să pară chiar veselă, în ciuda atâtor acuzaţii.

Acum gata.

— Dumneata, domnule, explodă ea, rezistând imboldului de a azvârli lopata spre el, eşti cel mai necioplit şi bădăran bărbat pe care l-a lăsat Dumnezeu pe pământ!

— Nu crezi că poţi mai mult de atât? zise el ironic.

— Ba pot, mormăi ea, dar sunt într-o companie selectă.

— Te referi la Riverdale? zise Blake râzând. El este cel mai nepoliticos dintre toţi oamenii pe care-i cunosc.

— Totuşi, interveni marchizul, trebuie să-i dau dreptate doamnei, în legătură cu evaluarea caracterului tău, Ravenscroft. Este o brută, adăugă el, privind-o pe fată.

— Doamne, apără-mă de voi amândoi, şopti Blake.

— Măcar ai fi putut să-mi mulţumeşti, zise ofensată Caroline.

— Să-ţi mulţumesc?

— Cu plăcere, spuse ea. Acum, vrei să mă ajuţi să mutăm plantele acestea în noile lor amplasamente?

— Nu.

James făcu un pas în faţă.

— Eu aş fi încântat.

— Eşti prea amabil, milord, zise ea zâmbind cu seninătate.

Blake îl dojeni pe amicul său.

— Riverdale, avem multă treabă.

— Zău?

— Treburi importante, insistă Blake.

— Ce poate fi mai important decât să ajuţi o doamnă care munceşte sub soarele dogoritor?

Caroline se întoarse spre Blake, cu un surâs şi o privire trufaşă.

— Da, domnule Ravenscroft, ce poate fi mai important?

Blake o privea şi nu-i venea să creadă. Era oaspete în casa lui – oaspete! Nu numai că îi săpase gropi în toată grădina, dar îl mai şi certa, ca pe un şcolar recalcitrant. Riverdale, care trebuia să-i fie cel mai bun prieten, luase partea fetei şi acum zâmbea ca un idiot.

— Am înnebunit, murmură el, sau voi aţi înnebunit, sau poate că toată lumea a înnebunit.

— Eu sunt de partea ta, comentă James. Sunt perfect sănătos, iar miss Trent nu dă semne de tulburări mintale.

— Nu-mi vine să cred, pur şi simplu. Blake ridică mâinile neputincios şi plecă. Să sape toată grădina! Poate vrea să mai adauge o aripă la casă! De ce să mă supăr? Doar eu sunt proprietarul.

Caroline se uită îngrijorată la James, iar Blake dispăru după colţ.

— Cât de supărat crezi că este?

— Pe o scală de la unu la zece?

— Păi… dacă tu crezi că toanele lui pot fi evaluate

după o scală.

— Imposibil.

— Şi eu mă tem de asta, zise ea, muşcându-şi buza.

— Dar nu-ţi face griji, o linişti James. O să-şi revină. Ravenscroft nu e obişnuit cu imixtiuni în viaţa lui. E câteodată morocănos, dar nu e complet absurd.

— Eşti sigur de asta?

James recunoscu o întrebare retorică şi îi luă lopata din mână.

— Hai să vedem cum pot să te ajut.

Caroline îi dădu câteva instrucţiuni, spunându-i cum să sape pe lângă planta cu flori violet, apoi se aşeză în genunchi ca să-l urmărească mai bine.

— Ai grijă, să nu-i tai rădăcinile, zise ea. De ce crezi că e mereu aşa supărat pe mine? îl întrebă ea după câteva momente.

James evită un răspuns imediat, gândindu-se foarte bine, înainte de a spune ceva.

— Nu e supărat pe tine. Continuă să sape şi îi mărturisi: se teme de tine.

Caroline începu să tuşească atât de tare, încât James fu nevoit să o lovească uşor cu palma pe spate. Când ea încetă să tuşească, spuse:

— Scuză-mă.

Urmă o scurtă tăcere, apoi James spuse:

— A fost logodit în trecut.

— Ştiu.

— Ştii ce s-a întâmplat?

— Doar că ea a murit, răspunse ea.

— Blake a iubit-o mai mult decât însăşi viaţa.

Caroline păru impresionată şi o surprinse emoţia resimţită, după ce a auzit afirmaţia lui James.

— Se cunoşteau de-o viaţă, continuă acesta. Au lucrat împreună la Ministerul de Război.

— Vai, nu, zise ea, ducând mâna la gură.

— Marabelle a fost ucisă de un trădător. Plecase într-o misiune, în locul lui Blake. El avea o durere de gât cumplită, sau ceva asemănător. James făcu o pauză, ca să-şi şteargă

sudoarea de pe frunte. El i-a interzis să plece, dar ea nu era genul care să accepte sfaturi. A râs şi i-a zis că se vor vedea mai târziu, spre seară.

Caroline rămase mută, înghiţind în sec, fiindcă simţea parcă un nod în gât.

— Măcar familia i se poate consola cu gândul că a murit pentru ţara ei, veni comentariul ei.

— Ei nu au ştiut, spuse James. Li s-a spus – tuturor li s-a spus – că Marabelle a fost ucisă într-un accident la vânătoare.

— Eu… nu ştiu ce să spun.

— Nu e nimic de spus. Sau este. Asta e problema. James privi în zare, concentrându-se asupra unui punct îndepărtat de la orizont, apoi întrebă: ştii când ţi-am zis că îmi aminteşti de cineva?

— Da, şopti Caroline, pe chipul ei deja întipărindu-se groaza. Ah, nu… nu ea.

— Nu ştiu sigur de ce, zise el dând din cap, dar aşa este.

Ea îşi muşcă buza, privind în jos. Doamne, oare de aceea a sărutat-o Blake? Fiindcă într-un fel ea îi amintea de logodnica lui moartă? Dintr-odată se simţi neînsemnată şi foarte mică. Dar şi indezirabilă.

— Nu-i nimic, spuse James, evident îngrijorat de grimasa ei tristă.

— Nu mi-aş asuma niciodată un asemenea risc, afirmă Caroline cu tărie. Nici dacă aş iubi pe cineva. Nici măcar dacă aş avea pe cineva care mă iubeşte.

James o atinse pe mână.

— În ultimii ani te-ai simţit şi tu destul de singură, nu-i aşa?

Caroline nu accepta aşa de uşor comentarii condescendente.

— Ce s-a întâmplat cu Blake? veni întrebarea ei. După ce ea a murit?

— A fost devastat. Trei luni a fost beat. S-a învinovăţit pe sine.

— Da, în mod sigur asta a făcut. Este genul de om

care-şi asumă responsabilitatea pentru ceilalţi, nu-i aşa?

James afirmă dând din cap scurt.

— Dar precis acum îşi dă seama că nu a fost vina lui.

— În mintea lui poate, dar nu şi în inima lui.

Urmă o pauză mai lungă, în care amândoi priveau în pământ. Caroline vorbi prima, pe un ton blând şi nefiresc de sincer.

— Chiar crezi că în ochii lui semăn cu ea?

— Nu, zise James, nu arăţi ca ea. Marabelle era blondă, cu ochi albaştri şi…

— Atunci de ce ai spus că…

— Deoarece e o raritate să întâlneşti o femeie cu un asemenea spirit. Cum Caroline nu spuse nimic, James adăugă: apropo, acesta a fost un compliment.

Caroline schiţă un zâmbet, dar nu reuşi decât să facă o grimasă tristă.

— Mulţumesc, atunci. Totuşi, eu nu înţeleg de ce se poartă atât de crud?

— Încearcă să vezi situaţia din perspectiva lui. La început a crezut că eşti o trădătoare, acea specie de vierme care ar fi ucis-o pe Marabelle. Apoi s-a trezit în postura de protector al tău, fapt care i-a reamintit că a eşuat în privinţa logodnicei lui.

— Dar nu a eşuat cu ea!

— Sigur că nu, răspunse James. Dar el nu ştie asta. În plus chiar, e evident că te găseşte extrem de atrăgătoare.

Caroline roşi, apoi se supără pe sine pentru asta.

— Asta cred că-l sperie cel mai mult, zise James. Ce-ar fi, culmea culmilor, dacă s-ar îndrăgosti de tine?

Carolinei nu i se părea un detaliu prea oribil, dar păstră gândul pentru sine.

— Îţi dai seama că se gândeşte la numeroase feluri în care ar trăda-o pe Marabelle? Nu ar mai putea trăi cu sine.

Ea nu ştia ce mai putea spune, aşa că arătă spre o groapă şi-i spuse:

— Pune planta acolo.

— Nu-i vei spune de mica noastră conversaţie? o provocă James.

— Sigur că nu.

— Bine. De-abia acum se apucă să facă exact ce i se ceruse.

CAPITOLUL 7

Diacritic (adj) *– distinctiv, diacritic.*

Nu putem nega că lipsa completă a ordinii este semnul distinctiv al grădinii domnului Ravenscroft.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

Până la sfârşitul zilei Caroline reuşi să facă grădina să arate exact cum îşi imagina ea că trebuie să arate o grădină. James a complimentat-o pentru excelentele ei calităţi de designer peisagist. Blake, pe de altă parte, nu a reuşit să scoată nici măcar câteva laude mormăite. Singurele sunete pe care le-a emis au fost nişte icnete cu iz de tânguială:

— Trandafirii mei.

— Trandafirii tăi s-au sălbăticit, replică ea, exasperată de mofturile lui.

— Mie îmi plăceau sălbăticiţi, i-a aruncat el înapoi.

Şi cam atât fusese de spus. Spre surprinderea ei, el i-a comandat două rochii noi, ca să înlocuiască unica rochie cu care venise de la Prewitt Hall. Se deteriorase complet, mai ales după ce a dormit îmbrăcată cu ea câteva nopţi şi ulterior a muncit în grădină toată dimineaţa prin noroi. Caroline nu era sigură când şi cum a reuşit el să facă rost de cele două rochii gata făcute, dar păreau că-i vin perfect, aşa că îi mulţumi pentru ele şi nu se plânse că tivul atingea puţin pământul.

A luat cina în camera ei, fiindcă nu se mai simţea în măsură să ducă o nouă bătălie a ambiţiilor cu o gazdă veşnic morocănoasă. Oricum, doamna Mickle îi dăduse aţă

şi ac, iar acum voia să se apuce să scurteze rochiile noi.

Cum era vară, soarele rămânea pe cer până târziu, înainte de cină, iar când obosi de atâta cusut, se ridică şi merse la fereastră. Gardul viu era tuns şi tufele de trandafiri aveau forme perfecte; ea şi James făcuseră o treabă foarte bună împreună. Caroline încercă un sentiment de mândrie pe care nu-l mai avusese demult. Trecuse multă vreme de când a avut plăcerea să înceapă şi să încheie o treabă care o interesa.

Totuşi nu era convinsă că Blake aprecia valoarea muncii ei, mai ales că era doar musafiră în casa lui; era aproape sigură că nu o aprecia. Aşadar mâine va trebui să-şi găsească altceva de făcut, de preferat ceva care să o ţină ocupată mai mult timp.

El i-a spus că poate rămâne la Seacrest Manor până când va împlini douăzeci şi unu de ani şi Caroline avea de gând să facă orice pentru ca el să-şi ţină promisiunea.

A doua zi dimineaţa Caroline porni să exploreze Seacrest Manor cu stomacul plin. Doamna Mickle, care devenise cea mai mare admiratoare a ei, o întâmpinase în sufragerie şi o hrănise cu delicatese şi bunătăţi. Omletă, cârnaţi, plăcintă cu carne – Caroline nu reuşi să recunoască multe feluri de mâncare care erau frumos aranjate pe tăvi. Doamna Mickle pregătise parcă o masă pentru un regiment.

După micul dejun se gândi la următorul proiect pe care-l va începe cât timp va locui aici. Intră prin câteva camere şi se opri în bibliotecă. Nu era una prea mare, dar se lăuda cu câteva sute de volume. Cotoarele din piele stăteau frumos aliniate şi reflectau razele dimineţii, iar în încăpere plutea un miros de lămâie, specific mobilierului proaspăt lustruit. La o inspecţie mai atentă a rafturilor, constată că volumele fuseseră aranjate la întâmplare.

— Voilà!

— E clar, zise Caroline în camera goală, cărţile trebuie aranjate în ordine alfabetică. Începu să scoată câte un teanc de cărţi, pe care le puse pe jos, apoi citi titlurile. Nu ştiu cum a reuşit să se descurce atâta timp în haosul

acesta. Mai puse pe jos câteva teancuri de cărţi. Sigur, zise făcând un gest evaziv cu mâna, nu trebuie să le aranjez chiar acum. Voi avea timp pentru asta după ce voi reuşi să golesc toate rafturile. Doar mai stau aici încă vreo cinci săptămâni.

Se opri asupra unui volum. Era un tratat de matematică.

— Fascinant, şopti ea, răsfoind câteva pagini, deşi nu înţelegea nimic. Tata mi-a spus întotdeauna că trebuie să învăţ aritmetică. Râse. E uimitor cât de încet poţi face o treabă, dacă te concentrezi puţin.

Când Blake coborî la micul dejun, puţin mai târziu, văzu desfăşurarea de bunătăţi culinare, pe care nu o mai întâlnise de când se mutase la Seacrest Manor. De obicei dimineaţa aveau ouă prăjite, câteva felii de şuncă şi pâine prăjită. Aceste articole erau şi acum pe masă, doar că alături de ele tronau acum friptură de vită, varietăţi de plăcinte şi tarte.

Era evident că doamna Mickle a avut o debordantă inspiraţie culinară, iar Blake ştia că numele persoanei care o provocase era Caroline Trent. Se decise să nu lase la vedere iritarea pentru preferinţele menajerei şi îşi umplu farfuria cu bunătăţi, pe care le savură încântat. Tocmai mesteca tacticos nişte tartă cu căpşuni, când James intră în cameră.

— Bună dimineaţa şi ţie, zise marchizul. Unde este Caroline?

— Al naibii să fiu dacă ştiu, dar jumătate din şirul cu felii de şuncă lipseşte, aşa că bănuiesc că a fost aici mai devreme.

James fluieră admirativ.

— Dar văd că doamna Mickle s-a depăşit pe sine în dimineaţa asta, nu-i aşa? Ar fi trebuit să o aduci mai demult în casă pe Caroline.

Blake îi aruncă o privire dojenitoare.

— Ei, trebuie să recunoşti că menajera ta nu s-a ostenit niciodată atât de mult, ca să te hrănească *pe tine* atât de bine.

Lui Blake i-ar fi plăcut să-i servească o replică presărată cu umor tăios şi ironie acidă, dar până ce-şi găsi cuvintele să le exprime, se auzi o bubuitură puternică, urmată de un ţipăt de femeie… de surprindere? Sau de durere? Orice ar fi fost, cu siguranţă venea din gura Carolinei, iar lui Blake îi sări inima din piept până ce ajunse la uşa bibliotecii, pe care o dădu de perete rapid.

Cu o zi în urmă fusese şocat de grădina lui plină de gropi săpate. Acum era mai rău.

— Ce naiba? şopti el, prea uimit ca să poată vorbi pe un ton normal.

— Ce s-a întâmplat? întrebă James, oprindu-se în spatele lui în prag. Doamne fereşte. Ce s-a întâmplat aici?

Caroline se afla în mijlocul bibliotecii, înconjurată de cărţi. Sau, mai degrabă se putea spune că era căzută pe covor, cu cărţi împrăştiate peste ea. Un scăunel cu picioare scurte era răsturnat lângă ea, iar fiecare masă din încăpere era plină cu teancuri de cărţi. La fel teancurile se aliniau şi pe covor.

Practic pe rafturi nu mai era nicio carte. Musafira lui Blake parcă reuşise să conjure un adevărat uragan, cu care reuşise să transforme biblioteca în haos şi dezordine.

Caroline se uita la ei cu ochi nevinovaţi.

— Cred că amândoi sunteţi curioşi.

— Păi… da, răspunse Blake, convins că ar fi trebuit să ţipe la ea pentru ceva, nu ştia sigur ce, dar era prea surprins ca să rostească o tiradă potrivită.

— Credeam că ţii cărţile în ordine.

— Da, zise el calm, încercând să ghicească scopul dezordinii create. Par foarte bine aranjate.

James, care se afla în spatele lui, pufni în râs, iar Caroline spuse provocator:

— Nu mă tachina!

— Ravenscroft nu ar îndrăzni să te tachineze, comentă James. Nu-i aşa?

Blake dădu din cap negativ.

— Nu aş îndrăzni să fac asta.

— Unul din voi m-ar putea ajuta să mă ridic, îi

admonestă Caroline.

Blake voia să-i permită lui Riverdale accesul spre ea, însă marchizul îl împinse în faţă, până ce a trebuit să-i ofere braţul fetei, sau ar fi părut extrem de nepoliticos.

— Mulţumesc, zise ea ridicându-se. Îmi pare rău de... Au! Se dezechilibră, dar Blake o prinse în braţe la timp şi pentru o clipă el uită cine este şi savură senzaţia transmisă de corpul ei.

— Te-ai lovit? întrebă el scurt, încă reţinând-o în braţe.

— Glezna. Cred că mi-am scrântit-o când am căzut. El privi amuzat spre piciorul ei.

— Să fie asta încă o încercare forţată de a rămâne aici?

— Sigur că nu! răspunse ea, vădit supărată. De parcă m-aş fi rănit intenţionat, ca să... privi spre el cu sfială. Ah, da, parcă ieri mi-am distrus gâtul, nu-i aşa?

El dădu din cap afirmativ şi schiţă un zâmbet.

— Da, mă rog, am avut un motiv întemeiat... Oh, mă tachinai, nu-i aşa?

El dădu iar din cap.

— E greu de spus, să ştii.

— Ce e greu de spus?

— Când tachinezi, spuse ea. Eşti foarte serios mai tot timpul.

— Va trebui să stai potolită, din pricină gleznei, zise Blake. Cel puţin până ţi se mai dezumflă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise ea cu glas suav.

— Nu mi-ai pus o întrebare.

— Nu? Cred că nu ţi-am pus. Dar tu ai schimbat subiectul.

— Unui gentleman nu-i place să discute despre cât este de serios.

— Da, ştiu. Caroline oftă. Îţi place să vorbeşti despre cărţi, câini şi cai, sau despre câţi bani ai pierdut aseară la jocuri de noroc. Încă aştept să cunosc un gentleman cu adevărat responsabil. Cu excepţia tatălui meu, desigur.

— Dar nu suntem chiar atât de detestabili, zise el

întorcându-se spre locul unde era James, pe care-l solicita acum să-i ţină partea ca bărbat. Dar James dispăruse.

— Ce s-a întâmplat cu domnul marchiz? întrebă mirată Caroline.

— Al naibii să fiu dacă ştiu. Blake roşi imediat, amintindu-şi de bunele maniere. Scuză-mi limbajul.

— Nu părea să ai probleme cu înjurăturile în faţa Carlottei de Leon.

— Adevărata Carlotta de Leon, îmi închipui, m-ar fi putut învăţa vreo câteva înjurături.

— Nici eu nu sunt chiar atât de delicată pe cât par, zise ea nonşalant. Urechile mele nu vor exploda când vor auzi ocazional cuvântul „naiba”. Dumnezeu mi-e martor că nu mi-a căzut limba nici mie când l-am rostit.

— Miss Caroline Trent, zise el zâmbind, vrei să spui că nu eşti o doamnă din cap până-n picioare?

— Nicidecum, răspunse ea incisiv. Mă consider totuşi o doamnă, doar că sunt una care... mă rog, câteodată foloseşte un limbaj nu tocmai cuviincios.

Atunci el începu să râdă cu poftă.

— Tutorii mei nu au fost genul de oameni prea circumspecţi, explică ea.

— Înţeleg.

Ea îl privi gânditoare.

— Ar trebui să râzi mai des.

— Ar trebui să fac o mulţime de alte lucruri, zise el pur şi simplu.

Caroline nu ştia cum să interpreteze comentariul lui.

— Atunci să... încercăm să-l căutăm pe marchiz?

— Cu siguranţă nu vrea să fie găsit.

— De ce nu?

— Habar n-am, spuse el, pe un ton care sugera că ştia foarte bine. Riverdale excelează în a dispărea atunci când îşi pune în gând asta.

— Bănuiesc că în domeniul vostru de activitate este ceva obişnuit.

Blake nu comentă. Nu dorea să discute cu ea despre activitatea lui la Ministerul de Război. Femeilor li se păreau

absolut fascinante şi seducătoare aventurile lui, dar el ştia că nu acesta era adevărul. Nu există nimic fascinant ori seducător în legătură cu moartea.

Caroline a fost cea care a rupt tăcerea.

— Acum sunt sigură că poţi să-mi dai drumul.

— Poţi să mergi?

— Desigur. Eu... au!

Nici nu apucă să facă primul pas şi urlă de durere. Blake o ridică în braţe şi-i zise:

— Te duc eu în sufragerie.

— Dar cărţile mele! protestă ea.

— Cred că sunt cărţile mele, explică el zâmbitor şi voi chema un servitor care să le aşeze la loc.

— Nu, nu, te rog să nu faci asta. Eu vreau să le aşez.

— Scuză-mă, miss Trent, dar nici măcar nu poţi umbla. Cum ai de gând să-mi rearanjezi biblioteca?

Caroline privi dezamăgită spre deranjul făcut.

— Nu poţi să le laşi aşa câteva zile? Promit că mă ocup singură de ele când mi se vindecă glezna. Să ştii că am planuri mari pentru biblioteca ta.

— Nu zău? zise el sceptic.

— Da, m-am gândit să aranjez într-un loc toate tratatele din domeniul ştiinţific şi să grupez biografiile pe un singur raft, asta dacă eşti de acord cu ideea mea. Astfel îţi va fi mult mai uşor să găseşti cărţile.

— Presupun că va fi mai uşor decât acum, când toate sunt pe jos.

— Îţi fac un enorm serviciu. Dacă nu poţi fi recunoscător, măcar ai putea încerca să fii mai puţin nerecunoscător.

— Prea bine, atunci îmi voi exersa talentele inestimabile de a fi etern recunoscător.

— Nu mi se pare că eşti prea sincer, protestă ea.

— Nici nu sunt, recunoscu el, dar asta-i situaţia. Gata, am ajuns. O duse până la canapea. Vrei să-ţi ridic piciorul pe un taburet?

— Nu ştiu. Nu mi-am mai scrântit glezna niciodată. Aşa ar trebui să ţin piciorul?

El dădu din cap, apoi aranjă câteva perne suprapuse, pe care îi aşează uşor piciorul.

— Astfel se va reduce umflătura.

— Nu umflătura mă supără, ci durerea e cumplită.

— Păi sunt legate una de alta.

— Oh. Cât va trebui să stau aşa?

— Cel puţin până diseară, presupun. Poate şi mâine.

— Hmm. Asta nu-mi convine. Te deranjează dacă-ţi cer o cană cu ceai?

Blake făcu un pas înapoi şi o privi lung.

— Arăt ca o infirmieră?

— În niciun caz. Ştiu că doamna Mickle a plecat în sat imediat după ce a pregătit acel mic dejun minunat, nu am idee unde poate fi majordomul tău şi nu cred că valetul aduce de obicei ceaiul.

— Dacă eu îl pot aduce, atunci să-l ia naiba dacă nu-l poate aduce şi el, mormăi Blake.

— Oh, foarte bine! exclamă ea aplaudând. Asta înseamnă că îmi vei aduce ceai?

— Cred că va trebui. Cum naiba ai reuşit să te pui bine deja cu servitorii mei într-o singură zi?

— Practic, am cunoscut-o doar pe doamna Mickle. Ştiai că are o nepoată de nouă ani care locuieşte în sat? I-a cumpărat o păpuşă superbă pentru ziua ei. Mi-ar fi plăcut şi mie o astfel de păpuşă când eram copil.

Blake păru uimit. Doamna Mickle lucra pentru el de aproape trei ani, dar nu i-a spus niciodată că are o nepoată.

— Vin imediat cu ceaiul, zise el.

— Mulţumesc. Să nu uiţi să-ţi faci şi ţie suficient.

— Eu nu beau ceai, zise el din uşă.

— Nu? întrebă ea dezamăgită.

— Nu. Eu… scoase un geamăt. Se luptase cu cei mai periculoşi criminali din lume, dar era absolut neputincios în faţa chipului ei supărat. Bine, bine, o să beau şi eu cu tine, dar nu stau mult.

— Minunat. Te vei simţi mult mai bine. Vei constata că vei fi mult mai bine dispus dacă bei ceai.

— Eu, bine dispus!

— Lasă, uită ce am spus, murmură ea.

Când Blake ajunse la bucătărie, nu o găsi pe doamna Mickle. O strigă de câteva ori, apoi îşi aminti cum Caroline i-a spus că femeia era plecată în sat.

— Afurisită femeie, exclamă el, neştiind sigur dacă se referea la Caroline sau la doamna Mickle.

Blake puse apă în ceainic la fiert şi scotoci prin dulapuri după nişte ceai. Spre deosebire de mulţi bărbaţi cu starea lui, el se descurca în bucătărie. Soldaţii şi spionii trebuie să înveţe să gătească de multe ori, dacă vor să mănânce, iar Blake nu făcea excepţie. Mesele delicioase erau sub pretenţiile lui, dar reuşea să facă un ceai şi să găsească biscuiţii. Mai ales că doamna Mickle făcuse deja biscuiţi. Blake trebuia doar să-i aranjeze pe o farfurioară.

I se părea foarte ciudat că trebuie să facă asta pentru Caroline Trent. Trecuse ceva vreme de când nu mai avusese grijă de cineva, în afară de propria-i persoană şi se simţea relaxat ascultând apa clocotind, apoi ceainicul scoţând acel şuierat strident. Era calm şi totuşi neliniştit. Pregătirea ceaiului şi îngrijirea gleznei fetei nu erau gesturi prea intime, totuşi simţea că toate astea îl atrag mai aproape de ea.

Rezistă tentaţiei de a-şi trage o palmă peste ceafă. Devenise filosof şi nu-i plăcea. Nu se apropia deloc de Caroline Trent şi nu avea niciun chef să facă asta. Se sărutaseră doar, iar acest impuls din partea lui a fost un gest stupid. Cât despre ea, probabil că fusese luată prin surprindere. Putea să pună pariu pe toată averea lui că fata nu mai fusese sărutată în viaţa ei.

Apa fierbea deja, iar Blake o turnă tacticos în ceainicul de porţelan chinezesc, mirosind aroma care se ridica odată cu aburul. Puse şi ulciorul cu lapte, lângă zaharniţa cu linguriţă, apoi luă tava şi se îndreptă spre sufragerie. Nu-l deranja că aduce el ceaiul; îl liniştea foarte mult să desfăşoare activităţi simple, casnice. Oricum, miss Trent va trebui să-şi bage în căpşorul ei drăgălaş şi încăpăţânat că el nu va mai face pe asistenta şi valetul, după toate toanele şi poftele ei, cât timp va rămâne oaspete la Seacrest Manor.

Nu voia să se comporte ca un căţeluş linguşitor, nu voia să o lase pe Caroline să creadă că se poartă ca un căţeluş linguşitor şi cu siguranţă nu voia să fie văzut de James că se poartă ca un căţeluş linguşitor.

Nu conta că nu se simţea îndrăgostit câtuşi de puţin. James nu i-o va trece cu vederea niciodată. Blake se îndrepta spre sufragerie, iar după ce intră, ochii îi rămaseră aţintiţi asupra canapelei unde trebuia să o găsească pe Caroline, dar în locul ei, observă pe covor o pată uriaşă, cioburi şi flori rupte. Vocea ei se auzi imperceptibil:

— A fost un accident, jur.

CAPITOLUL 8

Quaff(verb) *– a se ghiftui cu băutură.*

Am constatat că, atunci când un gentleman devine irascibil, cel mai bun antidot este să-l inviţi să dea pe gât o cană cu ceai.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

Florile proaspăt tăiate erau împrăştiate pe jos, o vază scumpă căzuse, fără să se spargă, din fericire, iar pe covorul de Aubusson foarte nou şi scump se întindea o pată gigantică de apă vărsată.

— Voiam doar să le miros, spuse Caroline aflată tot pe covor.

— Trebuia să stai locului! strigă Blake.

— Da, ştiu, dar…

— Fără comentarii! răcni el revoltat, apoi îi verifică glezna.

— Nu e nevoie să strigi.

— O SĂ STRIG DACĂ… Se opri, îşi drese glasul, apoi continuă pe un ton normal. O să strig, dacă aşa îmi place şi o să vorbesc aşa dacă-mi place. Iar dacă vreau să vorbesc

în şoaptă…

— Fii sigur că înţeleg ce spui.

— Să-ţi amintesc că sunt în casa mea şi pot să fac orice vreau?

— Nu-i nevoie să-mi aminteşti, spuse ea politicoasă.

Tonul ei prietenos şi resemnat îl înţepa parcă.

— Miss Trent, dacă ai de gând să rămâi aici…

— Sunt recunoscătoare că îmi vei permite să rămân, îl întrerupse ea.

— Nu-mi trebuie recunoştinţa ta.

— Totuşi, ţi-o ofer bucuroasă.

El scrâşni din dinţi.

— Trebuie să stabilim câteva reguli.

— Da, sigur că lumea are nevoie de reguli. Altfel, se instalează haosul şi apoi…

— Vrei să nu mă mai întrerupi!

Atunci ea se retrase speriată.

— Am impresia că tocmai tu m-ai întrerupt.

Blake numără până la cinci, apoi spuse:

— Voi ignora ce-ai spus.

— Crezi că poţi să-mi oferi mâna? spuse ea schiţând un zâmbet. El o privea, dar nu înţelegea. Aş vrea să mă ridic, explică ea. Sunt… nu spuse mai mult fiindcă nu-i putea mărturisi acestui bărbat că simţea ud la fund. E cam umed pe jos, reuşi ea să spună.

Blake trânti tava cu ceaiul pe o masă. Caroline tresări la impactul sonor al tăvii cu masa şi văzu o mână întinsă în faţa ei.

— Îţi mulţumesc, zise ea cu demnitatea care-i mai rămăsese în această situaţie neplăcută. El o ajută să ajungă pe canapea.

— Să nu te mai ridici.

— Nu domnule, zise ea, salutând milităreşte, gest care păru că nu are nicidecum un efect calmant asupra lui.

— Niciodată nu poţi fi serioasă?

— Poftim?

— Mă saluţi, îmi trânteşti cărţile din bibliotecă, faci păsări din hârtie – tu nu iei nimic în serios?

Caroline se uită la el pieziş, urmărindu-l cum gesticulează în timp ce vorbeşte. Îl cunoştea doar de câteva zile, dar erau suficiente ca să-şi dea seama că aceste ieşiri ale lui nu-i stăteau în fire. Totuşi, nu-i plăcea să vadă că toate încercările ei de a fi prietenoasă şi civilizată îi erau aruncate în faţă.

Vrei să ştii cum definesc eu cuvântul „*serios*”? şopti ea enervată. *Serios* este un bărbat care îi ordonă fiului său să-i violeze pupila. *Serioasă* este o tânără care nu are unde se duce. *Serios nu* este o vază răsturnată pe un covor ud.

Când văzu că el o priveşte ironic, adăugă:

Cât despre salutul meu – voiam doar să fiu prietenoasă.

— Nu vreau să fim prieteni, se răsti el.

— Da, acum văd asta.

— Eşti aici din două motive, doar două şi ar fi bine să nu uiţi asta.

— Eşti amabil să elucidezi misterul?

— Unu: Eşti aici ca să ne ajuţi să-l prindem pe Oliver Prewitt. Doi: Blake îşi drese glasul şi se coloră în obraji, după care continuă. Doi: Eşti aici fiindcă, după ce te-am răpit nevinovată fiind, îţi datorez măcar atât.

— Aşadar, se presupune că nu am voie să ajut prin casă şi prin grădină, nici să mă port frumos cu servitorii?

El nu răspunse, ci continuă să o privească. Luând tăcerea lui drept un răspuns afirmativ, Caroline dădu din cap scurt, cu demnitate de regină.

— Înţeleg. În acest caz, poate e mai bine să nu iei ceaiul cu mine.

— Poftim?

— Am şi eu un obicei ciudat, ştii.

— Doar unul?

— Unul care te va deranja, domnule, replică ea, pe un ton destul de binevoitor. Când iau ceaiul cu diverse persoane, obişnuiesc să conversez cu ele. Iar când discut cu oamenii, o fac într-o manieră politicoasă şi amicală. Iar când se întâmplă asta…

— Nu-ţi stă bine când eşti sarcastică.

— Iar când se întâmplă asta, continuă ea, de data aceasta mai tare, se petrece un lucru special. Nu tot timpul, probabil cu tine nu, domnule Ravenscroft, dar sunt sigură că nu te-ai hazarda să încerci asta.

— Ce să încerc?

— Păi, să te împrieteneşti cu mine.

— Of, pentru Dumnezeu, mormăi el.

— Eşti amabil să împingi puţin tava cu ceaiul spre mine, te rog.

Blake o privi mirat, apoi făcu aşa cum i s-a cerut.

— Vrei să iei o cană cu ceai cu tine?

— Nu, zise el încăpăţânat. Prefer să rămân.

— Consecinţele ar putea fi fatale.

— Mi se pare că putem vorbi de consecinţe fatale pentru mobilierul meu – dacă te las singură.

Caroline trânti cana cu ceai pe farfurioară.

— Lapte?

— Da. Fără zahăr. Şi te rog, fii atentă cu vesela de porţelan. Este moştenire de familie. Acum, dacă stau bine să mă gândesc…

— Dacă te gândeşti la ce? întrebă ea.

— Cred că ar trebui să mă ocup de mizeria de pe covor.

— Aş vrea să strâng eu totul, spuse ea, dar mi-ai dat ordin să nu mai fac nimic prin casă.

Blake o ignoră şi se ridică, apoi merse la uşă şi strigă:

— Perriwick!

Perriwick veni rapid, parcă aşteptând demult chemarea.

— Da, domnule Ravenscroft?

— Musafira noastră a suferit un mic accident, zise Blake, făcând semn spre pata de pe covor.

— Musafira noastră invizibilă, vreţi să spuneţi? Caroline îl privi cu mult interes pe valet. Blake părea imperturbabil.

— Poftim?

— Dacă îmi permiteţi, a fost o deducţie făcută pe baza comportamentului dumneavoastră din ultimele două zile,

domnule Ravenscroft…

— Treci la subiect, Perriwick.

— Aţi menţionat că nu trebuie să devină public faptul că miss… adică… miss… putem să-i spunem miss Invizibila…

— Miss Trent, se prezentă Caroline.

— … miss Trent este aici.

— Da, bine, este aici şi gata, completă Blake iritat. Nu trebuie să te prefaci acum că nu o vezi.

— Oh, nu, domnule Ravenscroft, acum este perfect vizibilă.

— Perriwick, într-una din zilele acestea te voi sugruma.

— Nu mă îndoiesc de asta, domnule. Dar pot să întreb…

— Ce, Perriwick?

— Voiam să ştiu dacă vizita domnişoarei Trent la Seacrest Manor poate fi făcută publică acum.

— Nu! strigă Caroline alarmată. Adică, aş prefera să păstrezi informaţia aceasta pentru dumneata. Măcar încă vreo câteva săptămâni.

— Sigur că da, spuse Perriwick, făcând o plecăciune politicoasă. Acum, dacă îmi permiteţi, mă voi ocupa de accident.

— Mulţumesc, Perriwick, zise Blake.

— Dacă îmi permiteţi curiozitatea, domnule Ravenscroft…

— Ce mai e acum, Perriwick?

— Voiam să vă sugerez domniei voastre şi domnişoarei Trent să luaţi ceaiul în altă cameră, ca să nu vă deranjez când strâng aici.

— Oh, domnul nu ia ceaiul cu mine, spuse Caroline.

— Ba da, mormăi Blake.

— Nu văd de ce. Tu însuţi ai spus că nu vrei să ai deloc de-a face cu mine.

— Nu e complet adevărat, i-o întoarse Blake. Îmi place nespus să te enervez.

— Da, asta văd şi singură.

Perriwick se uita când la unul, când la celălalt, ca un spectator pe terenul de badminton şi în cele din urmă schiţă un zâmbet.

— Tu! strigă Blake, ameninţându-l cu degetul. Taci din gură.

Perriwick duse mâna la inimă, cu un gest dramatic.

— Dacă îmi este permis…

— Perriwick, eşti cel mai îndrăzneţ majordom din Anglia şi o ştii prea bine.

— Voiam doar să întreb dacă doriţi să duc eu tava cu ceaiul în altă cameră. Am sugerat că aţi putea să vă simţiţi mai bine acolo.

— O idee excelentă, Perriwick, spuse Caroline zâmbindu-i majordomului.

— Miss Trent, sunteţi o doamnă cu maniere alese, simţ al umorului şi o minte ascuţită.

— Oh, pentru Dumnezeu, omule, zise Blake disperat.

— Ca să nu mai spun, continuă entuziasmat Perriwick, că aveţi un gust rafinat. Dumneavoastră trebuie să vă mulţumim pentru modul adorabil în care aţi făcut să arate grădina?

— Da, mie. Îţi place cum am reamplasat plantele?

— Miss Trent, se vede clar că aveţi mâna pricepută şi simţ estetic, plus multă experienţă.

Blake îşi privea uimit majordomul, pregătit parcă să-i tragă un şut care să-l trimită direct la Londra.

— Perriwick, miss Trent nu este propusă pentru beatificare.

— Ce păcat, declară Perriwick. Mereu am considerat că biserica are o judecată impecabilă. Când mă gândesc câte persoane au primit binecuvântarea, atunci…

Caroline interveni:

— Perriwick, cred că te iubesc. Unde ai fost înainte să te cunosc eu?

Omul surâse cu modestie.

— În serviciul domnului Ravenscroft şi al unchiului său mai demult.

— Sper că unchiul său a avut o fire mai veselă decât

el.

— Oh, domnul Ravenscroft nu a fost dintotdeauna atât de morocănos. Păi, când era tânăr…

— Perriwick! răcni Blake, eşti în pericol să fii aruncat în stradă fără recomandări.

— Domnule Ravenscroft! zise Caroline cu reproş.

— Oh, lăsaţi, domnişoară, zilnic sunt ameninţat că mă dă afară.

— De data asta vorbesc serios, mormăi Blake.

— O să duc tava în altă cameră, spuse Perriwick, trecând la fapte. Dacă doriţi, ceaiul e servit în seră.

— Nu am apucat nici să sorb din ceai, protestă Caroline, privind cum majordomul dispare cu ceaiul.

Fără niciun cuvânt Blake o luă în braţe şi ieşi.

— Dacă ai vrut ceai, ceai vei bea. Chiar de-ar fi să merg până la Bournemouth.

— Nu ştiam că poţi fi şi amuzant, spuse Caroline.

— Nu forţa nota, miss Trent. Dacă nu ai observat, nervii mei sunt întinşi la maxim.

— Ba da, am observat.

Când ajunseră în seră, nici urmă de Perriwick.

— Perriwick! strigă Blake.

— Oh, domnule Ravenscroft! se auzi glasul majordomului.

— Unde-i omul acesta? întrebă Caroline.

— Dumnezeu ştie, mormăi Blake.

— Sunt aici, se auzi din nou majordomul. Mi-am luat libertatea să mut tava cu ceai în camera cu vedere la ocean. Cred că îi va plăcea domnişoarei Trent.

— Oh, sigur că mi-ar plăcea, zise Caroline încântată. Mulţumesc, Perriwick. Eşti foarte atent.

Perriwick zâmbi. Blake îi aruncă o privire vrăjmaşă.

— Vă mai pot oferi ceva, domnişoară Trent? întrebă bărbatul.

— E bine aşa, răspunse Blake. Acum poate ai altceva de făcut şi eu te reţin.

— Desigur, domnule Ravenscroft. Majordomul făcu o scurtă plecăciune, apoi ieşi.

— Nu trebuie să fii atât de rău cu el, zise Caroline.

— Nu trebuie să-mi spui tu cum să-mi conduc gospodăria.

— Nici nu făceam asta. Îţi spuneam doar că e bine să fii amabil.

— Asta e o dovadă crasă de impertinenţă.

Ea ridică din umeri, ignorând zdruncinăturile transportului în braţe.

— Sunt impertinentă de multe ori.

— Nici nu trebuie să stea cineva prea mult cu tine, ca să-şi dea seama de asta.

Caroline nu mai spuse nimic. Poate că nu era bine să-i vorbească atât de sincer gazdei sale, dar mereu o lua gura pe dinainte, fără să gândească prea profund în prealabil. Acum era deja sigură că avea locul asigurat la Seacrest Manor pentru următoarele cinci săptămâni. Blake Ravenscroft poate că nu o voia acolo – poate nici nu o plăcea – dar era sigur că se simţea vinovat pentru că o confundase şi o răpise, iar onoarea lui îl obliga să-i ofere acum un loc unde să stea în siguranţă, ascunsă de Oliver Prewitt.

Caroline gândea că un bărbat cu simţul onoarei era ceva cu totul deosebit.

Peste câteva ore se afla tot în camera albastră, doar că Perriwick adusese aici câteva tăvi cu mâncare, câteva cărţi şi ziare, un set de acuarele şi un fluier, toate pentru a-i crea domnişoarei Trent o şedere cât mai confortabilă şi agreabilă.

Blake îşi pierdu răbdarea când Perriwick propuse să mute pianul aici, apelând chiar la stăpânul său, care era mai tânăr şi în putere. La un moment dat, exasperat şi parcă gelos pe faptul că lui nu i se acordase niciodată atâta atenţie, Blake părăsi camera.

Cam atât i-a fost dat Carolinei să-l vadă. Restul după amiezii se distră cum a putut mai bine, servindu-se cu pateuri fine şi citind London Times. Se putea obişnui uşor cu o astfel de viaţă.

Glezna nu mai era atât de umflată, durerea se mai

estompase deja şi când citea rubrica mondenă din ziar, James intră în cameră.

— Ai lipsit ceva, îi spuse ea. Vrei nişte pateuri?

James privi împrejur, impresionat de noul aspect al încăperii.

— S-a organizat o petrecere fără ştirea mea?

— Perriwick a avut grijă să mă simt ca acasă, explică ea.

— Ah, da. Servitorii sunt chiar vrăjiţi de persoana ta.

— Dar asta îl înnebuneşte pe Blake.

— Bine. Ghici ce am aflat? zise el muşcând dintr-un pateu.

— Nu cred că pot.

— Tu, zise el ridicând o foaie de hârtie.

— Poftim?

— Se pare că tutorele tău te caută.

— Nu mă miră, comentă ea, luând biletul, pe care-l citi. Valorez mult pentru el. Ce nostim.

— Ce anume?

Asta. Caroline arătă spre chipul ei desenat. Deasupra portretului scria: fata dispărută. Percy l-a făcut.

— Percy?

— Da. Ar fi trebuit să-mi închipui că Oliver îl va pune pe Percy să-mi facă portretul. Doar nu era să risipească banii pe un artist profesionist.

James se uită atent la portret.

— Nu mi se pare că seamănă cu tine.

— Nici mie, dar presupun că Percy a făcut asta intenţionat. Se pricepe destul de bine la desen. Doar că nu doreşte să fiu găsită, mai mult decât o doresc eu.

— Prostuţul, şopti James.

Caroline păru surprinsă de replica lui.

— Poftim?

— Păi dacă aş fi în locul lui, nu m-aş plânge că tata mi-a ales o mireasă ca tine.

— Dacă ai fi Percy, atunci el ar fi fost un bărbat mai bun. Mai ales că Percy mă consideră neatrăgătoare şi mult prea interesată de cărţi, în plus se plângea mereu că nu pot

sta locului.

— Păi nu poţi.

— Să stau locului?

— Da, priveşte-ţi glezna.

— Nu are nicio legătură cu…

— Ba are legătură cu…

— Măi, măi, se auzi o voce baritonală din pragul uşii. Ce clipe de intimitate.

— Ah, bună Ravenscroft, zise James.

— Unde ai dispărut azi dimineaţa?

James îi arătă anunţul găsit în oraş.

— Am plecat să fac nişte investigaţii legate de miss Trent a noastră.

— Nu este miss Trent a noastră…

— Iartă-mă, zâmbi James. Miss Trent a ta.

— Nu sunt… Caroline spuse ofensată.

— Conversaţia mi se pare de-a dreptul stupidă, puse punct Blake.

— Şi mie. Uite ce a adus marchizul, spuse Caroline serioasă.

— Ce naiba mai e şi asta? mormăi Blake, iar James îi dădu anunţul.

— Dar nici nu seamănă cu ea, zise contrariat Blake. Se vede clar că omul care a făcut portretul nu cunoaşte bine persoana, fiindcă trebuia desenată zâmbind. Aşa cum arată aici nu o va recunoaşte nimeni.

— Adevărat, spuse James gânditor.

— Oricum, nu mă tem că te va găsi cineva privind acest portret. Mai ales că nu se ştie că eşti aici şi nici nu aştept musafiri.

— Adevărat, încuviinţă iar James.

— Şi nu e vorba de nicio recompensă.

— Nu oferă recompensă? întrebă revoltată Caroline. Ce zgârcit nenorocit… Nici nu-mi pasă, oricum. Mă bucur. Sunt mult mai fericită aici, decât am fost cu vreunul dintre tutorii mei.

— Cred şi eu, după cât te-au răsfăţat doamna Mickle şi Perriwick, spuse Blake zâmbind.

Caroline se bucură că-l vede vesel, mai ales că ea îl provocase. Îi stătea bine când râdea. Avea nevoie de Blake şi de adăpostul oferit de casa lui, dar simţea că şi el are nevoie de ea cumva, foarte puţin. Era un suflet rănit, poate la fel de rănit ca şi ea.

— Mi-ar plăcea să zâmbeşti mai des, îi spuse ea.

— Da, ai mai zis-o şi altă dată.

— Aşa este. Îl lovi uşor pe mână. La multe lucruri m-am înşelat, dar acum ştiu sigur că am dreptate. Un trup sănătos nu poate rezista prea mult fără râs.

— De unde ştii tu asta?

— Că un trup sănătos nu rezistă mult fără râs, sau că tu nu ai mai râs demult?

— Ambele.

— Păi la tine se vede clar. Când râzi, pari surprins, de parcă nu te-ai aştepta să fii fericit.

— Nici nu sunt.

— Cât despre cealaltă parte, începu ea, căutându-şi bine cuvintele. Ştiu cum e să nu râzi mult timp. Ştiu că doare.

— Chiar aşa?

— Da. Şi ştiu că trebuie să înveţi să râzi, ca să-ţi găseşti pacea oriunde. Eu o găsesc în… nu contează.

— Nu. Continuă, spune-mi.

— Unde e marchizul? zise Caroline privind în cameră. Parcă iar a dispărut.

James avea talentul să dispară la momentul oportun. Nu avea de gând să joace rolul de peţitoare.

— Spune-mi, insistă el.

Caroline privi fix un punct pe obrazul lui drept. Nu ştia de ce trebuie să-şi deschidă sufletul în faţa acestui bărbat.

— Eu îmi găsesc liniştea în cerul nopţii. Mama m-a învăţat asta. E o mică şmecherie, dar… Caroline îl privi în ochi. Poate consideri că am spus o mare prostie.

— Ba nu. Blake simţi un val de căldură, stând aproape de inima ei. Nu mi se pare deloc o prostie, dimpotrivă.

CAPITOLUL 9

grosolan (adjectiv) *– remarcabil în sens rău, grosier, flagrant, revoltător.*

Foarte des gura mea dovedeşte o grosolană ignorare a discreţiei, circumspecţiei şi a bunului simţ de orice fel.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

A doua zi Caroline simţi că glezna s-a mai dezumflat şi durerea dispăruse, însă tot avea nevoie de un baston ca să meargă. Îi era imposibil să termine treaba în bibliotecă; de-abia se ţinea într-un picior, aşa că nu avea cum să se lupte cu teancurile de cărţi. Se simţea încă neajutorată.

Cu o seară în urmă, la cină, James menţionase că ea ar putea face o schiţă detaliată a Prewitt Hall. Blake, care a rămas tăcut la masă, a schiţat un răspuns afirmativ atunci când ea l-a întrebat dacă ideea îi surâde. Nerăbdătoare să-şi impresioneze gazdele, ea se aşează la biroul din camera albastră şi începu să schiţeze.

Totuşi, redarea din memorie a reşedinţei Prewitt Hall se dovedi o operaţiune mult mai dificilă decât şi-o imaginase ea, aşa încât în scurt timp pe jos zăceau împrăştiate foi mototolite, conţinând desene nereuşite. După treizeci de minute de încercări eşuate, ea spuse tare, deşi mai mult pentru sine:

— Acum apreciez mai mult şi îi respect pe arhitecţi.

— Poftim?

Caroline se uită la el extrem de mirată că a fost surprinsă vorbind singură. Blake stătea în pragul uşii, iar pe chipul lui se citea un amestec de amuzament şi iritare.

— Vorbeam singură, se fâstâci ea.

El zâmbi şi se văzu clar că se amuză.

— Da, asta mi-e clar. Era vorba de arhitecţi, parcă?

— Încerc să desenez un plan al casei pentru tine şi marchiz, explică ea, doar că nu-mi iese bine.

El se apropie de birou şi se aplecă peste umărul ei, ca să studieze ce desena ea.

— Care să fie problema?

— Nu nimeresc dimensiunile camerelor. Eu… eu… înghiţi în sec. Blake se afla periculos de aproape de ea, iar mirosul lui îi readucea în memorie sărutul furat. Mirosea a santal şi mentă amestecate cu o aromă greu identificabilă.

— Da? spuse el.

— Eu… păi… ştii, este foarte greu să schiţez formele şi dimensiunile camerelor în acelaşi timp. Îi arătă o diagramă. Uite, am început cu camerele din aripa de vest şi mă gândeam că le-am desenat bine…

El se apropie şi mai mult, emoţionând-o şi risipindu-i gândurile.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Apoi am trecut la aripa sudică şi nu-mi ajungea spaţiul. Apoi am ajuns la încăperea de aici, spuse ea arătând cu degetul un pătrat desenat, dar nu am avut voie niciodată să intru acolo.

— Nu mai spune, glumi Blake.

— Da, Oliver o numea Camera Comorilor, fapt destul de caraghios, mi s-a părut mie.

— Dar ce fel de comori ţinea el acolo?

— Aici e ciudăţenia, zise Caroline. Nu ştiu. Ori de câte ori aducea ceva nou, lucru care se întâmpla destul de des şi tind să cred că se folosea de banii mei… Caroline tăcu şi căzu pe gânduri, reflectând la economiile ei. Aşadar, când aducea ceva nou, se închidea acolo şi îl admira câteva săptămâni. Dacă era vreun sfeşnic, sau o vază, atunci le aducea în sufragerie, ca să le vedem şi noi. Nu putea să cumpere ceva scump şi apoi să ascundă obiectul de noi.

— Şi zici că ţine camera aceasta încuiată? o întrebă Blake, studiind harta.

— Tot timpul.

— Şi nici Percy nu are voie să intre acolo?

— Nu cred că Oliver îl respectă prea mult pe Percy.

Blake răsuflă sonor, simţind cum emoţia necunoscutului îl cuprinde. În asemenea momente îşi

amintea de ce se implicase de la bun început în activităţile de la Ministerul de Război şi de ce a rămas atâţia ani, deşi pierduse foarte mult.

Realizase demult că îi place să rezolve probleme şi tot felul de puzzle-uri, până ce ajunge la imaginea completă. Iar Caroline Trent tocmai îi spusese unde-şi ascundea secretele Oliver Prewitt.

— Caroline, spuse el pe negândite. Îmi vine să te sărut.

— Da? zise ea încruntată.

Dar mintea lui Blake îşi luase zborul şi nu numai că nu a auzit-o pe Caroline, dar uitase că i-a spus că ar săruta-o. Se gândea deja la acel colţişor de la Prewitt Hall şi cum spionase el casa pe dinafară, apoi se gândi cum putea pătrunde acolo şi…

— Domnule Ravenscroft!

El se trezi din visare şi o privi pe Caroline.

— Credeam că îmi spui Blake.

— Aşa a fost. De trei ori.

— Oh, scuză-mă. Continuă să examineze harta, ignorând-o complet. Caroline se încruntă puţin, dar îşi luă bastonul şi merse spre uşă. Blake era atât de cufundat în planuri, încât părea că nu o observă când iese. Tocmai când voia să apese pe clanţă, îi auzi vocea:

— Câte ferestre are camera aceasta?

— Nu ştiu precis. Nu am fost înăuntru, dar, stai să mă gândesc… Caroline arătă cu degetul în aer, numărând în minte ferestrele de la exteriorul Prewitt Hall. Trei la sufragerie, două la… Una! exclamă ea.

— Doar o fereastră? La o cameră pe colţ?

— Nu, am spus că este o fereastră pe peretele vestic, dar pe cel sudic mai este una.

— Excelent, zise el.

Dar să ştii că-ţi va fi tare greu să pătrunzi înăuntru, dacă asta intenţionezi.

— De ce?

— Prewitt Hall nu este construit pe un singur nivel, explică ea. Parterul are o înclinaţie spre sud şi vest, aşa

încât la colţ se vede puţin fundaţia. Cum eu mă ocupam de grădini, am plantat nişte tufe cu flori acolo, ca să ascund zidăria, dar…

— Caroline.

— Da, desigur, îşi scurtă ea digresiunea. Voiam să spun că ferestrele sunt destul de înalte de la pământ. Sunt dificil de urcat pe la exterior.

— Mis Trent, dacă vrei, se poate, spuse el zâmbind. La ce înălţime faţă de pământ?

— Cum? Ah, ferestrele. Cam la vreo trei, patru metri înălţime, cred.

— Trei sau patru?

— Nu ştiu sigur.

— Fir-ar să fie, mormăi el. Atât de dezamăgit păru, încât Caroline crezu că a pierdut un război pentru Anglia. Nu-mi place să fiu veriga slabă.

— Ce spui?

— Vino cu mine, zise ea lovind cu bastonul în podea. Vino acum, adăugă ea, văzând că o ignora, continuând să se uite la planurile desenate. Mai lovi de câteva ori cu bastonul, ca un părinte care-i cere odraslei sale ascultare necondiţionată. Mă gândeam să ieşim afară, ca să putem compara înălţimea ferestrelor de aici cu a celor de la Prewitt Hall.

— Excelentă idee, Caroline. Îi întinse mâna. Ai nevoie de ajutor?

După reacţia pe care a avut-o în urmă cu câteva zile, când el a sărutat-o, Caroline era de părere că atingerea lui nu era o idee prea bună, doar că nu putea verbaliza această concluzie, aşa că preferă să dea din cap şi să spună:

— Nu, mulţumesc. Mă servesc bine de acest baston.

— Ah, da, bastonul. Arată ca un obiect antic, pe care mi l-a adus unchiul George din Orient. De unde-l ai?

— Perriwick mi l-a dat.

Blake deschise uşa.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Perriwick ţi-ar da şi actele casei mele, dacă ar şti unde sunt.

— Şi unde ziceai că sunt? întrebă ea zâmbind ca o vulpe şireată.

— Fetişcană băgăcioasă. Le-am încuiat din ziua când ai sosit.

— Atât de puţină încredere ai în mine?

— În tine am încredere. Cât despre Perriwick… Caroline începu să râdă în hohote, iar când ieşiră, ea făcu un semn amplu cu mâna şi-i spuse:

— Trebuie să recunoşti că grădina arată splendid.

— Da, recunosc. Răspunsul era parţial în glumă, parţial serios, aşa încât Caroline ştia că nu mai era supărat pe ea.

— Ştiu că au trecut doar două zile, zise ea, admirând plantele, dar sunt convinsă că florilor le va merge mai bine în noile locuri. Când ridică privirea spre Blake, remarcă o candoare pe chipul lui. Dintr-odată se simţi ruşinată. Hai să examinăm ferestrele, spuse ea grăbită. Merse pe iarbă şi se opri în faţa ferestrei biroului.

Blake o urmări cum măsoară din ochi fereastra. Avea faţa luminoasă, iar aerul dimineţii îi conferea o strălucire specială. Părul blond flutura în adierea văratică. Părea atât de naivă şi binevoitoare, încât simţi că i se aprinde inima.

Ea îi spusese că ar fi bine să râdă mai mult. Realiză că avea dreptate. S-a simţit grozav când a râs mai devreme, dar asta nici nu se compara cu bucuria simţită când a făcut-o pe ea să râdă. Trecuse mult timp de când nu mai adusese bucurie în viaţa cuiva şi uitase cât era de bine.

Din când în când trebuia să-şi ia libertatea de a se amuza. Va face asta mai des când se va debarasa de sarcinile Ministerului de Război. Poate era timpul să nu mai fie atât de serios. Poate îşi putea permite şi el puţină bucurie.

Poate…

Poate i s-a părut numai. Caroline era o fire exuberantă şi ea va rămâne aici timp de cinci săptămâni, după care va trebui să plece. Nu era genul de femeie cu care te puteai distra; era genul de femeie cu care te căsătoreşti.

Blake nu intenţiona să se însoare. Niciodată. Aşadar

va trebui să o lase în pace. Totuşi, îşi zise el cu mintea unui bărbat raţional, nu făcea niciun rău dacă privea…

Privea cu neruşinare profilul ei, iar ea studia fereastra, dând din mâini în timp ce mental socotea dimensiunile. Se întoarse cu faţa la el şi îşi pierdu echilibrul. Voi să spună ceva, dar ezită, apoi deschise gura şi în final întrebă:

— La ce te uitai?

— La tine.

— La mine? ţipă ea. De ce?

— Deocamdată nu am la altceva să mă uit. Am stabilit deja că e mai bine pentru temperamentul meu să nu dau prea multă atenţie grădinii.

— Blake!

— În plus, îmi place să te privesc la muncă.

— Poftim? Dar eu nu lucram. Măsuram în minte fereastra.

— Păi asta e muncă. Ştiai că ai un chip foarte expresiv?

— Nu. Eu… Ce legătură are asta cu ce facem noi?

Blake surâse. Era amuzant când o punea în dificultate.

— Niciuna, spuse el. Pur şi simplu îţi urmăream activitatea minţii în timp ce tu măsurai fereastra.

— Oh şi asta e rău?

— Absolut deloc. Deşi nu pot spune că vei dori să-ţi câştigi existenţa ca jucătoare de noroc profesionistă.

— Sigur că nu, zise ea râzând. Eu… Dacă poţi spune cât de exact la ce mă gândesc, la ce crezi că mă gândeam?

Blake simţi un imbold nebunesc, tineresc, iar senzaţia pusese stăpânire pe el, lucru pe care nu l-a mai simţit de la moartea Marabellei. Deşi ştia că nu poate duce nicăieri, nu se putu abţine, făcu un pas spre ea şi spuse:

— Te gândeai că ţi-ar plăcea să te mai sărut o dată.

— Nu-i adevărat!

— Ba da! zise el dând din cap.

— Absolut deloc. Poate când eram în birou… îşi muşcă buza.

— Aici, sau în birou. Oare chiar contează?

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Eu vreau să-ţi fiu de ajutor în misiune, sau operaţie, sau cum doreşti să o numeşti, iar ţie îţi arde să săruţi!

— Nu chiar. De fapt mă gândeam că ai putea tu să mă săruţi.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile, zise ea siderată.

— Probabil, recunoscu el, apropiindu-se şi mai mult. Nu m-am mai purtat astfel de mult timp.

— Nu? întrebă ea, privindu-l insistent.

— Ai un efect foarte ciudat asupra mea, miss Caroline Trent, zise el solemn.

— În sens bun sau rău?

— Câteodată îmi e greu să spun. Dar presupun că mai mult în sens bun.

Se aplecă uşor şi îşi frecă buzele de gura ei.

— Ce voiai să-mi spui în legătură cu fereastra? şopti el.

— Am uitat, zise ea.

— Bun. Atunci o sărută din nou, de data aceasta apăsat, cu sentiment, deşi nu mai credea că mai găseşte aşa ceva în suflet. Ea suspină şi se lipi de el, invitându-l să o strângă în braţe.

Caroline dădu drumul bastonului şi îl cuprinse de gât, alungind orice fărâmă de raţiune. Când buzele li s-au întâlnit şi îi simţi căldura trupului, nu mai avea rost să se gândească dacă e o idee prea bună să-l sărute. Creierul ei, care mai devreme încerca să estimeze dacă el îi va frânge inima, era acum ocupat cu moduri de a face acest sărut să nu se mai termine niciodată…

Se ridică pe vârfuri, tot mai lipită de el, apoi…

— Auu! ar fi căzut, dacă Blake nu o susţinea în braţe.

— Caroline! întrebă el uimit.

— Amărâta mea de gleznă, şopti ea. Am uitat, am încercat să…

El îşi lipi arătătorul de buzele ei.

— E mult mai bine aşa.

— Nu cred, izbucni ea.

Blake îi desfăcu braţele din jurul gâtului său şi făcu un pas înapoi. Ridică bastonul de jos şi i-l oferi.

— Nu vreau să profit de tine, îi zise blând, dar în starea actuală a trupului şi minţii mele, este posibil să fac exact asta.

Carolinei îi venea să strige că nu-i pasă, dar se abţinu. Ajunseseră într-un moment de echilibru firav şi nu voia să facă un lucru care să-l pună în pericol. Când se afla lângă acest bărbat simţea ceva cald, plăcut şi bun, iar dacă pierdea asta nu şi-ar fi iertat-o niciodată. De multă vreme nu mai avusese sentimentul că aparţine cuiva, iar acum, în braţele lui, simţea în sfârşit asta.

El încă nu-şi dădea seama de asta.

Inspiră profund. Putea fi răbdătoare. Ba chiar avea o verişoară pe nume Patience. Avea şi asta o semnificaţie. Desigur, Patience locuia destul de departe, în Massachusetts, cu un tată puritan, dar…

Încă puţin şi îşi trăgea o palmă peste frunte. Ce o apucase acum, să se gândească la Patience Merriwether?

— Caroline? Te simţi bine?

— Da, perfect, zise ea tresărind. Niciodată nu m-am simţit mai bine. Doar că… eu…

— Doar ce?

— Mă gândeam. Fac asta câteodată.

— Un mod discutabil de a-ţi petrece timpul, zise el.

— Uneori am obiceiul să plec cu gândul departe.

— Am observat.

— Da? Oh, îmi cer scuze.

— Nu-i nevoie. E un lucru fermecător.

— Chiar crezi asta?

— Mint foarte rar.

Ea schiţă un zâmbet.

— Foarte rar nu este chiar liniştitor.

— În meseria mea nu poţi rezista prea mult, dacă nu ocoleşti adevărul uneori.

— Hmm. Cred că, dacă este în joc binele ţării…

— Oh, da, întări el sincer, deşi ea nu-l credea.

Nu găsi altceva mai bun de spus decât:

— Bărbaţii!

Totuşi, nu părea deloc amuzată.

Blake râse, apoi o luă de braţ şi o întoarse cu faţa spre casă.

— Haide totuşi, voiai să-mi spui ceva despre ferestre?

— Ah, da, sigur. Poate mă înşel, dar estimez că pervazul ferestrei de la sufrageria din Prewitt Hall este cam la înălţimea celui de-al treilea suport al ferestrei biroului de aici.

— De sus, sau de jos?

— De sus.

— Hmm. Blake examină fereastra cu un ochi expert, înseamnă că au cam patru metri înălţime. Nu e o sarcină imposibilă, dar e oarecum enervant.

— Ce mod ciudat de a-ţi descrie activitatea.

— Caroline, aproape tot din ce fac eu este enervant, zise el privind-o resemnat.

— Chiar aşa? Eu credeam că este mai degrabă palpitant.

— Nu este, răspunse el imediat. Crede-mă pe cuvânt. Şi nici nu este o meserie.

— Nu este?

— Nu, spuse el hotărât. Este un lucru pe care-l fac. Este ceva ce nu voi mai face mult timp.

— Oh.

După o scurtă tăcere, Blake îşi drese glasul şi o întrebă:

— Ce-ţi mai face glezna?

— Bine.

— Eşti sigură?

— Absolut. Nu trebuia să stau pe vârfuri. Până mâine cred că se va vindeca de tot.

Blake se aplecă şi îi palpă uşor glezna. Apoi se ridică, iar ea rămase surprinsă.

— Mâine este puţin prea optimist, dar umflătura s-a diminuat considerabil.

— Da. Caroline nu mai ştia ce să spună. Lucrurile luaseră o turnură neobişnuită. Ce putea să spună acum, în această situaţie? *Mulţumesc pentru sărutul minunat. E posibil să mai primesc unul?*

Carolinei nu i se părea potrivit, chiar dacă asta simţea din tot sufletul. Răbdare, răbdare, îşi zise ea.

— Pari tulburată, îi zise Blake privind-o interesat.

— Da?

— Iartă-mă, spuse el imediat. Păreai foarte serioasă. Mă gândeam la verişoara mea, mărturisi ea, realizând că era o scuză penibilă.

— Verişoara ta?

— Se numeşte Patience.

— Înţeleg.

Caroline se temea că era adevărat. Îl văzu că se abţine să nu râdă.

— Cred că pentru tine este ca un model.

— Nicidecum. Patience este o cotoroanţă, minţi ea. De fapt, Patience Merriwether era o combinaţie enervantă de reţinere, pietate şi decor. Caroline nu a întâlnit-o personal, dar scrisorile ei erau pline de predici interminabile, dar politicoase, cum le numea Caroline. Ea îi răspunsese la toate, fiindcă orice scrisoare primită de la cineva era o diversiune plăcută, comparată cu oribilii ei tutori.

— Hmm, făcu el. Cam crudă alegere, mă gândesc, să împovărezi un copil cu un asemenea nume.

Caroline se gândi puţin.

— Apropo de nume deosebite; tu cum l-ai primit pe al tău?

— Adică Blake? Ea dădu din cap afirmativ. A fost numele de fată al mamei mele. În familia mea este obiceiul să se dea celui de-al doilea fiu numele de fată al mamei.

— Cel de-al doilea fiu?

— Primul născut de obicei primeşte un nume important, din partea tatălui.

Trent Ravenscroft, se gândi Caroline. Nu suna rău deloc. Surâse.

— De ce zâmbeşti? o întrebă el.

— Eu? Nimic. Doar că…

— Haide, Caroline, dă totul afară.

Ea înghiţi în sec din nou, mintea ei intrând într-un

vârtej ameţitor. Nu avea cum să recunoască în faţa lui că îşi făcea planuri pentru odraslele lor.

— La ce mă gândeam, repetă ea.

— Da?

— Desigur! Mă gândeam că eşti foarte norocos că mama ta nu a avut un nume cu cratimă. Îţi dai seama dacă te-ar fi chemat ceva de genul Fortescue-Hamilton Ravenscroft?

Blake zâmbi.

— Crezi că mi-ar fi spus toţi Fort sau Ham, prescurtat?

— Sau, dacă ar fi fost cumva galeză? Ai fi avut un nume fără nicio vocală.

— Aberystwyth Ravenscroft, spuse el, după numele unui binecunoscut castel. Are un anume şarm.

— Ah, dar atunci ar fi trebuit să ţi se spună Stwyth şi asta ar fi sunat ca o fâsâială.

— Am fost cândva îndrăgostit de o fată pe nume Sarah Wigglesworth. Dar fratele meu m-a convins că trebuie să fiu un stoic şi am lăsat-o să plece.

— Da, spuse Caroline, văd că ar fi foarte dificil pentru un copil să poarte numele Wigglesworth Ravenscroft.

— Acum îmi dau seama că David o dorea pentru sine. Şase luni mai târziu erau deja logodiţi.

— Oh, perfect! exclamă Caroline izbucnind în râs. Dar acum vor trebui să-şi boteze copilul Wigglesworth?

— Nu neapărat.

— Ştii, zise Caroline îmbujorată. Mă simt foarte obosită. Cred că voi intra să mă odihnesc. Dacă vrei, poţi să intri şi tu.

Nici nu aşteptă răspunsul lui, ci se întoarse şi plecă.

Blake o urmări cum intră în casă şi rămase cu acelaşi zâmbet pe buze, ca şi când ea ar fi fost încă acolo, cu el. De mult timp nu mai discutase cu nimeni despre numele de familie. Numele de familie al Marabellei era George şi glumeau de multe ori pe tema aceasta.

George Ravenscroft. În mintea lui Blake fusese mereu un personaj real, cu părul ondulat, ca abanosul şi ochii albaştri ai mamei.

Dar nu va exista niciodată un George Ravenscroft.

— Iartă-mă, Marabelle, şopti el. O înşelase în atâtea moduri. Nu fusese în stare să o protejeze şi, cu toate că încercase să fie fidel memoriei ei, nu reuşise nici asta, de multe ori. Iar astăzi indiscreţia lui trecuse de hotarele nevoilor trupului său. S-a simţit bine în compania Carolinei. Un sentiment de vinovăţie îi înţepa inima. Iartă-mă, Marabelle, şopti din nou. Pe când se îndrepta şi el spre casă, se trezi spunând: Trent Ravenscroft.

Dădu din cap, dar gândul nu voia să plece din mintea lui.

CAPITOLUL 10

Umlaut (subst) *– o schimbare sonoră a vocalei, produsă de asimilarea parţială la un sunet adiacent. 2. Semn diacritic, amplasat deasupra unei vocale pentru a indica o atare modificare, în special în limba germană.*

Ştiind ce ştiu acum despre domnul Ravenscroft, sincer trebuie să-i mulţumesc Creatorului nostru că nu m-am născut în Germania, unde numele meu putea fi scris cu umlaut.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

Pe la jumătatea zilei Caroline trăsese două concluzii. Una, James dispăruse din nou, probabil s-a dus să-l investigheze pe Oliver sau să afle despre activităţile lui trădătoare. Şi doi, s-a îndrăgostit de Blake Ravenscroft. Asta nu era chiar adevărat. Mai exact, *credea* că *poate* fi îndrăgostită de Blake Ravenscroft. Nu-i venea să creadă nici ei, dar nu exista o altă explicaţie pentru recentele schimbări în comportamentul şi personalitatea ei.

Caroline era obişnuită cu stilul propriu, adică vorbea fără să gândească în prealabil, dar astăzi părea că a spus

numai prostii. În plus, îşi pierduse pofta de mâncare cu care era obişnuită. Ca să nu mai spunem că se trezea râzând ca o lunatică.

Şi, dacă toate acestea nu dovedeau destul, se trezi şoptind: „Caroline Ravenscroft. Caroline Ravenscroft, mama lui Trent Ravenscroft. Caroline Ravenscroft, soţia lui… Oh, termină!

Dar, dacă Blake îi împărtăşea sentimentele, el nu dădea niciun semn în acest sens. Nu hoinărea prin casă ca un îndrăgostit somnambul, intonând ode închinate frumuseţii, graţiei şi inteligenţei ei. Ba chiar se îndoia că el ar sta la birou, combinând cuvinte: „Domnul şi doamna Blake Ravenscroft”.

Iar dacă era aşa, nu exista niciun motiv să creadă că ea poate fi acea doamnă Blake Ravenscroft. Doar cerul ştia câte femei din Londra se credeau îndrăgostite de el. Şi dacă el se credea îndrăgostit de vreuna din ele?

Acest gând o trezi la realitate.

Desigur, nu se putea trece peste sărutări. Lui i-au plăcut cu siguranţă clipele când s-au sărutat. Dar bărbaţii sunt diferiţi de femei. Caroline a dus o viaţă relativ protejată. Bărbatul doreşte să sărute femeia fără un gram de sentiment implicat.

Pe de altă parte femeia – ei, Caroline nu putea vorbi pentru toate femeile, dar ştia că ea nu ar fi putut săruta un bărbat aşa cum l-a sărutat pe Blake în după amiaza aceea fără o doză uriaşă de sentiment implicat.

Şi uite aşa ajunse ea din nou la ipoteza centrală: că era îndrăgostită de Blake Ravenscroft.

În acest timp Blake stătea pe marginea biroului său şi arunca săgeţi într-o ţintă pe perete. Această îndeletnicire se potrivea perfect cu starea de spirit pe care o avea.

— Nu o voi mai săruta. Nu mi-a plăcut. Bine, mi-a plăcut, puţin, dar la nivel fizic. Se ridică şi făcu o grimasă hotărâtă. E o fată drăguţă, dar nu înseamnă nimic pentru mine.

Ţinti, aruncă săgeata şi privi dezamăgit cum vârful ricoşă, înfigându-se într-un orificiu din perete.

— La naiba, zise el, apropiindu-se să-şi recupereze săgeata. Cum a putut să rateze? El nu rata niciodată. Aproape zilnic arunca la ţintă şi nu rata. La naiba.

— Azi suntem cam irascibili, nu?

Blake ridică privirea şi-l văzu pe James în pragul uşii.

— Unde naiba ai fost?

— Am avansat în investigaţia noastră asupra lui Oliver Prewitt, lucru pe care nu-l pot spune despre tine.

— Am fost ocupat cu pupila lui.

— La asta m-am gândit şi eu.

— Ştii la ce m-am referit, zise Blake dând drumul pe jos săgeţilor.

— Absolut, zise James cu un surâs, dar nu sunt sigur că tu ştii la ce te-ai referit.

— Ai vrea să fii mai puţin dezagreabil, Riverdale şi să-mi spui ce ai aflat?

James se instală comod într-un fotoliu şi îşi desfăcu nodul de la cravată.

— Am supravegheat Prewitt Hall.

— De ce nu mi-ai spus că mergi acolo?

— Fiindcă ai fi vrut să vii cu mine.

— Ai perfectă dreptate. Eu aş…

— Cineva, îl întrerupse James, trebuia să rămână aici cu musafira noastră.

— Musafira noastră, repetă sarcastic Blake, este o femeie în toată firea. Nu se va considera neglijată, dacă o vom lăsa de capul ei câteva ore.

— Adevărat, dar s-ar putea să te întorci şi să-ţi găseşti o altă cameră întoarsă cu fundul în sus.

— Nu fi măgar, Riverdale.

James se prefăcu ocupat cu studierea unghiilor.

— Ai noroc că nu mă simt ofensat de asemenea comentarii.

— Ai noroc că nu-ţi smulg limba ca să ţi-o înfig pe gât.

— Este impresionant să te văd cum iei apărarea unei femei, zise James zâmbind larg.

— Nu iau apărarea nimănui. Şi nu mai căuta să-mi arunci momeala.

— Oricum, unul poate spiona mai bine decât doi. Nu am vrut să fac un lucru ostentativ.

— Riverdale, tu trăieşti ca să faci totul ostentativ.

— Da, câteodată este plăcut să te faci nevăzut prin preajma casei, nu? E uimitor ce spun oamenii când nu ştiu cine eşti. Sau, adăugă el cu un zâmbet parşiv, când nici măcar nu ştiu că te afli acolo.

— Ai descoperit ceva?

— Nimic important, deşi Prewitt trăieşte clar peste posibilităţile sale. Sau peste ceea ce ar trebui să fie posibilităţile lui.

— Dă-te la o parte, zise Blake luând o săgeată pe care se pregătea să o arunce.

James îl ascultă, apoi privi dezinteresat unde se opreşte săgeata pe ţintă.

— Aşa mai merge, zise Blake mulţumit de aruncare. Problema este că nu putem presupune automat că banii lui provin din acte de trădare. Dacă este adevărat că preia mesajele de la Carlotta de Leon, atunci sunt sigur că este foarte bine plătit pentru asta. În orice caz, mai ştim că face contrabandă cu coniac şi mătase; de ani de zile trăieşte din asta. Evident că nu putea să o jefuiască pe Caroline de moştenirea ei.

— Aş fi surprins să nu fi făcut asta deja.

— Dar întâmplător, începu Blake surâzător, am făcut şi eu mica mea investigaţie. Se pare că Prewitt are un birou pe care-l ţine încuiat mereu. Caroline nu a avut voie să intre acolo, dar nici fiul lui.

James se lumină la faţă.

— Ochi de taur.

— Exact. Blake aruncă o săgeată la întâmplare. Mă rog, nu mereu exact.

— Cred că e timpul pentru o vizită clandestină la Prewitt Hall, sugeră James.

Blake aprobă dând din cap. Voia pur şi simplu să rezolve acest caz, să se retragă din Ministerul de Război şi să-şi înceapă o nouă, respectabilă şi plictisitoare viaţă.

— Sunt întru totul de acord.

Au găsit-o pe Caroline în bibliotecă, aşezată sub o masă.

— Ce naiba faci acolo? întrebă Blake.

— Cum? Oh, bună ziua, zise ea ridicându-se. Servitorii tăi şterg praful şi aici? Strănut de vreo cinci minute.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Examinam teancurile astea cu cărţi. Vreau să pun la un loc toate cărţile de istorie.

— Am crezut că nu te apuci de treabă până ce nu ţi se vindecă glezna, spuse Blake pe un ton acuzator.

— Deocamdată nu voi aşeza cărţile pe rafturi, răspunse ea. Vreau doar să le grupez pe domenii. Nu-mi folosesc glezna deloc şi oricum, e aproape vindecată. Azi nu am folosit deloc bastonul şi nici nu m-a durut. Se uită la James şi zâmbi. Oh, mă bucur să te revăd, milord.

Marchizul surâse curtenitor şi se înclină.

— Este mereu o plăcere, dragă Caroline.

— Ne aflăm aici cu un scop, miss Trent, interveni ofensat Blake.

— Eram sigură de asta. I se adresă lui James: ai observat că-i place să-mi spună miss Trent când e supărat pe mine?

— Caroline, spuse Blake ca un fel de avertisment.

— Desigur, adăugă ea cu candoare, când este foarte supărat, revine la Caroline. Probabil că i se pare prea dificil să-mi mârâie tot numele.

James îşi acoperi gura cu mâna, probabil ca să-şi ascundă râsul.

— Caroline, începu Blake pe un ton şi mai autoritar, ignorându-i glumele: avem nevoie de ajutorul tău.

— Da?

— A venit timpul să adunăm dovezi evidente împotriva lui Prewitt.

— Perfect, zise Caroline. Aş vrea să-l văd că plăteşte pentru nelegiuirile lui.

— Fătucă însetată de sânge, zise James râzând.

Ea se întoarse spre el şi-i zise cu regret în glas:

— Ce lucru urât ai spus. Nu sunt deloc însetată de

sânge. Pur şi simplu vreau ca Oliver să fie pedepsit pentru acele lucruri pe care spuneai că le-a făcut…

— Caroline, dar eu am glumit, zise James.

— Bine, atunci scuze pentru că am reacţionat aşa. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu poţi fi atât de rău…

— Dacă amândoi aţi putea să treceţi peste momentul de admiraţie mutuală, interveni Blake ironic, să ştiţi că avem lucruri mai importante de discutat.

Caroline şi James se uitau la el contrariaţi.

— Eu şi Riverdale vom pătrunde în Prewitt Hall, o informă Blake. Avem nevoie să ne dai toate detaliile legate de programul familiei şi al servitorilor, ca să nu fim surprinşi.

— Nu aveţi nevoie de toate detaliile, zise ea cu detaşare. Pur şi simplu puteţi merge diseară.

Amândoi bărbaţii se apropiară de ea, privind-o cu interes.

— Oliver merge să joace cărţi în fiecare miercuri seară. Niciodată nu lipseşte de la masa de joc. Mereu câştigă. Cred că trişează.

James şi Blake schimbară câteva priviri, iar Caroline înţelese că deja îşi făceau planuri să intre în acţiune.

— Dacă vă amintiţi, într-o miercuri seară am fugit şi eu. Exact acum o săptămână. Este evident că Oliver a ales această seară pentru ca Percy să mă violeze. Fără îndoială că nu voia ca ţipetele mele să-i deranjeze urechile.

— Percy va fi acasă? întrebă James.

— Aproape întotdeauna iese şi se îmbată. Oliver este cu totul împotriva consumului abuziv de alcool. Spune că băutura îl face slab pe un bărbat. Aşa că miercurea seara Percy se strecoară când prinde un moment de neatenţie din partea tatălui său.

— Dar servitorii? Câţi sunt? întrebă Blake.

Caroline făcu socoteala.

— În total cinci. Cei mai mulţi locuiesc acolo. Săptămâna trecută Oliver le-a dat seara liberă tuturor dar sunt sigură că a făcut asta ca să nu-mi sară nimeni în ajutor când Percy m-a atacat. Când e vorba de alţii şi nu de sine, e

foarte meschin, aşa că mă îndoiesc să le fi dat liber fără un motiv întemeiat.

— Ce interesant să ştii că violarea ta reprezintă un motiv întemeiat, şopti Blake.

Caroline păru impresionată de reacţia lui, iar asta o încânta.

— Dacă veţi avea grijă, îi veţi evita desigur, zise ea. Poate că vă va fi cam greu să vă descurcaţi pe holuri, dar cum mă veţi lua cu voi…

— Nu te vom lua cu noi, i-o reteză Blake.

— Dar…

— Am spus că nu te luăm cu noi.

— Sunt sigură că, dacă te mai gândeşti…

— *Am spus că NU vii cu noi,* urlă el, aşa încât şi James tresări, surprins de volumul protestului lui.

— Foarte bine, se consolă Caroline mâhnită. Era convinsă că Blake se înşela, dar nu era în avantajul ei şi nici prudent să-l contrazică.

— Nu uita că ai probleme cu glezna, o linişti James. Nu ai fi în stare să te deplasezi ca de obicei.

Caroline avea senzaţia că James era de acord cu Blake sută la sută, iar acum căuta să o facă să se simtă mai bine – mai ales de când i-a spus că glezna era aproape vindecată – însă îi aprecia efortul.

— Menajera este cam surdă şi se retrage devreme, le spuse ea. Pentru ea nu trebuie să vă faceţi griji.

— Excelent, zise Blake. Iar restul?

— Mai sunt două cameriste, dar ele locuiesc în sat şi pleacă seara să se culce acasă. Până ce Oliver pleacă la jocul de cărţi, ele vor fi duse demult. Băiatul de la cai doarme lângă grajd, aşa că puteţi să vă apropiaţi liniştiţi de casă din partea opusă.

— Vreun majordom? întrebă Blake.

— Tamsworth ar putea să vă facă probleme. Are auzul fin şi îi este foarte devotat lui Oliver. Camera lui se află la etajul al treilea.

— Atunci nu cred că vom avea probleme, conchise James.

— Păi nu, dar… Caroline lăsă fraza neterminată, apoi strânse gura într-o grimasă stranie. Blake şi James discutau cu însufleţire, de parcă ea era o piesă de mobilier în preajma lor.

Apoi, fără să-şi ia rămas bun, ieşiră şi merseră în biroul lui Blake, iar Caroline a rămas singură cu cărţile.

— Dintre cei mai nepoliticoşi…

— Caroline!

Când ridică privirea încântată, Blake apăru în pragul uşii bibliotecii. Poate că s-a răzgândit şi a decis ca ea să-i însoţească la Prewitt Hall.

— Da?

— Ştii, am uitat să te întreb despre carneţelul acela ciudat, pe care-l ai cu tine.

— Pardon?

— Acela cu cuvintele ciudate. Are vreo legătură cu Prewitt?

— Ah, nu. De fapt, ţi-am spus adevărul când m-ai întrebat despre el deunăzi. Este un dicţionar personal, îmi place să adaug în el cuvinte noi. Singura problemă este că adesea uit sensul lor după ce l-am scris pe hârtie.

— Poate ar fi bine să le utilizezi în contexte. Aşa ar fi o cale mai bună prin care să reţii înţelesul, spuse acestea şi ieşi imediat.

Caroline recunoscu sincer că ideea era bună, doar că acum ar fi dorit nespus să folosească în aceeaşi frază cuvintele *nesuferit, arogant şi enervant.*

Şase ore mai târziu Caroline devenise din ce în ce mai morocănoasă. Blake şi James au petrecut toată după-amiaza încuiaţi în biroul lui Blake, unde puneau la punct „atacul” asupra reşedinţei Prewitt Hall.

Fără ea.

*

Acum ei plecaseră, adăpostiţi de mantia întunecată a unei nopţi fără lună. Până şi stelele stăteau ascunse în stratul de nori.

Afurisiţi bărbaţi. Se cred invincibili, dar Caroline era de altă părere. Oricine poate sângera. Partea cea mai proastă era că se comportau ca şi când se distrau de minune. Discutaseră cu însufleţire despre planurile lor, în contradictoriu despre moment şi transport, sau cea mai bună abordare. Iar ca să facă insulta şi mai dureroasă, nici măcar nu s-au sinchisit să închidă uşa biroului lui Blake. Caroline a auzit fiecare cuvinţel din bibliotecă.

Probabil că acum se apropiau de Prewitt Hall, pregătindu-se să forţeze intrarea prin sufragerie…

Fără ea.

— Bărbaţi proşti, proşti, mormăi ea. Îşi răsuci uşor glezna. Nici urmă de durere. Este clar, aş fi putut să-i însoţesc. Nu le-aş fi încetinit accesul.

Îmbrăcaţi complet în negru, arătau seducători. Caroline i-a urmărit plecând, simţindu-se absolut nedreptăţită. Purta una dintre rochiile pe care Blake i le cumpărase, dar se simţea tot ca o porumbiţă simplă, alături de cei doi corbi răpitori.

Se aşeză în bibliotecă la o masă pe care adunase toate bibliografiile. Îşi pusese în gând să petreacă toată după-amiaza aranjând volumele în ordinea alfabetică a domeniilor, sarcină pe care acum o îndeplinea cu destul de mult patos, poate mai mult decât necesar.

Platon înaintea lui Socrate, Cromwell înainte de Fawkes…

Caroline trânti un volum de Milton peste unul de Machiavelli. Era nedrept. Ar fi trebuit să o ia şi pe ea. Doar ea le desenase schiţa parterului de la Prewitt Hall, dar nimic nu poate înlocui cunoaşterea directă. Fără ea erau în pericol să pătrundă într-o cameră greşită, ori un servitor se putea trezi, of – înghiţi cu greu, îngrijorată că puteau fi chiar ucişi.

Gândul că i-ar putea pierde pe cei doi noi prieteni îi îngheţa inima. O viaţă întreagă şi-a dorit o familie, iar acum, când în sfârşit a găsit doi oameni care aveau nevoie de ea – chiar dacă era doar la nivelul siguranţei naţionale – nu voia să stea cu mâinile în sân privindu-i cum înfruntă

pericolul.

Marchizul însuşi a spus că ea era importantă în investigaţia lor. Cât despre Blake, ei bine, Blake nu prea dorea să recunoască faptul că ea era implicată oarecum în acţiunile lor pentru Ministerul de Război, dar chiar şi el a spus că ea a făcut o treabă bună cu informaţiile despre reşedinţa familiei Prewitt şi obiceiurile lor.

Ştia că ajutorul ei le va fi util la faţa locului. Oricum, ei nu ştiau că ea va fi acolo. Caroline îşi aminti ceva şi tresări, îngrozită. Oare cum a uitat să le spună despre ceaiul de seară al lui Farnsworth? Era un ritual al majordomului. În fiecare seară, ca un ceasornic, el îşi bea ceaiul la ora zece. Era un obicei straniu, dar Farnsworth ţinea foarte mult la el. Ceaiul fierbinte, cu lapte şi zahăr, chec cu unt şi gem de căpşuni – avea nevoie de gustarea lui nocturnă şi vai de acela care l-ar fi întrerupt. Odată Caroline a luat ceainicul cu împrumut şi s-a trezit fără pături o săptămână întreagă. În decembrie.

Caroline aruncă o privire spre ceasul bunicului ei. Era nouă şi un sfert. Blake şi James plecaseră în urmă cu cincisprezece minute. Trebuie să fi ajuns la Prewitt Hall la…

Doamne, probabil că au ajuns exact când Farnsworth îşi pregătea gustarea. Majordomul avea o vârstă apreciabilă, dar nu era un tip plăpând şi se pricepea la arme de foc. Trebuia să treacă prin sufragerie, în drum spre camera lui, venind din bucătărie.

Caroline rămase cu ochii mari şi o expresie hotărâtă. Aveau nevoie de ea. Blake avea nevoie de ea. Nu ar mai fi putut trăi cu sine, dacă nu mergea să-i avertizeze.

Fără să se gândească la glezna ei, ieşi din cameră şi se îndreptă spre grajduri. Caroline nu prea ştia să călărească. Tutorii ei nu i-au dat deseori ocazia să exerseze, dar cât de cât se pricepea şi putea să se ţină în şa. În plus, nu trebuia să meargă chiar la galop.

Până ce ajunse la casa lui Oliver, ceasul de buzunar luat în grabă de pe biroul lui Blake arăta ora zece fix. Legă de un copac iapa împrumutată tot de la Blake şi se strecură spre casă, ascunzându-se în spatele gardului viu care

mărginea aleea spre intrare. Când ajunse la Prewitt Hall, se lăsă pe mâini şi pe genunchi. Se îndoia că mai era cineva treaz în casă, cu excepţia lui Farnsworth, care era la bucătărie, dar i se păru prudent să nu treacă prin faţa niciunei ferestre.

— Blake ar trebui să aprecieze asta, îşi şopti ea. Nu numai că făcea o nebunie, târându-se în patru labe, dar se întorsese la Prewitt Hall, locul unde nu şi-ar fi dorit să se afle în următoarele cinci săptămâni. Mai mult chiar, venise de bunăvoie! Ce proastă. Dacă Oliver punea mâna pe ea…

— Oliver este la jocul de cărţi. Oliver trişează la cărţi. Îi era uşor să şoptească lucrurile acestea, dar nu se simţea mai bine. De fapt parcă avea ace în stomac.

Era destul de supărată că Blake şi James nu au luat-o cu ei, dar fiind aici, în aceste circumstanţe periculoase, ar fi dorit să fie la Seacrest Manor înapoi, cu o cană de ceai cald în mână…

Caroline înţelese că nu era născută pentru viaţa de spion. Ajunse în partea nordică a casei şi privi spre peretele din vest. Nu i-a văzu nici pe Blake, nici pe James, ceea ce însemna că intenţionau să pătrundă prin fereastra sudică.

Dacă nu intraseră deja.

Caroline îşi muşcă buza. Dacă erau în sufrageria dinspre sud, era sigur că Farnsworth îi va auzi. Iar Oliver ţinea o puşcă încărcată într-un dulap din hol. Dacă Farnsworth suspecta pătrunderea vreunui intrus, cu siguranţă el va scoate arma înainte de a cerceta, iar Caroline se îndoia că majordomul va pune întrebări înainte de a apăsa pe trăgaci.

Se panică, grăbindu-se să avanseze prin iarba înaltă, deşi mergea de-a buşilea. Reuşi să treacă de colţ.

— Ai auzit ceva? James se întrerupse din ce făcea la zăvorul ferestrei şi înclină uşor capul. Urcase pe umerii lui Blake, ca să poată ajunge la fereastră.

Cum James îşi reluă manevrele delicate, Blake se uită la stânga, apoi la dreapta şi auzi din nou un foşnet ciudat, prelung. Îl atinse uşor pe James pe picior şi-i făcu semn să nu vorbească. James înţelese mesajul şi se opri din nou,

apoi sări de pe umerii lui Blake şi se ghemuiră amândoi, luând poziţia potrivită cu vigilenţa.

Blake îşi scoase pistolul şi se apropie de colţul clădirii, cu spatele lipit de perete. Văzu o umbră apropiindu-se. Nu-şi dădea seama cine putea fi, dar cum o lumânare fusese lăsată aprinsă la o fereastră din aripa vestică, văzu cum umbra devine din ce în ce mai mare. Strânse mai bine pistolul şi pregăti degetul pe trăgaci. De după colţ apăru o mână, iar Blake sări asupra necunoscutului.

CAPITOLUL 11

Puzderie (subst) *– abundenţă, supraabundenţă de produse.*

Blake insistă că sunt o puzderie de motive pentru care să nu pun în scris ce e important, dar eu nu cred că s-ar găsi ceva incriminant în micul meu dicţionar.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

Caroline mergea de-a buşilea, iar în clipa următoare se trezi trântită la pământ, ca o clătită, iar în spate simţi o greutate enormă şi straniu de caldă. Dar nu aceste detalii o nelinişteau, ci arma rece pe care o simţea proptită în coaste.

— Nu te mişca, îi ordonă o voce exact la ureche. Era o voce cunoscută.

— Blake? zise ea cu greutate.

— Caroline? urmă o înjurătură atât de vulgară, încât nu-şi aminti să o mai fi auzit vreodată, deşi slavă Domnului, auzise de toate de la diverşii ei tutori.

— Ea în persoană, răspunse aproape înecându-se. Oricum nu mă pot mişca. Eşti foarte greu.

El se retrase şi o ţintui cu o privire vrăjmaşă. Caroline ar fi dorit ca situaţia să fie oarecum inversă. Blake

Ravenscroft era cu siguranţă un om cu care nu e bine să te pui contra.

— Să ştii că te omor, şuieră el.

— Nu vrei să-mi faci puţină morală mai întâi?

El o privi şi mai stupefiat.

— Retrag ce am spus mai devreme, zise el sacadat. Mai întâi te voi strangula, apoi te voi ucide.

— Aici? insistă ea nedumerită, privind de jur-împrejur. Cadavrul meu nu ar trezi suspiciuni dimineaţa?

— Ce naiba faci aici? Ţi-am lăsat instrucţiuni precise, să stai…

— Ştiu, îl întrerupse ea, lipindu-şi degetul de buze, dar mi-am amintit ceva şi…

— Nu-mi pasă dacă ţi-ai amintit cartea a doua din Biblie. Ţi s-a spus…

James puse o mână pe umărul lui Blake şi îl calmă:

— Ascultă ce are de spus, Ravenscroft.

— Este vorba de majordom, începu Caroline repede, înainte ca Blake să se răzgândească şi să o sugrume totuşi. Farnsworth. Am uitat de ceaiul lui. Ştii, are un obicei ciudat. Bea ceaiul la ora zece în fiecare seară. Şi trece exact pe lângă… Caroline se opri brusc, uitându-se spre fereastra în care se zărea o lumină mişcându-se. Doar dacă nu cumva a auzit ceva şi s-a dus în sufragerie să cerceteze…

Toţi trei se lipiră de pământ.

— Are auzul foarte bun, şopti Caroline.

— Atunci taci din gură, replică Blake.

Ea se conformă.

Lumina călătoare dispăru o clipă, apoi reapăru în sufrageria dinspre sud.

— Parcă ai zis că Prewitt îşi ţine camera încuiată, şopti Blake.

— Farnsworth are şi el o cheie, răspunse ea.

Blake îi făcu semn cu mâna să se depărteze de fereastra sufrageriei dinspre sud, aşa că ea se lăsă pe burtă şi se târî aşa până trecu de locul vizat. Blake era în spatele ei. Se uită după James, dar parcă acesta plecase spre colţul din direcţia opusă.

Blake arătă spre clădire şi spuse:

— Mai aproape de perete.

Caroline îi urmă instrucţiunile şi rămase practic lipită de zidul rece de la Prewitt Hall. În câteva secunde, simţi iar în spate trupul fierbinte al lui Blake Ravenscroft lipit de al ei. Tresări. Bărbatul se afla chiar deasupra ei! Îi venea să strige de ciudă, dar trebuia să tacă. În plus, mai era şi cu faţa atât de aproape de pământ, încât putea muşca din iarbă.

— Câţi ani are majordomul? întrebă el, iar ea îi simţi răsuflarea fierbinte pe obraz şi ar fi jurat că buzele lui erau lipite de urechea ei.

— Cel puţin cincizeci, şopti ea, dar trage bine cu arma.

— Majordomul?

— A lucrat în armată, explică ea. În colonii. Cred că a primit şi o medalie de onoare.

— Norocul meu, bâjbâi Blake. Presupun că nu e îndemânatic cu arcul şi săgeata.

— Ah, nu, dar odată l-am văzut cum a aruncat cu cuţitul într-un copac de la douăzeci de paşi.

— Ce? zise Blake, după care mai scoase o înjurătură complicată, care o impresionă din nou.

— Glumesc, spuse ea.

— Nu e timpul pentru glume, zise el încordându-se. Nu e nici locul…

— Da, îmi dau seama…

Apăru şi James de după colţ, târându-se pe coate şi pe genunchi. Îi privi pe cei doi foarte interesat.

— Habar nu aveam că voi doi vă distraţi aşa bine aici.

— Dar nu ne distrăm, au spus cei doi într-un glas. James clătină din cap solemn, semn clar că îi ironiza.

— Sigur că nu, este evident. Se uită întâi la Blake, care stătea nemişcat deasupra Carolinei. Hai să trecem la treabă. Majordomul a plecat în camera lui.

— Eşti sigur?

— Am văzut lumina plecând din sufragerie, apoi urcând pe scări.

— Există o fereastră laterală pe casa scării, explică apoi Caroline. O poţi vedea dinspre sud.

— Bine, zise Blake, apoi se rostogoli într-o parte şi rămase ghemuit. Hai să începem să deschidem ferestrele.

— Nu e o idee bună, spuse Caroline. Cei doi se uitau la ea, dar din cauza întunericului era greu de spus dacă păreau interesaţi sau dispreţuitori. Farnsworth vă va auzi din camera lui, spuse ea. Este la etajul al doilea şi fiind cald, mai mult ca sigur că ţine fereastra deschisă. Dacă se uită afară, sigur te va vedea.

— Ar fi trebuit să ne spui asta înainte să încercăm intrarea, replică Blake.

— Oricum, pot să vă ajut să intraţi, zise ea imediat.

— Cum?

— Mulţumesc, Caroline, zise ea cu sarcasm. Ce bine că te-ai gândit. Păi, cu plăcere, Blake, este plăcerea mea să te ajut.

El nu păru deloc amuzat.

— Caroline, nu avem timp de glume. Spune-ne ce putem să facem.

— Poţi să spargi o încuietoare?

— Sigur că da, spuse el puţin contrariat. Riverdale e mai rapid, totuşi.

— Bine, urmaţi-mă.

El puse mâna pe umărul ei drept.

— Tu nu intri.

— Dar ce vrei, să rămân aici singură? Unde oricine trece, mă poate recunoaşte? Ca să nu mai vorbesc de hoţi, tâlhari…

— Scuze, Caroline, dar noi suntem hoţii şi tâlharii în tabloul acesta, interveni James.

Caroline încercă să nu râdă, iar Blake fumega de nervi. James se uită când la unul, când la celălalt, extrem de interesat. Zise în cele din urmă:

— Are dreptate, Ravenscroft. Nu putem să o lăsăm aici singură. Ia-o înainte, Caroline.

Blake mai scoase câteva înjurături, apoi se intercală între Caroline şi James, fără alte cuvinte.

Ea îi conduse la o uşă laterală, în spatele unui arţar masiv. Le făcu semn să nu scoată un sunet, iar ea se apropie de uşa aceea şi din câteva mişcări pricepute, reuşi să tragă zăvorul şi o deschise.

— Crezi că majordomul nu te-a auzit? întrebă James.

— Camera lui e prea departe, zise ea. Doar menajera locuieşte în această aripă a casei, iar ea este cam surdă. De multe ori m-am strecurat înăuntru şi afară în felul acesta. Nimeni nu m-a auzit.

— Puteai să ne spui asta şi nouă, zise Blake.

— Nu puteai să faci ce am făcut eu. Trebuie să loveşti puţin uşa. Mi-au trebuit şi mie câteva săptămâni să învăţ.

— Şi ce făceai când te strecurai afară noaptea? întrebă el.

— Nu înţeleg ce te priveşte pe tine.

— Mă priveşte din clipa când te-ai mutat în casa mea.

— Nu m-aş fi mutat la tine, dacă nu m-ai fi răpit!

— Nu te-aş fi răpit, dacă nu te-ai fi aventurat prin peisajul rural, fără să te gândeşti la siguranţa ta.

— Eram mult mai în siguranţă în peisajul rural, decât am fost la Prewitt Hall, asta ştii şi tu foarte bine.

— Tu nu ai fi în siguranţă nici într-o mănăstire.

Caroline ridică ochii spre cer.

— Este cea mai ridicolă… Bine, lasă. Dacă eşti atât de supărat că nu te-am lăsat să deschizi uşa, uite, o închid la loc şi poţi încerca să o deschizi.

El făcu un pas spre ea şi-i zise ameninţător:

— Dacă te-aş sugruma aici, nu există niciun tribunal din ţara asta care să nu mă achite…

— Porumbeilor, dacă nu vă puteţi abţine să vă tot împungeţi, interveni James, mi-ar plăcea să caut prin biroul lui Prewitt, înainte ca el să se întoarcă acasă.

Blake o privi pe Caroline ca şi când ea era motivul întârzierii lor, însă ea atacă prima:

— Nu uita că, dacă nu eram eu…

— Dacă nu erai tu, aş fi fost un bărbat fericit acum, spuse el apăsat.

— Pierdem timpul, îi avertiză James. Puteţi rămâne

aici amândoi, dacă nu puteţi încheia hârjoneala asta verbală, dar eu voi intra în sufragerie.

— Intru eu prima, zise Caroline, fiindcă ştiu drumul.

— Vei intra după mine, o anunţă Blake, apoi îmi vei spune încotro să merg.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, răbufni James exasperat. Eu voi intra primul, ca să nu vă mai aud. Caroline, vino după mine ca să-mi spui pe unde să merg. Blake, tu ne acoperi spatele.

Cei trei pătrunseră tiptil în casă, uimitor, dar fără alte cuvinte, cu excepţia instrucţiunilor Carolinei. Au reuşit să ajungă la uşa sufrageriei dinspre sud. James scoase o unealtă ascuţită şi o introduse în încuietoare.

— Crezi că va reuşi? îi şopti Caroline lui Blake.

— Riverdale e cel mai bun. Poate descuia orice încuietoare mai repede ca oricine. Urmăreşte-l, mai are trei secunde. Una, două…

Clic. Uşa se deschise.

— Trei, anunţă James încântat de sine.

— Bravo, spuse Caroline, iar el zâmbi larg.

— Până acum nu am întâlnit o femeie sau o încuietoare care să nu mă iubească.

Blake bombăni ceva neinteligibil şi trecu pe lângă ei.

— Tu, îi zise el Carolinei, cu degetul întins spre ea, să nu atingi nimic.

— Vrei să-ţi spun ce mi-a zis Oliver să nu ating? întrebă ea, cu un zâmbet fals.

— Miss Trent, nu am timp de glume.

— Oh, dar nici nu visez să-ţi irosesc timpul.

— Vreau să o omor, îi zise Blake lui James.

— Iar eu te voi omorî pe tine, replică James calm. De fapt, pe amândoi. Îi lăsă pe cei doi şi se apropie de birou. Blake, tu verifică sertarele. Caroline, bine, nu ştiu ce poţi face, dar nu ţipa la Blake.

— El a ţipat primul la mine, se văită Caroline, ca un copil neascultător.

James dădea din cap neputincios. Merse să descuie sertarele. Procedă cu fiecare sertar ca şi cu uşa, apoi

examină atent conţinutul fiecăruia. Rearanjă totul la fel, pentru ca Oliver să nu-şi dea seama că a umblat cineva acolo.

Caroline îl urmărea atentă şi îi indică:

— Ar fi bine să te concentrezi asupra celui de jos stânga. El o privi interesat, dar nu înţelegea, atunci ea detalie: este cel pe care Oliver îl proteja ca un nebun. Odată era să-i ia gâtul lui Farnsworth doar fiindcă a lustruit încuietoarea.

— Nu puteai să ne spui asta înainte să caute prin toate sertarele? întrebă nervos Blake.

— Am încercat, dar m-ai ameninţat că mă omori. James deschise deja sertarul în discuţie, ignorându-le tiradele. Înăuntru dădu de un teanc de dosare, toate etichetate cu date.

— Ce este?

James fluieră admirativ.

— Biletul lui Prewitt spre temniţă.

Caroline şi Blake s-au apropiat, curioşi peste măsură. Erau cam treizeci de dosare. James deschise unul pe birou şi citi conţinutul extrem de interesat.

— Ce scrie în el? întrebă Caroline.

— Sunt documente care dovedesc activităţile ilicite ale lui Prewitt, zise Blake. Ce prost a fost că a aşternut totul pe hârtie.

— Oliver e un tip foarte organizat, spuse ea. Ori de câte ori concepe un plan, întotdeauna îl aşterne pe hârtie, apoi îl urmează fără excepţie.

James le arătă o frază unde citi iniţialele COL.

— Asta trebuie să fie Carlotta, şopti el. Dar acesta cine e?

Caroline urmări cu degetul literele MCD.

— Miles Dudley, zise ea. Cei doi aşteptau explicaţia ei.

— Cine? întrebară ei într-un glas.

— Miles Dudley, cred. Este unul dintre apropiaţii lui Oliver. Se cunosc. De mulţi ani.

Blake şi James îşi aruncau priviri complice.

— Mi se pare un tip detestabil, continuă Caroline.

Mereu se ţinea scai de cameriste. Şi de mine. De obicei când venea în vizită, eu dispăream.

— Sunt suficiente dovezi în dosarul acela pentru a-l aresta pe Dudley?

— Trebuie să fie, răspunse James, dacă am fi siguri că MCD este cu adevărat Miles Dudley. Nu poţi să trimiţi la închisoare nişte oameni, doar pe baza iniţialelor lor.

— Dacă l-ai aresta pe Oliver, zise Caroline, sunt sigură că el l-ar incrimina pe domnul Dudley. Or fi ei prieteni buni, dar mă îndoiesc de loialitatea lui Oliver în circumstanţe delicate. Când vine vorba de loialitate, cred că Oliver îşi este loial doar lui însuşi.

— Nu sunt pregătit să-mi asum acest risc, zise Blake. Nu-mi voi găsi liniştea până ce nu-i văd pe aceşti doi trădători în temniţă sau spânzuraţi. Trebuie să-i prindem pe amândoi în acţiune.

— Există vreo modalitate prin care să poţi stabili când intenţionează Oliver să dea următoarea lovitură de contrabandă? întrebă Caroline.

— Nu, zise James, răsfoind prin dosare, decât dacă este extrem de prost.

— Dar acesta? zise Caroline, ridicând un dosar aproape gol, cu datele 31 – 7 – 14.

Blake îl luă din mâna ei şi-i răsfoi conţinutul.

— Ce idiot!

— Nu te contrazic în legătură cu prostia lui Oliver, interveni Caroline, dar sunt sigură că nu se aştepta ca biroul lui să fie scotocit.

— De aceea acest gen de informaţii nu se notează niciodată, spuse Blake.

— Ei, Ravenscroft, îl întrerupse James, cu asemenea idei, ai fi un infractor excelent.

— Prewitt pune la cale ceva grandios, zise Blake preocupat de datele din dosare. După cum se pare, mai mare decât orice a făcut până acum. Menţionează aici CD şi MCD, apoi „restul”. De asemenea notează şi o sumă de bani destul de consistentă.

Caroline privi peste umărul lui şi văzu cifrele scrise.

— Doamne, exclamă ea. Cu banii aceştia, de ce mai are nevoie de moştenirea mea?

— Unii oameni cred că niciodată nu au destul, zise Blake pe un ton caustic.

James îşi drese glasul.

Atunci cred că trebuie să aşteptăm, până la sfârşitul lunii şi-i vom lovi pe toţi. Vom elimina cercul întreg dintr-o singură mişcare.

— Mi se pare un plan bun, interveni Caroline. Chiar dacă va mai trebui să aşteptăm trei săptămâni.

Blake îi zise mânios:

— Tu nu vei participa.

— Pe naiba, replică ea, cu mâinile în şolduri. Dacă nu eram eu, nici nu aţi fi ştiut că pune la cale ceva miercuri. Doar nu-ţi imaginezi că şi-a petrecut toate zilele de miercuri la jocul de cărţi? Mă întreb dacă la el contrabanda nu este un mod de viaţă. Miercurea şi tot timpul.

— Uite, zise ea după ce răsfoi filele şi făcu socoteli în minte. Toate sunt planificate în aceeaşi zi a săptămânii.

— Mă îndoiesc că se ocupă de contrabandă doar miercurea, reluă James, dar poate folosi ziua ca alibi pentru activităţile ilegale de oricând. Cu cine joacă el cărţi?

— Cu Miles Dudley, în primul rând.

— Probabil că toţi partenerii de joc sunt implicaţi. Cu mai cine? întrebă Blake.

— Bernard Leeson. El este chirurgul din zonă.

Mi se pare normal, mormăi Blake. Urăsc lipitorile.

— Şi cu Francis Badeley, încheie ea, magistrat.

— Înseamnă că nu putem apela la el pentru asistenţă în această situaţie.

— Poate că-şi va acorda singur asistenţă, zise Blake. Va trebui să solicităm ajutor de la Londra.

James încuviinţă.

— Moreton va dori nişte dovezi înainte să-şi trimită oamenii la o operaţiune de aşa amploare. Va trebui să luăm dosarele acestea.

— Dacă aş fi în locul vostru, eu nu le-aş lua pe toate, sugeră Caroline. Oliver intră zilnic în camera aceasta. Sigur

va observa dacă-i lipsesc dosarele.

— Devii din ce în ce mai bună la chestiile astea, o complimentă James zâmbind. Eşti sigură că nu vrei să semnezi un contract?

— Ea nu lucrează pentru Ministerul de Război, le-o reteză Blake. Caroline avu impresia că el ar fi urlat aceste cuvinte, dacă nu ar fi fost ascunşi în biroul lui Oliver.

— Vom lua câteva, spuse James, ignorând interjecţiile lui Blake. Dar pe acesta nu-l putem lua, zise el ridicând un dosar legat de următoarea misiune. Foarte curând va dori să se uite prin el.

— Dă-i Carolinei o bucată de hârtie, o persiflă Blake. Sunt sigur că îi va plăcea să copieze informaţiile din dosar. Totuşi, cu talentul ei la caligrafie…

— Nu ştiu unde ţine Oliver hârtia de scris, spuse ea, ignorându-i sarcasmul. Niciodată nu-mi permitea să intru în camera asta. Totuşi ştiu că putem găsi pe hol nişte hârtie, o călimară şi o pană de scris.

— Bună idee, zise James. Cu cât răscolim pe aici mai puţin, cu atât sunt mai mici şansele ca Prewitt să observe că i-a umblat cineva prin lucruri. Caroline, mergi şi adu călimara şi pana de scris.

— Bine. Ea îl salută formal şi se grăbi spre uşă. Doar că Blake a fost mai iute de picior.

— Nu pleci nicăieri singură, şuieră el. Mai încet.

Caroline nici nu se gândi să încetinească pasul, fiind sigură că el o va urma până în sufrageria dinspre răsărit. Era camera unde ea primea vizitele doamnelor din zonă. Nu că ar fi venit foarte multe, dar acolo ţinea Caroline hârtie, cerneală şi penele de scris, în caz că avea cineva nevoie să scrie rapid un bilet sau o scrisoare.

Numai că exact când se pregătea să intre în încăpere, auzi un zgomot dinspre uşa de la intrare. Era zgomotul produs de o cheie care descuie o încuietoare, îi spuse speriată lui Blake:

— Este Oliver!

El nu pierdu timpul cu comentarii. O luă pe sus pe Caroline şi ajunse cu ea în sufrageria dinspre răsărit. Când

se dezmetici mai bine, Caroline stătea ghemuită în spatele unei canapele, alături de Blake. Inima îi bătea atât de tare încât se mira că nu trezeşte toată casa.

— Ce face James? şopti ea îngrijorată.

Blake îi puse degetul pe buze.

— El ştie ce să facă. Acum taci, că vine încoace. Caroline simţi că îngheaţă de frică, mai ales când auzi paşii lui Oliver răsunând pe hol. Dacă James nu l-a auzit intrând, sau nu a avut timp să se ascundă? Dacă a uitat să închidă uşa? În minte i se învârteau o mulţime de posibilităţi dezastruoase.

Paşii lui Oliver nu se auzeau îndreptându-se spre sufrageria dinspre sud, ci se apropiau chiar de ea! Caroline rezistă eroic fără să strige de spaimă, apoi îi dădu un ghiont în coaste lui Blake. El nu răspunse, ci se încordă mai tare.

Caroline văzu pe o măsuţă o sticlă cu coniac. Oliver obişnuia să-şi umple un pahar, pe care îl lua sus, în dormitor. Dacă nu se întorcea după ce îşi va turna, nu-i va vedea, dar dacă se va întoarce…

Extrem de panicată, smuci braţul lui Blake. Puternic. El nu se clinti. Atunci disperată ea îl împunse cu degetul în piept, arătând spre sticla cu coniac.

— Ce? şopti Blake.

— Coniacul, rosti ea doar cu buzele şi arătă iar spre sticla cu coniac.

Blake făcu ochii mari şi începu să caute cu privirea prin încăpere o altă ascunzătoare. Lumina era slabă şi se vedea prost.

Avantajul Carolinei era că ea cunoaşte camera foarte bine. Făcu semn cu capul într-o parte, îndemnându-l pe Blake să o urmeze, apoi se ghemui în spatele altei canapele, mulţumită că pe podea exista un covor. Altfel, paşii le-ar fi fost detectaţi şi ar fi fost pierduţi.

Chiar în clipa aceea intră Oliver, ca să-şi toarne nişte coniac. Peste câteva secunde se auzi paharul trântit pe masă, urmat de sunetul încă unei porţii de coniac turnat. Caroline nu ştia ce să creadă. Oliver nu obişnuia să bea mai mult de un pahar înainte de culcare. Probabil că azi

avusese o seară dificilă, fiindcă oftă şi spuse:

— Doamne, ce dezastru.

Apoi, culmea ororii, se aruncă exact pe canapeaua în spatele căreia stăteau ei ascunşi şi îşi propti picioarele pe masă. Caroline îngheţă. Oricum, era deja paralizată de spaimă. Era clar. Erau prinşi în capcană.

CAPITOLUL 12

Paliativ (subst) *– Ceva care oferă superficial sau temporar alinare.*

Un sărut, am aflat, este un paliativ slab, atunci când ţi se frânge inima.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

Blake puse mâna peste gura Carolinei. El ştia să tacă; avea ani de experienţă în arta păstrării tăcerii absolute. Dumnezeu ştia ce putea să facă acum Caroline. Femeia nebună ar putea strănuta, sau sughiţa, sau putea să se foiască.

Ea se uita la el pe deasupra mâinii. Da, se gândea Blake, era genul care se foieşte. O reţinu cu mâna cealaltă de braţul drept şi strânse bine, hotărât să nu-i dea drumul. Nu-i păsa dacă avea să-i lase semne care să dureze o săptămână; era greu de imaginat ce ar fi făcut Prewitt, dacă ar fi ştiut că pupila lui fugară se ascunde chiar în sufrageria lui, în spatele canapelei. Totuşi, când Caroline a fugit, practic ea îşi luase toată averea cu ea.

Prewitt căscă, apoi se ridică, iar Blake deveni optimist. Dar nenorocitul merse la măsuţă şi-şi mai turnă un pahar. Blake o privi întrebător pe Caroline. Oare nu ea a spus că Prewitt nu e interesat de băuturi alcoolice? Ea ridică din umeri, neştiind ce urma să facă tutorele ei.

Prewitt se aşeză greoi pe canapea, gemu ca o fiară şi

mormăi:

— Afurisită fată.

Caroline făcu ochii mari. Blake arătă cu degetul spre ea şi întrebă doar cu buzele: „Tu”? Ea ridică din umeri şi atât. Blake închise ochii o clipă, încercând să intuiască la ce s-a referit Prewitt. Nu putea şti sigur. Putea fi vorba de Caroline; sau de Carlotta de Leon.

— Unde naiba poate să fie? întrebă Prewitt, apoi mai sorbi o gură de coniac.

Caroline arătă spre sine, iar Blake nu mai mişcă, fiind foarte atent la Prewitt. Dacă acest nenorocit i-ar descoperi acum, misiunea ar fi fost compromisă. Mă rog, nu în întregime. Blake era sigur că împreună cu James îl putea demasca pe Prewitt, dar aşa ar fi scăpat ceilalţi tovarăşi de conspiraţie. Era mai bine să aibă răbdare încă trei săptămâni. Apoi inelul spionajului se va închide definitiv.

Apoi, când Blake simţea că-l lasă picioarele, Prewitt trânti paharul pe masă şi ieşi din cameră. Blake numără până la zece, luă mâna de la gura Carolinei şi oftă uşurat.

Oftă şi ea, apoi îl întrebă:

— Crezi că vorbea despre mine?

— Habar n-am, răspunse sincer Blake. Nu m-ar surprinde să fie aşa.

— Crezi că l-a descoperit pe James?

— Dacă l-ar fi găsit, am fi auzit nişte zgomote. Asta nu înseamnă că suntem în siguranţă, totuşi. Ştim că Prewitt are de mers de-a lungul holului, înainte să intre în sufrageria dinspre sud.

— Ce facem acum?

— Aşteptăm.

— Ce aşteptăm?

El se întoarse brusc spre ea.

— Pui cam multe întrebări.

— E singurul mod în care poţi învăţa ceva util.

— Aşteptăm, zise Blake şi răsuflă prelung, până ce vom avea un semn de la Riverdale.

— Dacă şi el aşteaptă un semn de la noi?

— Nu aşteaptă.

— Cum poţi fi sigur?

— Eu şi Riverdale am lucrat împreună şapte ani. Îi cunosc metodele.

— Nu văd cum te-ai fi putut pregăti pentru acest scenariu.

El îi aruncă o privire iritată, iar ea amuţi. Oricum se uita la el cu interes. Blake o ignoră câteva minute, deşi nu-i era uşor. Chiar şi sunetul respiraţiei ei îl excita. În circumstanţele date, reacţia lui era una complet neadecvată. Nu se mai confruntase niciodată cu aşa ceva, nici chiar când era cu Marabelle. Din nefericire, părea că nu are ce face în acest sens, fapt care îl enerva şi mai mult.

Apoi ea se mişcă, iar braţul ei şterse uşor şoldul lui şi… Blake alungă acel gând, care se tot insinua în imaginaţia lui, apoi o luă de mână brusc şi se ridică.

— Să mergem.

— Am primit vreun semn de la marchiz? întrebă ea nedumerită.

— Nu, dar a trecut destul timp.

— Parcă ai spus că…

— Dacă vrei să faci parte din această operaţiune, va trebui să înveţi să execuţi ordinele. Fără să pui întrebări.

— Mă bucur că ai decis să mă laşi să particip.

Dacă Blake ar fi putut să-i smulgă limba în clipa aceea, ar fi făcut-o. Sau măcar ar fi încercat.

— Urmează-mă, porunci el.

Caroline îl salută, apoi imită mersul în marş pe vârfuri, urmându-l spre uşă. Blake era convins că merita o medalie pentru că nu o lua de guler şi nu o azvârlea afară, pe fereastră. Măcar pentru asta şi tot va trebui să solicite un fel de primă de la Ministerul de Război. Dacă nu-i vor putea oferi bani, atunci se va mulţumi cu vreo proprietate neînsemnată, confiscată de la vreun criminal, pe undeva.

Sigur că merita ceva în plus pentru această misiune. Poate că era extrem de plăcut să o săruţi pe Caroline, dar pentru o misiune era nespus de agasantă. Când ajunse să deschidă uşa, pe ea o lăsă în urma lui. Cu arma în mână se uită pe hol, văzu că era pustiu, apoi ieşi. Caroline îl urmă,

aşa cum ştia că o va face.

Era prea încăpăţânată, prea nepăsătoare. Îl năpădiră amintirile. Marabelle. O fracţiune de secundă Blake închise ochii, încercând să o alunge din minte pe răposata lui logodnică. Poate trăia încă în inima lui, dar aici, la Prewitt Hall ea nu avea ce să caute. Mai ales dacă Blake voia să iasă teferi toţi trei.

Amintirea Marabellei, totuşi, rămase undeva în urmă, fiindcă neîncetat Caroline îl tot ciupea de braţ.

— Ce mai e? întrebă el.

— Nu ar trebui măcar să luăm hârtia şi penele de scris? Nu de asta am venit?

Blake se lăsă convins şi spuse încet:

— Da, ar fi o idee bună.

Ea dădu fuga să aducă rezerve, în timp ce el continua să bombăne, supărat pe sine. Se înmuia, dădea dovadă de slăbiciune. Nu prea i se întâmplase să uite ustensilele de scris. Mai mult ca orice acum, dorea să iasă din Ministerul de Război, să scape de pericole şi intrigi. Voia să ducă o viaţă normală, fără să-şi facă griji că-şi poate vedea prietenii ucişi şi dorea să poată lenevi după bunul plac, sau să citească, ori să se ocupe de copoii lui leneşi şi să…

— Acum avem tot ce ne trebuie, zise Caroline entuziasmată, dar îi tulbură gândurile.

El dădu din cap şi se îndreptară amândoi spre hol. Ajunşi la uşa sufrageriei dinspre sud, Blake bătu în lemn de şapte ori, într-un ritm cunoscut, pe care el şi James îl stabiliseră drept cod în vremurile când erau studenţi la Eton.

Uşa se deschise din interior, dar foarte puţin, iar el şi Caroline se strecurară înăuntru. James era cu spatele la perete şi cu degetul pe trăgaci. Răsuflă uşurat când îi văzu pe cei doi intrând.

— Nu ai recunoscut bătăile? întrebă Blake.

— Niciodată nu strică să fii precaut, zise James dând din cap.

Are dreptate, interveni Caroline. Această activitate de spionaj îi cam făcuse un gol în stomac. Era palpitant cu

siguranţă, dar nu s-ar fi încumetat să facă asta în mod obişnuit. Nu-şi putea imagina cum de cei doi au reuşit să reziste atâta timp, cu nervii încă întregi.

— Oliver a intrat aici? îl întrebă ea pe James.

— Nu, dar l-am auzit pe hol.

— Ne-a ţinut captivi câteva minute în sufrageria dinspre răsărit, zise ea. A fost groaznic.

Blake o privi cu superioritate.

— Am adus hârtie, cerneală şi peniţe de scris, continuă Caroline, depozitând instrumentele pe biroul lui Oliver. Să copiem documentele acum? Eu aş dori să plecăm mai repede. Nu mi-am pus în gând să mai petrec atât de mult timp la Prewitt Hall vreodată.

În dosar erau doar trei pagini, aşa că luă fiecare câte una şi se puseră pe copiat. Rezultatele nu au fost teribil de exacte, mai ales că au apărut şi câteva pete de cerneală, dar se putea citi totul şi asta conta de fapt.

James puse dosarul la loc în sertarul pe care-l încuie din nou.

— Camera este în regulă? întrebă Blake.

— Am pus totul la loc cât aţi lipsit voi, zise James.

— Excelent. Să plecăm. Caroline i se adresă marchizului:

— Ţi-ai amintit să iei un dosar mai vechi ca dovadă?

— Sunt convins că ştie bine ce are de făcut, ripostă Blake. Apoi se întoarse şi-l întrebă pe James: Ai luat?

— Doamne fereşte! se oţărî James. Voi doi sunteţi mai rău ca doi copii. Da, sigur că am luat dosarul, iar dacă nu încetaţi să vă mai ciondăniţi, am de gând să vă încui pe amândoi aici şi să vă las pe mâna lui Prewitt şi a majordomului său care ţinteşte bine.

Caroline păru destul de mirată de această ieşire a marchizului, de altminteri un om echilibrat. Aruncă o privire spre Blake şi observă surprinderea de pe chipul său, amestecată cu stânjeneală. După ce îşi aţinti privirea asupra Carolinei, James întrebă:

— Cum naiba ieşim de aici?

— Nu putem ieşi pe fereastră din acelaşi motiv pentru

care nu am putut intra. Dacă Farnsworth este încă treaz, ne-ar putea auzi. Plecăm pe unde am intrat.

— Dar mâine nu va bănui nimeni nimic, când vor vedea că uşa nu e încuiată? zise Blake.

— Ştiu cum să închid uşa astfel încât zăvorul să cadă la loc. Nu va observa nimeni, zise Caroline.

— Bun. Hai să plecăm, spuse James.

Cei trei porniră tăcuţi pe drumul cunoscut din casă, oprindu-se la sufrageria dinspre sud, ca James să încuie uşa, apoi ieşiră într-o curte laterală. În câteva minute au ajuns la caii lor.

— Calul meu este acolo, spuse Caroline, arătând spre un pâlc de copaci vis-à-vis de grădină.

— Vrei să spui calul meu, i-o tăie scurt Blake, pe care l-ai împrumutat cu graţie. Ea pufni iritată.

— Te rog, scuză-mi engleza inexactă, domnule Ravenscroft, eu…

Orice ar fi dorit să spună Caroline, se pierdu, când îl auzi pe James înjurând. Acesta îi numi pe amândoi creier-de-găină, idioţi şi ceva cu totul greu de înţeles, totuşi Caroline era sigură că era vorba tot de o insultă. James sări pe calul lui, fără să mai spună nimic şi plecă înspre dealuri. Caroline îi zise lui Blake:

— E supărat pe noi, nu?

În loc de răspuns, Blake o ridică pe calul lui, sări şi el în spatele ei, apoi mână calul la pas uşor, până ce au ieşit din zona domeniului Prewitt Hall, apoi ajunseră la locul unde îşi lăsase calul Caroline. După ce o văzu sus, pe cal, Blake îi spuse:

— Urmează-mă.

Peste o oră cei doi ajunseră la Seacrest Manor. Caroline era obosită şi voia să se bage direct în pat, dar el o luă de antebraţ şi o conduse în birou. Mai bine zis, o *„propulsa”* spre birou.

— Nu poate aştepta până mâine dimineaţă? zise ea somnoroasă.

— Nu.

— Sunt foarte obosită.

Niciun răspuns. Atunci Caroline căută o altă tactică.

— Ce crezi că a păţit marchizul?

— Sincer nici nu-mi pasă.

Ea se uită la el cu stupoare. Ciudat. Căscă din nou.

— Ai de gând să mă cerţi? întrebă ea. Dacă da, te previn că nu voi face faţă şi…

— Nu vei face faţă? urlă el.

Ea dădu din cap şi se îndreptă spre uşă. Nu avea niciun rost să încerce să-l calmeze, când îl vedea cât de nervos este.

— Vorbim mâine dimineaţă. Sunt sigură că orice te-ar fi supărat într-atât, mai poate aştepta.

Blake o apucă de materialul rochiei şi o trase spre centrul camerei.

— Nu pleci nicăieri, urlă el.

— Poftim?

— Ce naiba crezi că ai făcut în seara asta?

— V-am salvat viaţa.

— Nu am chef de glumele tale.

— Nu glumeam. V-am salvat viaţa. Şi nu-mi amintesc să vă fi auzit pe vreunul din voi mulţumindu-mi.

După ce mormăi ceva doar de el înţeles, continuă:

— Mie nu mi-ai salvat viaţa. Ţi-ai pus-o în pericol pe a ta.

— Dacă nu mergeam eu la Prewitt Hall, să vă avertizez despre ceaiul de la ora zece al lui Farnsworth, v-ar fi împuşcat pe amândoi.

— Caroline, ştii că asta e o prostie. O să-ţi spun asta doar o dată. Tu nu trebuie să te amesteci în treaba noastră, pentru a-l vedea în temniţă pe fostul tău tutore. Caroline rămase mută. Blake îşi pierdu răbdarea şi continuă: ei? Nu ai replică la asta?

— Ba am, dar nu ţi-ar plăcea.

— Fir-ar să fie, Caroline! explodă el. Ţie chiar nu-ţi pasă de propria siguranţă?

— Ba îmi pasă. Crezi că m-am distrat în seara asta, riscând atâta? Puteam să fiu omorâtă. Sau mai rău, tu puteai să mori. Sau Oliver m-ar fi putut prinde şi m-ar fi

obligat să mă mărit cu Percy. Caroline se cutremură. Dumnezeule, o să am coşmaruri cu scenariul acesta săptămâni întregi.

— Mi s-a părut că te-ai distrat.

— Ei bine, nu-i aşa. Mi-a fost greaţă tot timpul, ştiindu-ne în pericol.

— Dacă erai atât de împietrită de teamă, atunci de ce nu ai plâns, ca o femeie normală?

— Femeie normală? Domnule, mă insulţi şi insulţi toate femeile.

— Trebuie să recunoşti că multe femei ar fi avut nevoie de săruri în seara aceasta.

Ea îl privi cu furie nestăvilită.

— Trebuie să-mi cer scuze fiindcă nu m-am tăvălit pe jos de plâns, ca să fi stricat toată operaţiunea? Mi-a fost frică? Da, am fost îngrozită, dar mai eram bună dacă nu-mi ţineam firea? Atâta de teamă îmi era pentru tine, încât am uitat să mă mai tem pentru mine.

Blake îşi aţinti privirea aiurea. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva în seara aceea Carolinei, ar fi fost vina lui.

— Caroline, zise el încet. Vreau să nu-ţi mai pui în pericol viaţa. Îţi interzic să mai faci asta.

— Nu ai niciun drept să-mi interzici ceva.

— Atâta timp cât locuieşti în casa mea…

— Of, pentru Dumnezeu, vorbeşti ca tutorii mei.

— Acum tu mă insulţi.

— Nu ştiu cum suporţi să trăieşti mereu în tensiune, zise ea oftând prelung. Nu ştiu cum suportă familia ta. Cred că-şi fac multe griji.

— Familia mea nu ştie nimic.

— Cum? E posibil?

— Nu le-am spus niciodată.

— Dar e îngrozitor. De-a dreptul îngrozitor. Dacă aş avea o familie, nu i-aş trata cu atâta nepăsare.

— Nu discutăm de familia mea. Discutăm despre comportamentul tău iresponsabil.

— Refuz să discut despre faptele mele ca fiind iresponsabile. Ai fi făcut exact ca mine, dacă erai în locul

meu.

— Dar nu am fost şi în plus, am peste zece ani de experienţă în spate. Tu nu ai.

— Şi ce vrei de la mine acum? Vrei să-ţi promit că nu mă voi mai amesteca vreodată?

— Ar fi perfect pentru început.

— Bine, atunci aşa voi face, zise ea punându-şi mâinile în şolduri. Nu voi mai risca nimic, dar dacă tu vei fi în pericol, te voi ajuta cumva, nu voi rămâne de piatră. Cum aş mai putea trăi cu mine însămi, dacă ai fi fost rănit?

— Eşti femeia cea mai încăpăţânată din lume. Tu nu pricepi că vreau să te protejez?

Ceva tandru îi înmuie inima Carolinei şi lacrimi îi apărură la colţurile ochilor.

— Ba da, dar nu înţelegi că şi eu vreau acelaşi lucru?

— Nu mai face asta. Cuvintele lui erau reci şi tăioase, astfel că ele o făcură pe Caroline să se retragă.

— De ce eşti atât de crud? şopti ea.

— Ultima dată când o femeie a încercat să mă protejeze…

Vocea lui rămase suspendată între emoţii, dar Carolinei nu-i trebuiau acum cuvinte, ca să înţeleagă cumplita tragedie a acestui bărbat.

— Blake, şopti ea. Nu vreau să ne certăm pentru asta.

— Atunci promite-mi ceva.

Ea simţi un nod în gât, conştientă că avea să-i ceară un lucru la care nu se mai putea opune.

— Nu te mai pune în pericol niciodată. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, eu aş… nu aş putea suporta, Caroline.

Ea se întoarse. Avea ochii plini de lacrimi şi nu voia ca el să-i vadă răspunsul emoţional la rugămintea justificată. Ceva îi mişcase inima, cuvintele lui şi felul în care buzele lui s-au cutremurat înainte de a rosti cuvintele, toate trădau de fapt o altă mărturisire.

— Nu voi permite să mai moară o femeie.

Acum nu era vorba de ea, ci de el. Se simţea copleşitor de vinovat pentru moartea logodnicei sale. Nu cunoştea toate detaliile legate de decesul Marabellei, dar

James i-a spus suficient cât să ştie că Blake se condamna doar pe sine pentru moartea ei.

Caroline suspină profund. Cum să concureze cu o femeie moartă? Fără să-l privească se îndreptă spre uşă.

— Eu mă duc sus. Dacă mai vrei să-mi spui ceva, aşteaptă până mâine dimineaţă.

Înainte ca ea să pună mâna pe clanţă, el zise:

— Stai.

Doar un singur cuvânt şi ea nu i-a putut rezista. Se întoarse încet. Blake o privea flămând. Voia să spună ceva; o mie de cuvinte i se amestecau prin minte, dar nu putea formula o propoziţie. Apoi, pe negândite, făcu un pas spre ea şi încă unul, apoi o strânse în braţe.

— Să nu mă mai sperii, suflă el cuvintele prin părul ei.

Ea nu răspunse, însă trupul i se înfierbântă şi se mulă pe al lui. Oftă imperceptibil, acceptându-l tacit. Poate că nu-l dorea aşa cum o dorea el; nu-şi mai amintea de când nu mai dorise o femeie atât de imperios. Totuşi şi ea îl dorea. De asta putea fi sigur.

Buzele lor se găsiră, iar el o devoră într-o sărutare pasională, exprimându-şi dorinţa care mocnise în el toată seara. Gustul ei era sublim, angelic.

Blake ştia că e condamnat. Nu o va putea avea, nu o va iubi aşa cum merita ea să fie iubită, dar era prea egoist ca să-i dea drumul. În acest moment el putea pretinde că era a lui, că el era al ei, iar inima lui era din nou întreagă.

S-au aşezat pe canapea, Caroline fiind deasupra, iar el nu pierdu vremea şi schimbă poziţia. Voia să o simtă zvârcolindu-se sub greutatea lui, aţâţând pasiunea care îl mistuia. Voia să-i privească ochii copleşiţi de dorinţă.

Mâinile lui se insinuară imediat pe sub fusta ei, dezmierdându-i glezna, urcând apoi spre coapsă. Ea gemu, iar sunetul delicios putea fi numele lui, sau poate a fost un simplu geamăt, însă Blake o dorea nestăvilit. O dorea cu totul.

— Doamne, Caroline, spuse el pe un ton gutural. Am nevoie de tine. În seara aceasta. Chiar acum. Am nevoie de tine.

Blake începu să-şi descheie pantalonii, disperat să-şi elibereze organul. Trebuia să se ridice pentru a-i descheia, iar în acest scurt răstimp ea îl privi şi flacăra pasiunii care i se citea în ochi se stinse instantaneu, apoi ea se ridică brusc.

— Nu, zise ea gâfâind. Nu aşa. Nu fără... Nu.

Blake o privi cum iese, supărat pe sine pentru că i-a făcut acest avans ca un animal. Spre surprinderea lui, ea se opri la uşă.

— Du-te, spuse el. Dacă nu pleca în clipa aceea, ştia că s-ar fi repezit la ea, iar atunci nu ar mai fi avut scăpare.

— Eşti bine?

El o privi şocat. Mai era puţin şi o dezonora. I-ar fi furat virginitatea fără să clipească.

— De ce întrebi?

— Vei fi bine? Era clar că nu voia să plece fără să primească răspuns. El dădu din cap afirmativ.

— Bine. Ne vedem mâine.

Vorbi, apoi ieşi.

CAPITOLUL 13

Ezitare (subst) *– o stare de confuzie, tremurat de emoţie, şovăială.*

Un singur cuvânt al lui mă face să ezit şi mărturisesc, nu-mi place deloc.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

Cea mai fierbinte dorinţă a Carolinei era acum să-l poată evita pe Blake în următorii cincisprezece ani, dar cum norocul nu-i surâdea, a dat nas în nas cu el chiar a doua zi de dimineaţă. Din nefericire pentru ea, acest „dat nas în nas” cu el a avut ca rezultat căderea unui teanc de cărţi groase, care s-au împrăştiat prin tot holul, câteva dintre ele

picând de-a dreptul pe picioarele lui Blake. Cum el ţipa de durere, ea şi-ar fi dorit să poată ţipa de ruşine, dar nu reuşi decât să bombăne nişte scuze stângace, după care s-a aşezat pe covor să adune volumele. Măcar aşa el nu avea cum să-i vadă obrajii îmbujoraţi brusc în clipa când s-au ciocnit.

— Credeam că-ţi limitezi eforturile pentru amenajări doar în bibliotecă, spuse el. Ce naiba faci aici, pe hol cu cărţile acelea?

Caroline ridică privirea şi întâlni nişte ochi verzi, frumoşi. Se întreba: dacă tot trebuia să-l vadă în dimineaţa aceasta, de ce trebuia să fie în patru labe, în faţa lui?

— Nu amenajez, replică ea cu demnitate în glas. Duceam cărţile în camera mea, ca să le citesc.

— Pe toate şase? întrebă el şovăind.

— Pot să citesc foarte repede.

— Nu mă îndoiam de asta.

Caroline ar fi dorit să-i mai spună că a ales cititul ca să rămână în camera ei şi să nu-l mai vadă, dar avea sentimentul că totul ar fi degenerat într-o discuţie prelungă şi contradictorie, iar acum era ultimul lucru pe care-l dorea.

— Mai doriţi şi altceva, domnule Ravenscroft? spuse ea şi roşi puternic. Cu o seară înainte el exprimase foarte clar ce dorea.

Acum făcu un semn cu mâna şi adăugă:

— Nimic. Absolut nimic. Dacă vrei să citeşti, eşti invitata mea. Citeşte toată biblioteca, dacă-ţi place. Măcar aşa vei sta departe de necazuri.

Caroline ar fi vrut să-i dea o replică, dar se abţinu.

— Domnul marchiz s-a trezit? întrebă ea, strângând cărţile la piept.

— A plecat, spuse el destul de mâhnit.

— A plecat?

— Exact. A plecat pur şi simplu.

— Dar unde a plecat?

— Presupun că ar pleca oriunde e sigur că nu-i putem ţine companie noi. De fapt a plecat la Londra.

— Asta înseamnă că suntem singuri, zise ea şocată.

— Absolut, confirmă el şi-i întinse un bilet. Vrei să citeşti ce a scris?

Ea luă biletul şi citi:

Ravenscroft,

Am plecat la Londra ca să-l alertez pe Morton în legătură cu planurile noastre. Am luat cu mine copia dosarului lui Prewitt. Îmi dau seama că vei fi singur cu Caroline, dar sincer, acest fapt nu e mai nepotrivit decât acela ca ea să locuiască la Seacrest Manor cu noi amândoi. Apropo de asta, oricum, voi doi mă scoteaţi din minţi.

Riverdale

Caroline vorbi cu precauţie:

— Presupun că nu-ţi place situaţia asta.

Blake cântări afirmaţia ei. Nu, nu-i „plăcea” această situaţie. Nu-i „plăcea” că ea se afla sub acelaşi acoperiş cu el, la doar câţiva centimetri depărtare. Nu-i „plăcea” să ştie că obiectul pasiunii lui putea fi oricând al lui.

— Sunt bine, zise el.

— Se vede clar că nu eşti, spuse ea. Ar fi bine să te conduc în dormitorul tău.

— Nu e o idee prea bună, Caroline, zise el şi simţi cum se înfierbântă. Plec singur.

— Foarte bine. Aşa să faci. Te vei simţi mai bine, sunt sigură, dacă te vei odihni.

Blake se îndreptă spre scări şi o simţi în spatele lui.

— Ce faci? o întrebă contrariat.

— Te conduc în camera ta.

— Caroline, te rog, nu mă călca pe nervi, zise el, printre dinţi.

— Sigur. Aşa se întâmplă când nu te simţi bine, insistă ea.

— Nu sunt bolnav.

— Ba eşti. Poate ai febră, sau te doare în gât.

— Repet, nu sunt bolnav.

— Nu mai insista cu refuzul. Te porţi ca un copil. Dacă nu-mi permiţi să am grijă de tine, îţi va fi şi mai rău.

Blake simţea tensiunea acumulându-se – era ceva mai presus de voinţa lui.

— Nu sunt bolnav.

— Blake, eu…

Atunci el o ridică de subsuori şi o aduse în dreptul nasului, iar ea rămase cu picioarele suspendate în aer.

— Nu sunt bolnav, Caroline, repetă el accentuând fiecare cuvânt. Nu am febră, nu mă doare în gât şi nu am nevoie să-mi porţi de grijă. Înţelegi?

— Dar de ce mă refuzi? spuse ea dând din cap.

— Bine. O lăsă jos încet, cu blândeţe, apoi se întoarse şi continuă să urce scările. Caroline venea şi ea în spate.

— Parcă voiai să mă eviţi, spuse el când ajunse pe primul palier.

— Voiam, dar… eşti bolnav şi…

— Nu sunt bolnav!! tună el.

Ea rămase fără replică, dar era clar că nu-l credea.

Cu mâinile în şolduri Blake se aplecă spre ea ajungând să-şi lipească nasul de al ei.

— O să vorbesc rar, ca să mă înţelegi. Acum merg în camera mea. Nu veni după mine.

Ea nu-l ascultă.

— La naiba, femeie! răbufni el, chiar nu-ţi intră în cap? Eşti ca o ciumă, eşti… Doamne, ce s-a mai întâmplat acum?

Deşi până în clipa aceea Caroline fusese hotărâtă să-i poarte de grijă, acum faţa i se schimonosise într-o grimasă tristă.

— Nu-i nimic, zise ea trăgându-şi nasul.

— Ba sigur s-a întâmplat ceva.

— La fel mi-a spus şi Percy. El e un prost, ştiu, dar m-a jignit. Am crezut doar că…

Blake se simţi ca o brută nemiloasă şi crudă.

— Ce ai crezut, Caroline? o întrebă duios.

Ea dădu din cap şi plecă. El o privi lung, tentat să o lase să plece. Totuşi, i-a fost ca un ghimpe în coastă – ca să nu mai spunem de celelalte părţi ale corpului unde i-a simţit prezenţa – toată dimineaţa. Nu-şi putea regăsi pacea decât dacă evita să o vadă. Acum o văzu că se luptă să nu

izbucnească în plâns şi o opri.

— La naiba, Caroline, vino înapoi. Cum ea nu-l ascultă, el o opri din câţiva paşi. Opreşte-te, Caroline. Acum.

— Ce este, Blake? spuse ea suspinând. Trebuie să plec. Poţi avea grijă de tine şi singur. Asta ai spus şi nu ai nevoie de mine să…

— Ce ai de plângi?

— Nimic.

— Nu te las să cobori până nu-mi vei spune ce ai.

— Bine. Atunci mă duc în camera mea. Când se întoarse şi dădu să facă un pas, el o prinse de materialul rochiei şi o trase spre el.

— Presupun că nu-mi dai drumul până ce nu-ţi voi spune.

— Caroline, ţi-am spus cândva că am o răspundere faţă de tine. Iar eu iau lucrurile în serios.

— Adică?

— Adică, dacă te văd că plângi, trebuie să încerc să te opresc.

— Dar nu plâng, şopti ea.

— Erai pe punctul să o faci.

— Of! zise ea exasperată.

— Ţi-a mai spus cineva că eşti încăpăţânată ca… ca…

— Ca tine? completă ea pentru el. Din ochi arunca săgeţi asupra lui şi ar fi vrut să continue, dar se opri.

— Dă-i drumul, Caroline. Nu te las să treci până ce nu spui.

— Bine! Să-ţi spun de ce eram supărată. Ţi-ai dat seama că m-ai comparat cu ciuma?

— Pentru numele… zise el, apoi îşi muşcă buzele, ca să nu înjure. Îţi dai seama că nu am spus asta serios.

— Tot m-ai jignit.

— Recunosc, a fost o cruzime din partea mea şi îmi cer scuze pentru acele cuvinte. Dar te cunosc foarte bine şi ştiu că altceva te-a făcut să plângi.

— Nu plângeam, spuse ea aproape automat.

— Erai pe punctul să plângi, se corectă el. Aş vrea să-mi spui despre ce a fost vorba.

— Bine, atunci. Percy mă făcea în toate felurile. Mereu mă jignea spunându-mi ciumă şi molimă. Erau insultele lui preferate.

— Am înţeles. Recunosc, am vorbit prostii.

— Da, niciodată cuvintele lui nu m-au interesat. Percy este un idiot, dar din partea ta să spui…

Blake închise ochii, fiindcă ştia ce poate urma, iar asta îl îngrozea.

— Caroline. Am greşit când te-am numit ciumă, când ar trebui să-ţi aduc doar cuvinte de laudă.

— Nu trebuie să mă minţi, ca să mă faci să mă simt mai bine.

— Dar nu te-aş minţi niciodată, ţi-am spus asta.

— Aseară nu ai fost deloc prietenos cu mine, spuse ea cu timiditate.

— Aseară îmi venea să te sugrum. Ţi-ai pus viaţa în pericol fără niciun motiv real.

— Credeam că un motiv suficient de bun ar fi acela de a-ţi salva viaţa, replică ea.

— Acum nu am chef de ceartă. Îmi accepţi scuzele?

— Pentru ce?

— Vrei să sugerezi că am şi alte motive pentru care trebuie să-mi cer scuze?

— Domnule Ravenscroft, nu ştiu câte degete mi-ar trebui ca să număr…

— Dacă ai chef să glumeşti, înseamnă că m-ai iertat. M-ai iertat?

— Da. Percy nu-şi cerea scuze niciodată.

— Percy este clar un idiot. Când o văzu că zâmbeşte cu o drăgălăşenie pe care o mai văzuse şi alteori pe chipul ei, spuse: Caroline.

— Da.

— La naiba. Se aplecă uşor şi o sărută delicat, de abia atingând-o. Simţea nevoia să o sărute. Aşa cum avea nevoie de aer, de apă şi de soarele după amiezii pe faţă. Era un sărut aproape spiritual; trupul îi tremura doar la simpla atingere a buzelor ei.

— Oh, Blake, suspină ea, la fel de copleşită ca şi el.

— Caroline, şopti el, lipindu-şi buzele de gâtul ei. Nu ştiu de ce… nu pot să înţeleg, dar…

— Nu-mi pasă, zise ea gâfâind pasional. Îşi înlănţui braţele de gâtul lui şi-l sărută cu la fel de multă ardoare.

Blake rezista cu greu senzaţiei speciale dată de trupul ei topindu-se pe al lui. O ridică în braţe şi merse cu ea sus, pe scări, în camera lui. Deschise uşa cu piciorul, apoi se prăvăliră amândoi pe pat, acoperind-o cu greutatea lui într-o îmbrăţişare senzuală, fierbinte. Nu-şi imaginase că va mai simţi asta vreodată.

— Te doresc, murmură el. Te doresc acum, în toate felurile posibile. Se grăbi să-i descheie nasturii bluzei, deşi degetele îi tremurau. Spune-mi ce doreşti, şopti el apoi.

— Nu ştiu. Nu ştiu ce doresc.

— Ba da, spuse el trăgându-i lent rochia de pe umeri. Ştii.

— Dar ştii că eu niciodată nu am… spuse ea foarte speriată.

— Ştiu, o linişti el, presându-i buzele cu degetul arătător. Dar nu contează. Ştii ce ai vrea să simţi.

— Blake, eu…

— Taci. Sărutul lui o amuţi, iar limba lui curioasă se strecură printre buzele moi, fierbinţi. De exemplu, mai vrei să simţi asta?

Ea nu se mişcă deloc, fiindcă îi simţea buzele plimbându-se lasciv pe urechea ei. Dădu din cap afirmativ.

— Atunci asta voi face. Continuă cu o sărutare apăsată, savurându-i gustul subtil mentolat. O auzi gemând, iar apoi ea îl mângâie pe obraz.

— Îţi place dacă fac aşa? întrebă ea destul de timid.

Geamătul lui prelung o lămuri imediat, aşa că îşi scoase cravata, fiind înfierbântat deja.

— Poţi să mă atingi peste tot. Poţi să mă săruţi peste tot. Iau foc doar privindu-te. Îţi dai seama ce efect are atingerea ta asupra mea?

La fel de timid, cu mişcări ezitante, ea îl sărută pe obrazul proaspăt bărbierit, apoi avansă spre ureche, spre gât, iar Blake simţi că moare în braţele ei, dacă nu-şi ducea

la împlinire pasiunea arzătoare. Îi coborî rochia şi mai mult, dezvelindu-i sânul micuţ, dar cu o formă perfectă, după părerea lui. Luă în gură sfârcul trandafiriu şi-l simţi cum se întăreşte, reacţionând la limba lui. Caroline gemea sub trupul lui, şoptindu-i numele, iar atunci el înţelese că şi ea îl doreşte. Acest lucru îl excita peste măsură.

— Oh, Blake, oh Blake… gemu ea. Poţi să faci treaba aceea?

— Sigur că pot, spuse el râzând uşor. Începu să sugă mai puternic, iar ea se cutremură de plăcere.

— Nu, dar avem voie?

El începu să râdă şi supse mai tare.

— Avem voie orice, scumpa mea.

— Da, dar, ooohhhh…

Blake zâmbi, iar virilitatea pe care o emana în aceste momente o copleşea.

— Iar acum, prelungi el cuvintele, pot să fac la fel cu celălalt. Cu mâini pricepute reuşi să-i coboare complet rochia, doar că exact în aceste clipe de supremă încordare sexuală, auzi un glas care-l îngheţă.

Perriwick.

— Domnule? Domnule? Domnule!!! Cuvântul repetat era şi mai agasant fiindcă era însoţit de bătăi în uşă insistente.

— Blake! Caroline se sperie.

— Şşşt. Blake îi acoperi gura cu palma. O să plece.

— Domnule Ravenscroft! Este foarte urgent!

— Nu cred că are de gând să plece, şopti ea îngrijorată.

— Perriwick! urlă Blake. Sunt ocupat. Pleacă! Acum!

— Da, m-am gândit şi eu, zise majordomul din spatele uşii. De asta mă temeam.

— Ştie că sunt aici, tresări Caroline. Apoi brusc, roşi toată. Doamne, ştie că sunt aici. Ce am făcut?

Blake înjură. Caroline îşi recăpătase puterea de concentrare şi realiză că o tânără cu situaţia ei nu trebuia să facă anumite lucruri, aşa cum făcuse ea. La naiba, da, îşi aminti şi el că nu putea să profite de ea, cu conştiinţa

împăcată.

— Perriwick nu trebuie să mă vadă, zise ea panicată.

— E un simplu majordom, o calmă Blake, deşi ştia că nu despre asta era vorba.

— Este prietenul meu şi părerea lui despre mine contează.

— Pentru cine?

— Pentru mine, căposule. Grăbită încercă să-şi aranjeze ţinuta, încheindu-şi nasturii unul câte unul.

— Acolo, o îndemnă Blake, apucând-o de braţ. Intră în baie.

Caroline intră în locul indicat, recuperându-şi pantofii în ultimul moment. De îndată ce se închise uşa în spatele ei, îl auzi pe Blake deschizând-o pe cea a camerei.

— Ce doreşti, Perriwick?

— Dacă îmi scuzaţi îndrăzneala, domnule…

— Perriwick. Glasul lui Blake camufla greu o iritare profundă. Caroline se gândea că la nervi, Blake l-ar fi putut arunca pe fereastră, dacă nu spunea mai repede motivul pentru care-l deranjase.

— Aşa, domnule. E vorba de miss Trent. Nu o găsesc nicăieri.

— Nu ştiam că miss Trent trebuie să te informeze în fiecare minut despre destinaţiile sale.

— Nu, sigur că nu, domnule Ravenscroft, dar am găsit asta în capul scărilor şi…

Caroline se întreba oare ce putea fi „asta”.

— Sunt sigur că i-a căzut, spuse Blake. Fetele pierd adesea panglicile din păr.

Caroline duse instinctiv mâna spre păr. Când şi-a pierdut panglica? Oare i-a alunecat când Blake şi-a trecut degetele prin părul ei în timp ce a sărutat-o pe hol?

— Îmi dau seama, zise Perriwick, dar tot îmi fac griji. Dacă aş şti unde este, m-aş linişti.

— Află că ştiu exact unde se află miss Trent, spuse Blake liniştit.

Caroline tresări. Doar nu era să o dea de gol.

— A profitat de vremea frumoasă şi a plecat la

plimbare prin zonă.

— Dar parcă aţi spus că prezenţa ei la Seacrest Manor trebuie să rămână un secret.

— Este, dar nu văd motive pentru care nu poate să iasă, atâta timp cât nu pleacă prea departe. Este puţin probabil să fie văzută de cineva, fiindcă zona asta nu e prea circulată.

— Înţeleg. Atunci merg să o aştept. Poate vrea să mănânce ceva când se întoarce.

— Sunt sigur că aşa va fi.

Caroline duse mâna la stomac. Chiar îi era foame. O plimbare pe plajă părea o idee minunată. Va putea să-şi limpezească gândurile şi chiar simţea nevoia. Observă o altă uşă pe peretele opus, încercă uşor clanţa şi când o deschise, constată că avea în faţă scările pe care le foloseau de regulă servitorii. Cum Blake afirmase că putea ieşi la o plimbare, deşi ideea era o păcăleală pentru Perriwick, acum Caroline îşi zise că trebuia să profite.

Coborî scările şi dispăru prin spatele casei, îndreptându-se spre stâncile care ofereau o vedere superbă spre Canalul Mânecii. Aerul sărat de mare era revigorant, dar şi mai specială era ideea că Blake va fi extrem de tulburat când va intra în baie şi nu o va găsi acolo.

Nu era cazul să-şi facă griji pentru el. Îi făcea bine şi lui puţină emoţie în viaţă.

CAPITOLUL 14

a se impune (verb) *– a clipi.*

Am aflat că situaţiile încărcate nervos îmi provoacă adeseori bâlbâieli sau clipiri dese.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

O oră mai târziu Caroline se simţea cu adevărat

relaxată, cel puţin în sens fizic. Aerul puternic salin deţine proprietăţi vindecătoare remarcabile pentru plămâni. Din păcate, el nu este la fel de eficient pentru inimă şi minte.

Îl iubea pe Blake Ravenscroft? Probabil că da. Îi plăcea să creadă că nu s-ar fi purtat atât de libertin cu un bărbat pentru care nu ar fi simţit o afecţiune puternică. Zâmbi melancolic. Trebuia să ştie dacă Blake tine la ea.

Ea credea că ţine, măcar puţin. Grija lui pentru ea fusese evidentă, iar când a sărutat-o… ei bine, ea nu prea se pricepea să sărute, dar simţise în el o foame, iar acum instinctiv ştia că foamea lui avea legătură cu ea.

Plus că îl făcea să râdă. Şi asta conta într-o mare măsură.

Tocmai când începea să vadă raţional situaţia ei, auzi o bubuitură puternică, urmată de trosnetul lemnului crăpat şi la sfârşit câteva ţipete ascuţite de femeie. Caroline deveni atentă. Ce s-a întâmplat? Voia să investigheze, dar trebuia să nu se dea de gol în Bournemouth. Era puţin probabil ca vreun amic de-al lui Oliver să călătorească pe aceste drumuri izolate, dar dacă era recunoscută, ar fi fost un dezastru pentru ea. Totuşi, poate cineva avea nevoie de ajutor…

Curiozitatea luă locul prudenţei, aşa că porni spre locul de unde s-a auzit bubuitura, încetinind când se apropie, în caz că s-ar putea răzgândi şi ar fi vrut să stea ascunsă. Pitindu-se după trunchiul unui copac bătrân, se uită spre drum. O trăsură splendidă se răsturnase în noroi, cu o roată complet distrusă. Trei bărbaţi şi două doamne se agitau împrejurul ei. Nu părea nimeni rănit, aşa încât Caroline rămase în spatele copacului, evaluând situaţia.

Scenariul deveni imediat un puzzle fascinant. Cine erau aceşti oameni şi ce s-a întâmplat? Caroline căută să estimeze cine era şeful – doamna cea mai bine îmbrăcată. Era drăguţă, brunetă, cu bucle lungi, ieşindu-i pe sub bonetă şi dădea ordine într-un fel care sugera că se purta aşa cu servitorii de când s-a născut. Caroline aprecie că aceasta avea înjur de treizeci de ani.

Femeia mai în vârstă era probabil camerista ei, cât

despre domni, Caroline presupuse că unul era şoferul şi ceilalţi doi erau însoţitori călare. Cei trei bărbaţi purtau livrea bleumarin. Oricine ar fi fost ei, proveneau dintr-o casă foarte înstărită.

După ceva discuţii, doamna trimise doi dintre însoţitorii ei să solicite ajutor, apoi zise, referindu-se la cuferele răsturnate din trăsură:

— Putem să le folosim pe post de scaune. Apoi se aşezară toţi în aşteptare. După câteva clipe, plictisită parcă de inactivitate, doamna îşi întrebă camerista: ghergheful meu de brodat este cumva accesibil?

— Este în cufărul cel mare, doamnă, zise femeia.

— Ah, acela care a rămas legat de acoperişul trăsurii.

— Da, milady.

— Ar trebui să fim recunoscători că nu e foarte cald.

— Sau că nu plouă, completă unul dintre însoţitori.

— Sau că nu ninge, zise şi camerista.

Doamna o privi lung, enervată.

— Zău, Sally, e imposibil la vremea asta.

— S-au întâmplat lucruri ciudate, zise femeia. Cine şi-ar fi închipuit că vom pierde o roată în modul acesta. Când mergem cu o trăsură al naibii de scumpă.

Caroline zâmbi şi se depărtă. Era clar, oamenii nu erau răniţi şi curând aveau să vină şi ajutoare. Era bine să rămână ascunsă. Nu trebuia să ştie nimeni că se află în Bournemouth. Dacă doamna era prietenă cu Oliver? Puţin probabil, totuşi. Doamna avea simţul umorului foarte ascuţit şi era imposibil să facă parte din cercul de prieteni ai lui Oliver Prewitt.

Cu toată precauţia de care putea da dovadă, Caroline se împiedică de o creangă mai groasă şi aceasta trosni sub călcâiul ei.

— Cine e acolo? se auzi vocea doamnei.

Caroline îngheţă.

— Arată-te imediat.

Putea să mai fugă? Nicidecum. Bărbatul rămas cu femeile se apropia deja de ea, ţinând mâna pe buzunar, semn că putea avea la el o armă.

— Eu sunt, zise ea, ieşind la lumină.

— Bună ziua, spuse doamna privind-o cu interes. Cine eşti?

— Cine eşti dumneata? întrebă Caroline.

— Eu am întrebat prima.

— Da, dar sunt singură, iar dumneata eşti apărată de tovarăşii de drum. Aşa că, bunele maniere spun că trebuie să te prezinţi prima.

Femeia păru surprinsă, dar îi zise:

— Draga mea, vorbeşti aiurea. Cunosc foarte exact bunele maniere.

— Hmm. Aşa mă gândeam şi eu.

— Ca să nu mai spun că dintre noi două, eu sunt însoţită de un servitor înarmat. Ar fi bine să-ţi dezvălui identitatea prima. Nu vorbesc doar ca să-mi ascult vocea.

— Aş vrea să pot spune şi eu asta. De multe ori vorbesc fără să gândesc.

Doamna începu să râdă şi se lumină la faţă, iar Caroline se mai linişti.

— Numele meu este miss Dent.

— Dent? Nu e un nume cunoscut.

— Da, ştiu, spuse Caroline.

— Înţeleg. Eu sunt contesa de Fairwich.

O contesă? Sfinte Doamne, puţini aristocraţi locuiau în acest colţ al Angliei. Primul a fost James, acum contesa. Iar Blake, era fiul mijlociu al vicontelui Damsby. Făcu o reverenţă, mulţumind mental mamei sale pentru că o învăţase regulile etichetei, apoi spuse:

— Încântată să vă cunosc, lady Fairwich.

— Asemenea, miss Dent. Locuieşti în zonă?

Ce să răspundă acum?

— Nu prea departe, zise ea. Obişnuiesc să merg la plimbare când e vreme frumoasă. Sunteţi de prin partea locului?

Caroline pusese o întrebare stupidă. Noroc că doamna zise relaxată:

— Fairwich este în Somerset. Azi vin de la Londra.

— Da? Eu nu am fost niciodată în capitală. Mi-ar

plăcea să merg acolo într-o zi.

— Vara e cam cald, zise contesa şi e foarte aglomerat. Numai aerul de mare te face să-ţi revii cu adevărat.

— Aşa este. Păcat că nu poate vindeca o inimă rănită…

Ce gură păcătoasă, se gândi Caroline prea târziu. De ce a spus asta? Voise să pară o glumă, dar contesa zâmbea acum şi o privea cu un aer matern, semn că urma să-i pună câteva întrebări foarte indiscrete.

— Vai de mine. Inima ta este rănită?

— Să spunem că are câteva zgârieturi doar, minţi Caroline, încântată de noile ei calităţi. E vorba de un băiat pe care-l cunosc de o viaţă. Taţii noştri sperau să ne căsătorim, dar… Ridică din umeri, lăsând-o pe contesă să tragă concluziile singură.

— Păcat. Eşti o fată drăguţă. Te-aş prezenta fratelui meu. Locuieşte foarte aproape.

— Fratele dumneavoastră? întrebă speriată Caroline, remarcând acum trăsăturile contesei: păr negru, ochi verzi.

— Oh, nu.

— Da. Este vorba de Blake Ravenscroft de la Seacrest Manor. Îl cunoşti?

Caroline se înecă de emoţie.

— Am făcut cunoştinţă.

— Chiar acum merg în vizită la el. Suntem foarte departe de casa lui? Nu am mai fost niciodată.

— Nu. Nu, este chiar peste dealul din faţă. Făcu semn spre Seacrest Manor şi atunci remarcă mâna tremurândă. Ce putea să facă? Nu mai putea să rămână la Seacrest Manor, dacă sora lui Blake urma să-l viziteze. Fir-ar să fie, bărbatul acesta! De ce nu i-a spus că aşteaptă vizita surorii lui?

Poate că nu ştia nici el. Oh, nu. Blake se va înfuria. Caroline zise destul de emoţionată:

— Nu ştiam că domnul Ravenscroft are o soră.

Contesa flutură o mână prin aer, iar gestul ei îi aminti lui Caroline de Blake.

— Este un ticălos, ne ignoră mereu. Fratele nostru mai

mare are o fiică. Am venit să-i dau şi lui vestea.

— Ah. Sunt sigură că va fi încântat.

— Eu ştiu că va fi mai mult decât enervat.

Caroline nu înţelegea deloc ce spunea această femeie şi era furioasă.

— Poftim?

— David şi Sarah au o fată. Este a patra, ceea ce înseamnă că Blake rămâne tot al doilea pe linia moştenirii titlului de viconte.

— Am înţeles. De fapt nu înţelegea deloc, dar nici nu-i păsa.

— Dacă Blake va fi viconte de Damsby, ceea ce este foarte probabil, atunci va trebui să se însoare şi să producă un moştenitor. Dacă locuieşti prin zonă, sunt sigură că îl ştii ca burlac convins.

— De fapt, nu prea îl cunosc de fel, zise Caroline. Ne mai vedem pe la evenimentele locale, serate dansante şi cam atât.

— Zău? întrebă contesa interesată. Fratele meu merge la serate dansante? Mi se învârte capul. Mai urmează să-mi spui că luna s-a prăbuşit în Canal de curând.

— Păi, se fâstâci Caroline, a fost o singură dată. Este o… comunitate restrânsă lângă Bournemouth, iar acolo toată lumea îl cunoaşte.

Contesa rămase tăcută, apoi întrebă:

— Spuneai că nu mai e mult până la casa fratelui meu?

— Da, milady. Ar mai fi cam un sfert de oră de mers de aici. Va trebui să lăsaţi lucrurile aici, totuşi, zise ea privind cuferele voluminoase.

Contesă făcu iar gestul acela deja catalogat de Caroline ca stilul Ravenscroft.

— Voi vorbi cu fratele meu să trimită nişte oameni să le aducă mai târziu.

— Oh, dar el… Caroline începu să tuşească, pentru a-şi înghiţi următoarea mărturisire, conform căreia Blake nu avea decât trei angajaţi în casă. Contesa o bătu uşor pe spate.

— Te simţi bine, miss Dent?

— Am înghiţit puţin praf, atât.

— Trebuie să ai grijă cu gâtul. Acum, fii bună şi condu-ne la casa fratelui meu. O cană de ceai îţi va face bine şi te va ajuta.

Caroline începu să tuşească şi mai tare acum.

— Nu, nu, nu, insistă ea. Nu e nevoie. Nu vreau să deranjez.

— Oh, dar nu deranjezi. Trebuie să ne arăţi drumul spre Seacrest Manor. O cană cu ceai drept răsplată nu e deloc prea mult în schimbul amabilităţii dumitale.

— Dar e simplu să ajungeţi la Seacrest Manor. Trebuie doar să mergeţi pe…

— Eu nu am simţul orientării, o întrerupse contesa. Săptămâna trecută m-am pierdut în propria mea casă.

— Îmi vine greu să cred, lady Fairwich.

— Este o clădire mare. Sunt măritată cu contele de zece ani şi încă nu am pus piciorul în aripa de est.

Caroline surâse, fiindcă nu mai găsi nicio replică potrivită de data aceasta.

— Insist să ne însoţeşti, zise contesa şi o luă de braţ pe Caroline. Adaug că nu are niciun rost să mă contrazici. Întotdeauna eu am ultimul cuvânt.

— Lady Fairwich, cred că aici aveţi perfectă dreptate.

Contesa râse amuzată.

— Miss Dent, noi două ne vom înţelege de minune.

— Înseamnă că intenţionaţi să staţi în Bournemouth mai mult timp?

— Hmm, cam o săptămână. Mi se pare o prostie să bat atâta drum până aici, apoi să plec prea repede.

— Atâta drum? Nu sunt doar o sută de mile? întrebă Caroline. Parcă aşa spusese Blake azi dimineaţă?

— O sută de mile, două sute de mile, cinci sute… Contesa făcu acel semn Ravenscroft. Dacă tot fac bagajele, crezi că mai are importanţă?

— Nu ştiu, rosti Caroline, simţindu-se parcă luată pe sus de o tornadă.

— Sally! strigă contesa către cameristă. Miss Dent mă

va conduce la casa fratelui meu. Ce-ar fi să rămâi aici cu Felix, ca să păziţi bagajele? Vom trimite pe cineva să vă ia cât se poate de repede.

Contesa o apucă de braţ pe Caroline şi porni alături de ea, practic trăgând-o după sine către Seacrest Manor.

— Trebuie să recunosc, fratele meu va fi surprins să mă vadă, ciripi ea veselă.

Caroline porni cu greu, dar nu avea de ales.

— Aveţi dreptate.

*

Blake nu era deloc în toane bune. Ignorase orice fărâmă de respect pe care o posedase vreodată. Altă explicaţie nu putea găsi pentru faptul că a dus-o pe Caroline în camera lui şi aproape a violat-o ziua în amiaza mare. Şi de parcă nu era de ajuns, acum simţea între picioare o durere acută din pricina poftelor nesatisfăcute, mulţumită majordomului său insistent.

Oricum, cel mai rău din toate relele era absenţa Carolinei. O căutase prin toată casa şi nu era de găsit. Nu credea că a fugit; era mult prea înţeleaptă, ca să facă asta. Probabil plecase la plimbare prin regiune, încercând să-şi limpezească gândurile.

Ceea ce ar fi fost absolut justificat, numai că prin toate localităţile cineva lipise portrete ale ei, deşi asemănarea era extrem de slabă. Oricine o găsea, putea să o ducă înapoi la Prewitt… înghiţi în sec, absolut tulburat. Afurisită femeie! Acum nu avea timp pentru o asemenea complicaţie şi cu siguranţă nu avea loc în inima sa pentru o altă femeie.

Se gândi cum ieşise Caroline, probabil pe scara folosită de servitori, deoarece uşa din baie dădea într-acolo. Se gândi că precis va reveni pe acelaşi drum. Deocamdată nici urmă de ea. Tocmai când înjura de mama focului auzi un ciocănit insistent la intrare.

Cu paşi repezi se îndreptă spre uşă, pregătindu-şi deja discursul şi pleiada de reproşuri pe care avea să i le aducă

imediat Carolinei. Se gândea că a doua oară nu vai mai îndrăzni să facă aceeaşi greşeală. Puse mâna pe clanţă şi deschise uşa larg, zicând pe un ton iritat:

— Unde naiba ai...

Rămase cu fraza neterminată. Apoi tresări, deschise iar gura şi o închise Stupefiat.

— Penelope?

CAPITOLUL 15

Fratricid (subst) *– Acţiunea de a-şi ucide propriul frate.*

M-am temut mereu de fratricid. Sincer m-am temut.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

Penelope zâmbi cordial şi intră.

— Mă bucur să te văd, Blake. Sunt sigură că eşti surprins.

— Da, da, poţi să spui asta.

— Aş fi ajuns aici mai devreme, dar am avut un accident minor cu trăsura şi norocul meu a fost această drăguţă domnişoară Dent...

Blake privi spre uşă şi o văzu pe Caroline. *Caroline?*

— Dacă nu era ea, m-aş fi pierdut complet. Desigur, habar nu aveam că suntem atât de aproape de Seacrest Manor şi datorită ei, cum spuneam...

Blake o privea uimit pe Caroline, care dădea din cap disperată şi-l privea rugător.

Miss Dent?

— ... cine ştie cât timp aş mai fi rămas şezând pe cuferele mele, pe marginea drumului, la doar câteva minute de destinaţia mea. Penelope se opri să-şi tragă

răsuflarea, apoi zise: nu-i aşa că ironia te poate ucide?

— Nu ar fi singurul lucru, mormăi Blake.

Penelope se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe Blake pe obraz.

— Eşti neschimbat, dragul meu frate. Nu ai simţul umorului.

— Am un excelent simţ al umorului, se apără el. Pur şi simplu nu-mi place să fiu surprins complet de un oaspete neaşteptat. Şi ai târât-o cu tine şi pe miss... Cum naiba i-a zis Penelope?

— Dent, se oferi Caroline. Miss Dent.

— Ah. Noi doi ne cunoaştem?

Sora lui îi aruncă o privire plină de reproş. Nu se cuvenea ca un gentleman să uite o doamnă, iar Penelope punea mare preţ pe bunele maniere.

— Dar nu-ţi aminteşti? Aţi fost la o serată dansantă, toamna trecută. Miss Dent mi-a povestit totul.

Serată dansantă? Oare ce poveşti inventase Caroline cu mintea ei ascuţită?

— Sigur că da, spuse el cu amabilitate. Nu-mi amintesc cine ne-a făcut prezentările, sublinie el. Era cumva vărul dumitale?

— Nu, spuse Caroline cu dulceaţă în glas. A fost mătuşa mea. Doamna Mumblethorpe. Cu siguranţă vă amintiţi de ea.

— Ah, da! izbucni el, apoi o invită înăuntru. Minunata doamnă Mumblethorpe. Oare cum am putut să o uit? Este o doamnă unică. Ultima dată când am luat cina împreună, îşi demonstra talentele muzicale.

Caroline se împiedică de prag.

— Da, zise printre dinţi, apucând tocul uşii ca să nu cadă. A călătorit mult în Elveţia şi acolo şi le-a perfecţionat.

— Da, aşa mi-a spus şi mie. Până ce şi-a terminat demonstraţia, cred că tot satul a înţeles ce bine s-a simţit în Elveţia.

Penelope asculta interesată schimbul de replici.

— Mi-ar plăcea să o cunosc şi eu pe mătuşa ta cât timp sunt în Bournemouth.

— Mai exact cât intenţionezi să rămâi? o întrebă Blake.

Mă tem că nu te pot duce la mătuşa mea Hortense, îi zise Caroline Penelopei. Atât de mult îi place Elveţia încât a plecat din nou într-o călătorie.

— Unde? întrebă Penelope.

— Da, unde? se auzi Blake ca un ecou, încântat că o vede pe Caroline pusă în încurcătură, fiindcă trebuia să inventeze o ţară potrivită.

— În Islanda, spuse ea brusc.

— Islanda? spuse Penelope. Ce ciudat. Nu am mai auzit pe nimeni să călătorească în Islanda.

— Întotdeauna a fost fascinată de insule. Caroline găsi imediat o explicaţie.

— Ceea ce explică preferinţa ei pentru Elveţia, interveni Blake, pe un ton ironic.

Caroline i se adresă Penelopei:

— Ar trebui să trimitem pe cineva să vă aducă lucrurile, milady.

— Da, da, zise Penelope, imediat. Blake, înainte să răspund la întrebarea ta nepoliticoasă, o să-ţi spun că anticipez să stau cam o săptămână, poate un pic mai mult. Dacă eşti de acord şi tu, evident.

Blake o privi amuzat şi întrebă ironic:

— Când a contat pentru tine părerea mea?

— Niciodată, răspunse imediat Penelope, dar trebuie să fiu politicoasă şi să mă prefac, nu?

Caroline privi discuţia dintre frate şi soră şi i se opri un nod în gât. Blake era evident surprins de venirea neanunţată a surorii lui, dar era la fel de evident că o iubea nespus de mult. Cum Caroline nu ştia ce înseamnă afecţiunea şi camaraderia dintre doi fraţi, astăzi a avut parte prima dată de o asemenea manifestare. O durea inima când îi asculta discutând. Şi-ar fi dorit şi ea să aibă pe cineva care să o tachineze, ori să o ţină de mână când se simţea nesigură sau se temea. Mai presus de toate, îşi dorea pe cineva care să o iubească. Mai avea puţin şi izbucnea în plâns.

— Trebuie să plec, spuse ea pripit, îndreptându-se spre uşă. Fuga era mereu prezentă în mintea ei. Ultimul lucru pe care-l dorea era să plângă în faţa lui Blake şi a Penelopei, exact aici, în hol la Seacrest Manor.

— Dar nu ai băut ceaiul! protestă Penelope.

— Chiar nu mi-e sete. Trebuie să ajung acasă. Sunt aşteptată.

— Da, cu siguranţă sunteţi, zise Blake.

Caroline se opri pe treptele din faţă, întrebându-se unde va merge.

— Nu vreau să-şi facă griji pentru mine cei de acasă.

— Cred că nu vreţi asta, o ironiză Blake.

— Blake, dragule, spuse Penelope, insist să o conduci acasă pe miss Dent.

— Bună idee, acceptă el.

Caroline acceptă fără comentarii. Pentru moment nu se simţea pregătită pentru întrebările lui, dar alternativa de a hoinări prin provincie, fără ţintă, nu-i surâdea.

— Da, aş aprecia gestul.

— Excelent. Spuneaţi că nu staţi departe? întrebă el abţinându-se să nu râdă, iar Caroline nu reuşea să-şi dea seama dacă zâmbetul era ironic sau iritat.

— Nu, zise ea. Nu stau departe.

— Atunci să mergem pe jos.

— Da, ar fi indicat.

— Eu aştept, zise Penelope. Regret că nu te pot conduce acasă, dar călătoria m-a obosit. A fost o plăcere să vă cunosc, miss Dent. Oh!, dar nu vă cunosc numele mic.

— Spuneţi-mi Caroline.

Blake îi aruncă o privire mirată, fiindcă nu se aştepta ca de data aceasta să-şi folosească numele adevărat, ci un alt nume fals.

— Dacă tu eşti Caroline, atunci eu sunt Penelope, spuse aceasta şi îi strânse mâna călduros. Am senzaţia că vom fi foarte bune prietene.

Caroline nu putea fi sigură, dar parcă îl auzise pe Blake mormăind:

— Doamne fereşte.

Apoi zâmbiră amândoi către Penelope şi ieşiră din casă.

— Unde mergem? şopti Caroline.

— La naiba, şuieră el printre dinţi, privind peste umăr, ca să fie sigur că nu-l aude nimeni, deşi uşa se închisese în urma lor. Ai de gând să-mi spui şi mie ce naiba se întâmplă?

— Nu a fost vina mea, comentă ea repede, urmându-l de aproape.

— Mă întreb de ce mi-e greu să accept acest răspuns?

— Blake! izbucni ea, trăgându-l de braţ, ca să-l oprească. Ce crezi, că i-am trimis surorii tale un bilet în care am rugat-o să-ţi facă o vizită? Habar nu aveam cine este. Nici măcar nu am ştiut că ai o soră! Nu m-ar fi văzut deloc, dacă nu călcam pe o creangă uscată.

Blake oftă, deja începând să înţeleagă ce s-a întâmplat. Fusese un accident şi o mare, uriaşă, monstruoasă neînţelegere provocată de acest accident. Parcă toată viaţa lui era presărată cu aşa ceva în ultimele sile.

— Ce naiba să fac acum cu tine?

— Habar n-am. Evident, nu pot rămâne la tine acasă atât timp sora ta este în vizită. Mi-ai spus chiar tu că nimeni din familia ta nu ştie despre activitatea ta de la Ministerul de Război. Presupun că nici Penelope? Blake dădu din cap abătut, iar ea continuă: dacă descoperă că locuiesc la Seacrest Manor, cu siguranţă va afla despre activităţile tale clandestine.

Blake drăcui încet.

— Nu sunt de acord cu secretomania în legătură cu familia ta, spuse Caroline. Dar îţi respect dorinţele. Penelope este o doamnă deosebită. Nu mi-ar plăcea să-şi facă griji pentru tine. Asta ar necăji-o inutil şi te-ar afecta şi pe tine.

Blake o privea, incapabil să vorbească. Dintre toate motivele pentru care Caroline trebuia să-i ascundă surorii lui că stă la Seacrest Manor, ea l-a ales pe acela care era complet lipsit de egoism. Ar fi putut spune că este

îngrijorată pentru reputaţia ei, sau că se teme ca Penelope să nu o predea lui Oliver. Dar nu, ea nu era deloc îngrijorată; singura ei preocupare era că acţiunile ei i-ar putea face rău lui.

Se simţea deja stingher în prezenţa ei. Caroline îl privea aşteptând un răspuns, dar el nu ştia ce să spună.

— Blake? îl provocă ea.

— Mă bucur mult că te gândeşti la mine, Caroline.

— Oh... oh... Iartă-mă. Credeam că vei fi supărat pe mine şi mă vei certa.

— Şi eu, zise el la fel de surprins. Acum să lăsăm oh-urile la o parte şi să ne gândim ce facem cu tine.

— Bănuiesc că nu ai prin apropiere vreo cabană de vânătoare?

— Nu am niciun loc unde te poţi ascunde. Aş putea să te trimit cu trăsura la Londra.

— Nu! protestă Caroline, strâmbându-se. Nu pot merge la Londra.

— De ce?

Întrebarea era bună, dar nu putea să-i spună că i-ar fi fost dor de el.

— Sora ta se aşteaptă să mă mai vadă. Precis te va pune să mă cauţi.

— Manevră greşită, fiindcă nu ai o adresă la care să trimită o invitaţie.

— Da, dar ea nu ştie asta. Te va întreba precis unde mă găseşti. Tu ce vei spune?

— Aş putea spune că ai plecat la Londra. În general, adevărul e cea mai bună opţiune.

— Nu ar fi frumos? zise ea, cu mult sarcasm. Cum sunt eu norocoasă, s-ar îmbarca imediat spre Londra şi ar veni să mă caute acolo.

— Da, la cât de încăpăţânată e sora mea, ar face asta.

— Am impresia că e o trăsătură de familie.

El râse.

— Ai dreptate, draga mea, dar noi, cei din neamul Ravenscroft nu suntem nici la degetul mic al celor din neamul Trent, când vorbim de încăpăţânare.

Caroline bombănea, dar nu-l contrazicea, fiindcă ştia că e adevărat. În cele din urmă, iritată de zâmbetul lui ironic, spuse:

— Putem să ne certăm cât vrem în legătură cu trăsăturile noastre negative, dar asta nu va rezolva problema actuală. Unde să mă duc?

— Cred că va trebui să te întorci la Silvercrest Manor. Nu găsesc o alternativă mai convenabilă. Tu găseşti?

— Dar Penelope este acolo!

— Va trebui să te ascundem. Altceva nu putem face.

— Doamne, ce nenorocire.

— Caroline, măcar cu asta suntem de acord.

— Crezi că servitorii vor accepta jocul?

— Vor trebui să-l accepte. Deja ştiu de tine. Bine că nu sunt decât trei. Doamne!

— Ce?

— Servitorii. Ei nu ştiu că nu trebuie să-i spună Penelopei de tine. Nu te mişca. Vin imediat, zise el, văzând-o că se albeşte la faţă.

Blake alergă spre intrare, când altă nenorocire i se arătă Carolinei.

— Blake! strigă ea. Aşteaptă! El se opri şi se întoarse. Nu poţi intra pe uşa principală. Dacă te vede Penelope, se va întreba cum ai reuşit să mă conduci atât de repede şi să te întorci deja.

— Va trebui să intru prin spate. Presupun că ştii despre ce vorbesc. Caroline îi aruncă o privire piezişă. Doar pe acolo se strecurase mai devreme, ca să plece. Ai putea să intri şi tu cu mine acum, zise Blake. Te vei strecura pe scările servitorilor şi mai departe vedem cum vom face.

— Cu alte cuvinte, vrei să aştept la nesfârşit în baia ta?

— Nu am ajuns atât de departe cu planurile mele, dar dacă tot ai adus vorba, da, e o idee excelentă.

În acel moment Caroline decise că avea gura prea mare. Spre norocul ei, înainte ca ea să-i mai dea şi alte idei proaste, Blake o trase de mână şi practic o luă pe sus, obligând-o să-l urmeze. Ajunseră la pâlcul de copaci din

faţa intrării.

— Va trebui să o luăm la fugă, ca să nu fim văzuţi, spuse Blake.

— Crezi că poate fi pe aproape?

— Nu. Am lăsat-o în sufrageria din faţă şi mai mult ca sigur a urcat, ca să-şi aleagă un dormitor.

— Dacă intră în al meu. Hainele mele sunt acolo. Am doar trei rochii, dar e clar că nu sunt ale tale.

Blake înjură din nou.

— Ştii, înjurăturile tale au început să-mi coloreze viaţa. Dacă nu ai înjura, viaţa mi s-ar părea anormală.

— Eşti o femeie ciudată, spuse Blake trăgând-o de mână. Alergau deja pe iarba peluzei, iar Caroline se ruga să nu fie văzuţi, deşi nu era o femeie credincioasă.

— Tu, zise Blake când au ajuns în hol, urci imediat, iar eu îi caut pe servitori.

Caroline făcu exact cum i s-a spus, apoi intră în baie. Se gândi că nu poate rămâne acolo prea mult timp, însă mulţumea cerului, fiindcă se putea şi mai rău de atât.

Peste trei ore Caroline constată că singurul mod în care putea alunga plictiseala în baie era să se distreze întocmind o listă cu toate situaţiile care ar fi mai grave decât cea în care se afla acum. Nu era deloc uşor.

Alungă diferite scenarii fanteziste şi se concentra asupra celor realiste.

— Putea să aibă o baie mică, zise ea, privindu-se în oglindă. Sau putea fi foarte murdară. Sau… sau… ar putea să uite să-mi dea de mâncare. La naiba. Omul uitase să-i aducă de mâncare! Încăperea putea să nu aibă ferestre, zise ea, privind spre ochiul de geam, care nu se putea numi fereastră. Ar putea avea un arici, ca animal de casă şi să-l ţină în baie.

— Puţin probabil, se auzi o voce, dar posibil.

Caroline îl văzu pe Blake în prag.

— Unde ai fost, întrebă ea iritată. Mor de foame. El îi aruncă un biscuit cu fructe. Eşti foarte amabil, spuse ea înghiţind pe nemestecate. A fost felul principal sau doar un antreu?

— Vei mânca, nu te teme. Am crezut că Perriwick va avea palpitaţii când i-am spus unde stai ascunsă. Cred că el şi doamna Mickle îţi pregătesc un festin chiar acum.

— Perriwick e un bărbat mai drăguţ decât tine.

— Fără îndoială, zise el ridicând din umeri.

— Ai reuşit să vorbeşti cu toţi servitorii înainte să-i spună ceva Penelopei?

— Da, suntem în siguranţă, stai liniştită. Am luat lucrurile tale şi le-am mutat în camera mea.

— Nu stau în camera ta! zise ea cu aroganţă

— Nu am spus că vei sta. Eşti liberă să rămâi aici, în baie. O să-ţi aduc o pătură şi o pernă. Cu puţină inventivitate, vom face din locul acesta unul confortabil.

— Te distrezi, nu-i aşa?

— Doar puţin, te asigur.

— Penelope a întrebat de mine?

— Exact. Deja a scris un bileţel prin care te roagă să-i faci o vizită mâine după amiază. Scoase din buzunar un plic pe care i-l înmână.

— Asta e chiar o surpriză, comentă Caroline.

— În locul tău nu m-aş plânge. Măcar aşa vei scăpa din baie.

Caroline îl privi dur, enervată de zâmbetul lui. Cu mâinile în şolduri, luă o poziţie beligerantă.

— Dar suntem puse pe ceartă azi, spuse el. Un vas ceramic ateriză în direcţia lui, trecând razant pe lângă capul lui, iar acesta se lovi de perete şi se făcu ţăndări. Caroline, situaţia asta nu e din vina mea.

— Ştiu, dar nu mai fi atât de vesel, te rog.

— Nu eşti deloc rezonabilă.

— Nu-mi pasă. Am toate motivele să nu fiu rezonabilă.

Aruncă spre el cu trusa de bărbierit, după ce un săpun zbură şi rămase lipit de perete.

— Oh? zise el ferindu-se din calea trusei.

— Pentru informarea ta, în ultima săptămână mai era puţin şi eram violată, am fost răpită, legată de un pat, forţată să tuşesc până ce mi-am pierdut vocea…

— Aici a fost vina ta. Să nu uiţi de glezna scrântită.

— Ooohhh! Îmi vine să te omor! Iar acum, de parcă nu mi-au ajuns umilinţele, sunt obligată să locuiesc într-o baie o săptămână!

Blake găsea situaţia amuzantă, dar se străduia să nu râdă prea tare. Nu reuşi însă.

— Nu mai râde de mine! se enervă ea.

— Blake?

El deveni serios instantaneu.

— Este Penelope, şopti Blake.

— Blake? Ce tot strigai acolo?

— Repede! zise cu urgenţă, Ascunde-te!

Caroline ieşi pe scara secundară exact la timp, fiindcă Penelope deschise uşa şi intră.

— Blake, zise a treia oară. Ce tot făceai aici?

— Nimic, Penny, eu…

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă ea contrariată. Blake privi împrejurul lui şi tresări. Uitase de obiectele aruncate pe jos. Cioburi de porţelan, trusa de bărbierit, câteva prosoape, săpunul…

— Eu am… Acum i se părea mult mai uşor să mintă pentru siguranţa naţională decât să-şi mintă sora.

— Acolo lipit pe perete este un săpun? întrebă Penelope.

— Se pare că da.

— Şi acolo, pe jos, e alt săpun? zise ea arătând în jos.

— Da, azi dimineaţă nu ştiu ce am avut, dar am fost foarte neîndemânatic.

— Blake, cumva ascunzi ceva de mine?

— Sunt câteva lucruri pe care le ascund de tine, spuse el sincer, uitând pe moment de Caroline, care stătea pe hol, râzând probabil de soarta lui.

— Ce-i asta pe jos? zise ea ridicând o bucăţică de hârtie. Păi asta nu e scrisorica pe care i-am scris-o domnişoarei Dent? Ce caută aici?

— Nu am apucat să o trimit. Slavă Domnului că plicul nu fusese deschis de Caroline.

— Pentru Dumnezeu, de ce l-ai lăsat pe jos? Auzi, Blake, tu te simţi bine?

— Nu prea, răspunse el, profitând de ocazie. De o oră şi ceva am nişte ameţeli. Aşa am spart şi vasul.

— Văd că nu ai febră, zise ea atingându-i fruntea.

— După un somn bun la noapte, sigur îmi va trece.

— Sper că aşa va fi. Dacă mâine nu te vei simţi mai bine, vom chema doctorul, zise Penelope uşor îngrijorată.

— De acord.

— Poate ar fi bine să te întinzi puţin chiar acum.

— Bună idee, acceptă el, practic împingând-o afară din baie.

Blake oftă uşurat când în sfârşit închise uşa după ea. Nu era încântat de turnura pe care au luat-o evenimentele; exact ce nu-şi dorea era ca sora lui să se agite împrejurul său. Oricum, bine că nu a descoperit-o pe Caroline.

— Domnule Ravenscroft?

Când deschise uşa, îl văzu pe Perriwick în prag, ducând maiestuos o tavă pe care era aranjat un adevărat ospăţ. Blake nu ştia cum să-i facă semn, dar Penelope se întorsese deja.

— Oh, Perriwick, ce e asta? întrebă ea.

— Mâncare, spuse omul, tulburat de prezenţa ei. Se uită de jur-împrejur. Blake îl privi încruntat. Evident, nemernicul de majordom o căuta pe Caroline. Deşi era o persoană discretă, Perriwick nu se descurca prea bine cu subterfugiile.

Penelope îşi privea fratele nedumerită.

— Ţi-e foame?

— Păi… da, mă gândeam să iau o gustare mai consistentă.

Penelope ridică un capac sub care trona o friptură aburindă.

— Şi ce mai gustare, zise ea.

Perriwick schiţă un zâmbet stângaci şi încercă să salveze situaţia.

— Ne-am gândit să vă pregătim ceva substanţial acum, fiindcă ne-aţi cerut o masă uşoară pentru cină.

— Ce atenţi sunteţi, comentă Blake.

Probabil că Perriwick şi doamna Mickle s-au gândit să

trimită numai bunătăţi pentru Caroline, lăsându-le celorlalţi rezidenţi la Seacrest Manor ceva uşor şi simplu. Evident că au protestat toţi când au auzit de noul domiciliu al Carolinei.

Perriwick puse tava pe masă şi i se adresă Penelopei:

— Dacă îmi permiteţi, milady…

— Perriwick! interveni enervat Blake. Jur că, dacă mai aud o dată fraza „dacă îmi permiteţi”, te iau şi te arunc în Canal!

— Vai de mine, exclamă Penelope. Cred că are febră mare, Perriwick, tu ce zici?

Majordomul puse mâna pe fruntea lui Blake, dar acesta i-o îndepărtă, mai să i-o smulgă din încheietură.

— Atinge-mă şi vei muri, mârâi Blake.

— Puţin cam morocănos în după-amiaza asta, nu? zise Perriwick zâmbind.

— A fost perfectă până să apari tu.

— Toată după amiaza s-a purtat cam ciudat, îi zise Penelope majordomului.

— Poate ar fi bine să-i acordăm puţin timp. Odihna îi va face bine.

— Foarte bine, consimţi Penelope, urmându-l pe majordom spre uşă. Te lăsăm singur. Dar, dacă aflu că nu ai dormit, voi fi foarte supărată pe tine.

— Da, bine, o zori Blake. Promit, mă voi odihni. Nu mă deranjaţi, vă rog. Am somnul uşor.

Blake închise uşa în urma lor, se rezemă de perete şi răsuflă uşurat.

— Doamne fereşte, în ritmul acesta o să prind muşte prin parc până voi împlini treizeci de ani.

— Hmm, se auzi o voce din baie. Aş zice că deja eşti pe drumul cel bun.

— Ce vrei? întrebă el enervat.

— Nimic. Voiam să-ţi spun că ai avut dreptate. Am constatat că situaţia noastră este cel puţin amuzantă.

El se apropie de ea cu o privire ameninţătoare.

— Cum adică?

— Nu-mi amintesc ultima dată când am râs cu atâta

poftă, zise ea, luând tava cu bunătăţi.

— Caroline, ţii la gâtul tău?

— Foarte mult. De ce?

— Fiindcă dacă nu taci, o să ţi-l răsucesc.

Ea dădu fuga în baie, ca să se ascundă. Îl lăsă fumegând în dormitor.

— Punct marcat, zise şi-i trânti uşa în nas. Şi, ca să fie şi mai rău, răsuci cheia în uşă. Afurisită femeie. A luat toată mâncarea cu ea şi l-a lăsat pe dinafară.

— Vei plăti pentru asta! striga el lipit de uşă.

— Nu mai face gălăgie, se auzi vocea ei îngrijorată. Mănânc.

CAPITOLUL 16

A aranja (verb) *– a face mici modificări ale ţinutei.*

Cum sunt izolată în această baie, măcar să mă aranjez puţin. Jur că părul meu nu a arătat niciodată atât de bine!

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

Blake reflecta, în timp ce lua cina mai târziu, că i-ar plăcea foarte mult să o ucidă pe miss Caroline Trent. Nu era un sentiment nou. Nu numai că ea i-a dat viaţa peste cap; i-a răsucit-o pe toate părţile şi a aprins un foc mocnit dedesubt. Totuşi, „ucide” ar fi un cuvânt prea puternic.

Deşi era orgolios, nu putea să nu-şi recunoască atracţia faţă de ea. Practic ar fi dorit să-i pună botniţă. Da, o botniţă ar fi ideală. Atunci ea nu ar mai putea să vorbească. Grozav.

— Auzi, Blake, zise Penelope studiindu-l cu atenţie. Asta e supă?

El dădu din cap afirmativ. Ea amestecă puţin cu lingura în lichidul aproape transparent din bolul ei.

— Adevărat?

— Are gust de apă sărată, dar doamna Mickle m-a asigurat că e supă.

Penelope sorbi timid din lingură, apoi luă o gură de vin roşu.

— Presupun că nu a mai rămas nimic din friptura aceea de la gustarea ta?

— Te asigur că ne-ar fi imposibil să împărţim friptura aceea.

Cuvintele lui i se părură cam stranii surorii lui, aşa că-l întrebă:

— Perriwick a mai adus şi altceva? O coajă de pâine, poate?

Blake dădu din cap negativ.

— Întotdeauna mănânci atât de… uşor seara?

El dădu iar din cap.

— Aşa. Înseamnă că această ocazie este una specială?

Aici nu mai ştia ce să răspundă, aşa că mai sorbi o lingură din supa cu gust oribil, gândind că avea o oarecare valoare nutriţională.

Atunci Penelope îşi acoperi gura cu palma, se înroşi toată şi zise:

— Ah, iartă-mă!

— Poftim? zise el uimit.

— Sigur că e o ocazie specială. Uitasem complet, îmi pare foarte rău.

— Penelope, despre ce tot vorbeşti acolo?

— Marabelle.

Blake simţi cum o ghează îi perforează pieptul. De ce a adus vorba Penelope de logodnica lui moartă tocmai acum?

— Ce legătură are Marabelle? întrebă cu glas stins.

— Oh, oh, probabil ai uitat. Lasă. Te rog, uită că am pomenit de ea.

— Pentru Dumnezeu, Penelope, spune odată la ce te referi.

— Este unsprezece iulie, Blake. Vorbise încet şi-l

privea cu compasiune. El rămăsese la fel de nedumerit, până în clipa când îşi aminti. Unsprezece iulie. Aniversarea morţii Marabellei. Se ridică brusc, iar scaunul se răsturnă în spatele lui.

— Ne vedem mâine, zise scurt.

— Stai, Blake! Nu pleca! Se ridică şi ea, grăbindu-se să-l prindă din urmă. Nu trebuie să fii singur în asemenea momente.

El se opri, dar nu se întoarse cu faţa spre ea, ci spuse doar atât:

— Nu înţelegi, Penelope. Întotdeauna voi fi singur.

Două ore mai târziu Blake era beat criţă. Ştia că nu se va simţi mai bine aşa, dar gândea cu fiecare pahar adăugat că se poate simţi mai puţin rău. Oricum nu a funcţionat.

Cum de uitase? În fiecare an îşi amintea să-i onoreze memoria într-un fel în care nu a reuşit să o onoreze atunci când ea trăia. În primul an i-a dus flori la mormânt. Banal, ştia, dar durerea lui era încă proaspătă, era tânăr şi nu ştia ce să facă.

În anul următor a plantat un copac în onoarea ei în locul unde a fost ucisă. I s-a părut un gest demn; în copilărie Marabelle se căţăra în copac mai repede decât oricare băiat din zonă.

Anul acesta însă… nimic.

Mergea împleticit pe cărarea spre plajă, ridicând câte un braţ, ca să-şi păstreze echilibrul, iar într-o mână ţinea sticla cu whisky. Când ajunse aproape de plajă se lăsă pe vine, apoi căzu pe fund. Găsise un loc cu iarbă înainte de întinderea de nisip fin pentru care Bournemouth era atât de cunoscut. Privea spre canal, întrebându-se ce să facă acum.

Ieşise la aer ca să evadeze. Nu voia că Penelope să-i tulbure doliul cu întrebările ei insistente. Aerul sărat însă nu-i reducea suferinţa, ci îi amintea de Caroline. Ea venise acasă purtând în păr aroma mării, iar pe piele razele soarelui.

Caroline. Închise ochii de durere. Ştia că o uitase pe Marabelle din cauza Carolinei. Mai turnă puţin whisky pe gât. Alcoolul tare îl ardea prin interior, dar Blake mulţumea

durerii. I se părea potrivită acum. Mai ales că nu se simţea deloc gentleman.

Se întinse pe spate şi privi cerul. Luna strălucea, dar nu suficient cât să eclipseze licărirea stelelor. Ce fericite erau ele acolo, de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lume. I se părea că îşi bat joc de el chiar.

Înjură. Devenise vulgar. Poate din cauza băuturii. Se ridică şi mai luă o înghiţitură.

Alcoolul îi amorţea simţurile şi-i umbrea mintea, poate de aceea nu auzise paşi apropiindu-se.

— Cine-i acolo? întrebă sprijinindu-se pe coate. Cine este?

— Eu sunt, zise Caroline, făcând un pas spre el. Razele lunii se jucau pe părul ei şaten-deschis.

— Ce faci aici?

— Te-am văzut de la fereastră. Scuză-mă, de la fereastra ta.

— Mai bine te întorci acolo.

— Probabil.

— Nu sunt o companie agreabilă.

— Nu, eşti cam beat, confirmă ea. Nu e bine să bei pe stomacul gol.

— Şi cine e de vină pentru stomacul meu gol? zise el râzând.

— Văd că-ţi place să păstrezi ranchiună, nu-i aşa?

— Doamnă, te asigur că am o memorie perfectă. Până în seara acesta memoria m-a servit cu destoinicie.

— Ţi-am adus ceva de mâncare.

— Mai bine du-te în casă, spuse el încet.

— De ce eşti aşa de supărat?

El nu răspunse, ci se şterse la gură cu mâneca, după care mai luă o înghiţitură.

— Nu te-am mai văzut beat.

— Multe lucruri nu ştii tu despre mine.

— Ştiu mai mult decât crezi tu, spuse ea înaintând spre el.

Privirea ei insistentă îi atrase atenţia. Părea furios, dar îi zise calm:

— Cu atât mai rău pentru tine.

— Uite, mănâncă puţin. Îi întinse un pacheţel cu mâncare. Se aşează lângă el. Parcă nu eşti tu însuţi, Blake.

El se întoarse spre ea, de data aceasta privind-o dezamăgit.

— Să nu-mi spui tu mie cum sunt, o admonestă el. Nu ai niciun drept.

— Ca prietenă, şopti ea, am toate drepturile.

— Azi este unsprezece iulie, spuse el, făcând acel gest cu mâna prin aer.

Caroline nu spuse nimic, fiindcă nu ştia la ce se referă.

— Unsprezece iulie, repetă el. Va rămâne o dată tristă în saga infamiei lui Blake Ravenscroft, ca ziua când… ziua când am…

Ea se apropie şi mai mult de el, şocată de glasul tremurat.

— Ziua când ce, Blake? şopti ea.

— Ziua când am lăsat o femeie să moară.

Durerea din glasul lui o cutremură.

— Nu. Nu a fost vina ta.

— Ce naiba ştii tu despre asta?

— James mi-a povestit despre Marabelle.

— Afurisitul care-şi bagă nasul peste tot.

— Mă bucur că am aflat. Asta îmi spune multe despre tine.

— De ce naiba ţi-ai dori să ştii mai multe? întrebă el pe un ton caustic.

— Fiindcă te iu… Caroline se opri, îngrozită de ce era pe cale să mărturisească. Fiindcă te plac. Fiindcă eşti prietenul meu. Nu am avut mulţi prieteni în viaţa mea, aşa că recunosc o prietenie specială.

— Nu pot fi prietenul tău, se încăpăţână el.

— Nu? Îşi ţinu respiraţia, aşteptând răspunsul lui.

— Nu vrei să fiu prietenul tău.

— Nu crezi că eu trebuie să hotărăsc asta?

— Femeie, pentru numele lui Dumnezeu, ce te costă să asculţi? Pentru ultima dată îţi spun: nu pot să fiu

prietenul tău. Nu aş putea fi niciodată prietenul tău. *Fiindcă te doresc.*

Ea se strădui să nu facă un pas înapoi. Blake îi vorbise atât de direct şi îşi exprimase atât de clar dorinţa, încât acest lucru o speria.

— A vorbit băutura din tine, se grăbi ea să constate.

— Crezi? Nu ştii prea multe despre bărbaţi, scumpo.

— Ştiu destul despre tine.

— Nu atât cât ştiu eu despre tine, draga mea miss Trent, zise el râzând.

— Nu mă lua peste picior, şopti el.

— Ah, dar te-am urmărit. Să-ţi dovedesc? Toate lucrurile pe care le ştiu, toate amănuntele pe care le-am observat. Aş putea completa un carneţel ca acela pe care-l ţii mereu cu tine.

— Blake, cred că ar trebui să…

El o întrerupse aşezându-şi degetul pese buzele ei.

— Voi începe de aici, şopti el senzual, de la gura ta. Taci. E rândul meu. Mângâie uşor conturul buzei superioare. Atât de coaptă. Atât de senzuală. Nu te-ai rujat niciodată, nu-i aşa?

Ea dădu din cap negativ, iar mişcarea îi provocă o tortură senzuală, fiindcă degetul lui se frecă de pielea ei.

— Nu, murmură el, sigur că nu te-ai rujat. Nu am mai văzut buze ca ale tale. Ţi-am spus vreodată că pe ele le-am zărit mai întâi când ne-am cunoscut?

Ea rămase nemişcată, fiind prea excitată ca să mai dea din cap drept răspuns.

— Buza inferioară e superbă, dar asta – mângâie uşor buza superioară – este excepţională. Tânjeşte să fie sărutată. Când mă gândeam că eşti Carlotta… chiar şi atunci simţeam dorinţa să-mi lipesc buzele de ale tale. Doamne, cât m-am urât pentru asta.

— Dar nu sunt Carlotta, şopti ea.

— Ştiu şi asta e şi mai grav. Măcar acum pot justifica de ce te doresc. Îmi vine să…

— Blake? vocea ei era dulce şi urgentă, fiindcă dorea să-l audă că-şi completează gândul. El continuă să dea din

cap.

— Vorbesc aiurea. O mângâie pe ochi, cu gesturi extrem de delicate, iar ea închise ochii. Mai e un lucru pe care-l ştiu despre tine.

Caroline simţi cum buzele i se întredeschid, iar respiraţia îi devine zgomotoasă.

— Ochii tăi, cu genele dumnezeieşti. O nuanţă mai închisă decât părul. O mângâie spre tâmple. Cred că mai mult îmi plac deschişi, decât închişi. Atunci ea deschise ochii. Ah, acum e mai bine. Cea mai frumoasă culoare din lume. Ai fost vreodată pe mare?

— Nu, doar când eram foarte mică.

— Aici la mal apa mării este cenuşie şi tulbure, dar când te depărtezi de pământ, devine cristalină. Ştii la ce mă refer?

— Cred că da.

El se cutremură parcă de un gând ascuns. Apoi mâna coborî.

— Am auzit că apa are o culoare minunată la tropice. Ochii tăi au exact culoarea oceanului, când apele lui se duc spre ecuator.

— Mi-ar plăcea să ajung la ecuator, zise ea zâmbind.

— Scumpa mea fetiţă, nu crezi că mai întâi ar trebui să încerci să vezi Londra?

— Acum eşti crud cu mine, dar nu vorbeşti serios.

— Nu?

— Nu, zise ea, cu suficient curaj pentru asemenea cuvinte. Nu eşti supărat pe mine. Eşti supărat pe tine şi eu îţi sunt la îndemână.

— Crezi că eşti o bună observatoare, nu-i aşa?

— Cum ar trebui să răspund la asta?

— Eşti o bună observatoare, dar nu cred că suficient de bună încât să te salvezi de mine. Se aplecă spre ea, zâmbind periculos. Ştii cât de mult te doresc? Glasul lui o pătrunse până-n suflet, iar ea dădu din cap. Te doresc atât de mult încât în fiecare noapte stau întins, treaz, iar trupul încordat ca un arc mă doare de atâta dorinţă.

Caroline îşi simţi gâtul uscat.

— Te doresc atât de mult, încât aroma ta îmi dă fiori de dorinţă. Caroline deschise uşor gura. Te doresc atât de mult... începu să râdă cu poftă. Te doresc atât de mult încât practic am uitat de Marabelle.

— Oh, Blake, îmi pare rău.

— Scuteşte-mă de compasiunea ta.

Caroline dădu să se ridice.

— Eu plec. Asta vrei şi tu, e clar că nu ai chef de conversaţii.

El o apucă de braţ şi o trase în jos, lângă el.

— Nu m-ai auzit?

— Am auzit fiecare cuvânt, şopti ea.

— Nu vreau să pleci.

Ea nu mai spuse nimic.

— Te doresc.

— Blake, nu.

— Nu, ce? Să nu te sărut? Se aplecă şi o sărută apăsat, pe gură. Prea târziu, zise el.

Ea îl privea fix, neştiind dacă trebuia să se teamă sau să se simtă fericită. Îl iubea; acum era sigură de asta. Doar că purtarea lui era stranie.

— Să nu te ating? Mâna lui se strecură pe sub fustă, apoi urcă spre coapsă. Deja am ajuns prea departe.

Buzele lui se lipiră de obrazul ei, apoi de gât, apoi o muşcă delicat de lobul urechii. Gustul ei era dulce şi curat, iar mirosul vag semăna cu colonia pe care o folosea el după bărbierit. Se întreba oare ce făcuse ea în baia lui, apoi se gândi că nu-i pasă. Era o satisfacţie sălbatică în faptul că regăseşte mirosul propriu pe pielea ei.

— Blake, zise ea timid. Nu ştiu sigur că asta vrei.

— Oh, dar eu ştiu sigur, zise râzând ca un mascul aproape de pradă. Sunt foarte sigur. Se lipi cu coapsa de ea, după care îi eliberă părul din agrafa cu care era strâns. O devoră cu nesaţ, limba îndrăznind să-i urmeze linia dinţilor, apoi gustă pielea fină din interiorul obrazului.

— Vreau să te ating, spus el respirând cuvintele pe gura ei. Peste tot.

Rochia ei nu avea prea mulţi nasturi, aşa că nu iau

trebuit decât câteva secunde ca să i-o ridice peste cap, iar ea rămase într-o şemizetă subţire.

Din nou simţi încordarea muşchilor când se apucă să desfacă şireturile fine ale veşmântului de mătase.

— Eu ţi-am cumpărat asta? o întrebă pe un ton gutural.

Ea răspunse dând din cap, apoi tresări când mâinile lui imense îi cuprinseră sânii.

— Când mi-ai cumpărat rochiile. Era într-o cutie mare, cumpărată din oraş.

— Bun, zise, apoi lăsă o bretea să-i alunece pe umăr. Îşi lipi buzele de decolteul ei, trăgând în jos materialul fin, până ce îi dezgoli un sfârc. O sărută tacticos, iar ea şopti numele lui, apoi era gata să strige când gura lui flămândă începu să-i sugă sfârcul.

Caroline nu simţise niciodată o plăcere atât de primitivă cum erau senzaţiile care i se insinuau în pântece. Plăcerea şi nevoia se descătuşau în interiorul ei, împrăştiindu-se din centrul fiinţei sale, până la suprafaţa pielii, cotropind-o centimetru cu centimetru. Credea că a simţit dorinţa când a sărutat-o în dimineaţa aceea, dar a fost nimic, în comparaţie cu ceea ce o devora în aceste clipe.

Privi în jos şi-i văzu capul lipit de sân. Doamne, o devora.

Îi era cald, extrem de cald, încât i se părea că ia foc în locurile unde o atingea el. O mână se strecura acum în sus, pe piciorul ei, în timp ce genunchiul lui îşi făcea loc uşor între pulpele ei, depărtându-le cu o presiune constantă. Se lăsă uşor pe ea, iar dovada solidă a erecţiei lui o apăsa acum într-un mod foarte intim. Mâna lui era în ascensiune spre genunchi, trecea pe pulpa interioară, savurând pielea fină, apoi se opri o clipă, oferindu-i parcă ultima ocazie de a-l refuza.

Caroline era pierdută. Nu-i putea refuza nimic, fiindcă voia totul. Poate era o desfrânată, poate era o neruşinată, dar dorea orice atingere perversă a mâinilor şi a gurii lui. Voia să-i simtă greutatea apăsând-o, lipind-o de pământ.

Voia să-i simtă bătăile inimii şi respiraţia sacadată.

Îi voia inima şi dorea sufletul lui. Mai presus de orice, dorea să i se dăruiască, să vindece orice rană care se ascundea sub pielea lui. Găsise în sfârşit o persoană faţă de care se simţea legată – el – şi voia să-i ofere aceeaşi bucurie.

Când degetele lui pricepute au atins centrul feminităţii ei, cuvintele de refuz sau protestele erau uitate. Se abandonă plăcerii momentului, gemând numele lui, apucându-l de umeri, pe măsură ce mişcările lui circulare o atrăgeau şi mai mult în vortexul nemilos al pasiunii.

Se ţinea strâns de el, pierzând orice fărâmă de control, presiunea interioară începuse să o copleşească, debordând. Se simţea încordată la limită, iar când el îşi strecură degetul în intimitatea ei, degetul lui mare îşi continua mişcările lascive, torturându-i clitorisul sensibil, fierbinte şi umed.

Lumea ei explodă într-o secundă. Se zvârcolea sub greutatea lui, coapsele unduindu-se într-un dans al orgasmului. Îi strigă numele, apoi îl opri când el dădu să se ridice.

— Nu, şopti ea gâfâind. Vino înapoi.

— Şşşt. O mângâie pe păr, apoi pe obraz. Sunt aici.

— Vino lângă mine. Vreau să te simt. Vreau… înghiţi în sec. Vreau să te satisfac.

— Nu, Caroline, spuse el foarte serios.

— Dar…

— Nu-ţi voi răpi nimic. Nu trebuia să fac gesturile acelea, dar să fiu al naibii dacă îţi iau virginitatea.

— Dar vreau să ţi-o ofer, şopti ea.

— Nu, zise el cu hotărâre feroce. Vei păstra acest giuvaier pentru soţul tău. Eşti prea perfectă ca să o iroseşti pe un alt bărbat.

— Eu… Se opri, cuvintele muriseră pe buzele ei, deşi ar fi dorit să-i spună că sperase ca el să fie acel soţ.

Era clar că el îi citea gândurile, fiindcă se îndepărtă de ea spunându-i:

— Nu te voi lua de soţie. Nu pot să te iau de soţie.

Ea apucă grăbită rochia şi şemizeta, rugându-se Domnului să nu înceapă să plângă.

— Nici nu am spus că trebuie să o faci.

— Mă înţelegi? zise el acum întors cu faţa spre ea.

— Înţeleg perfect limba engleză. Cunosc majoritatea cuvintelor, ai uitat?

— Doamne, nu am vrut să-ţi fac rău.

— E cam târziu pentru asta.

— Nu înţelegi. Nu mă voi putea căsători niciodată. Inima mea aparţine altei femei.

— Inima ta aparţine unei femei moarte, răbufni ea. Duse mâna la gură, parcă pentru a prinde din zbor cuvintele, ca să le trimită înapoi. Iartă-mă.

Ridicând din umeri, el îi oferi un pantof.

— Nu e nimic de iertat. Am profitat de tine. Pentru asta îmi cer scuze. Mă bucur că am avut puterea să mă opresc la timp.

— Oh, Blake. Până la urmă va trebui să dai de-o parte suferinţa. Marabelle nu mai este. Tu eşti aici şi cu tine sunt oameni care te iubesc.

Era mai mult decât o declaraţie. Aşteptă răspunsul lui, dar el îi dădu şi celălalt pantof.

— Mulţumesc, zise ea. Acum merg în casă.

— Da. Ai de gând să dormi în baie?

— Nu m-am gândit deloc la asta.

— Ţi-aş oferi patul meu, dar nu am încredere că Penelope nu va intra peste mine noaptea, ca să vadă cum mă simt. Câteodată uită că fratele ei mai mic a crescut.

— Trebuie să fie minunat să ai o soră.

— Să iei pernele şi pătura de pe patul meu. Precis o să-ţi improvizezi un culcuş confortabil.

Ea dădu din cap şi se depărtă.

— Caroline?

Ea se întoarse cu faţa spre el, sperând din suflet să audă ce voia.

— Să încui uşa după ce te culci.

CAPITOLUL 17

suculent (adj) *– potrivit mâncatului, gustos.*

Adeseori am auzit că până şi cele mai proaste mâncăruri par pline de virtuţi şi suculente atunci când ţi-e foame, dar nu sunt de acord. Terciul rămâne terci, oricât de mult îţi chiorăie stomacul.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

A doua zi dimineaţa pe Caroline o trezi o bătaie în uşa băii. La ordinul lui Blake ea răsucise cheia pentru a încuia uşa cu o seară înainte – nu pentru că ea credea că el ar fi încercat să o violeze noaptea, ci fiindcă era sigură că el va verifica uşa, să vadă dacă i-a urmat ordinele. Cu siguranţă nu a dorit să-i dea satisfacţia de a o certa.

Dormise în furou, iar acum se înfăşură cu o pătură, apoi întredeschise uşa şi privi prin crăpătură. Văzu unul din ochii verzi ai lui Blake privind-o.

— Pot să intru?

— Depinde.

— De ce?

— Iei micul dejun?

— Doamnă, de aproape douăzeci şi patru de ore nu am mai pus gura pe mâncare ca lumea. Speram că Perriwick ţi-a adus ceva de mâncare.

Caroline deschise uşa.

— Nu este corect ca servitorii să o pedepsească pe sora ta. Probabil că moare de foame.

— Îmi închipui că va mânca mai bine la ceai. Ai uitat că eşti aşteptată la ceai?

— Oh, nu. Cum ai de gând să organizezi asta?

Blake se sprijini de chiuvetă.

— Penelope mi-a dat deja ordin să trimit cea mai bună trăsură să te aducă.

— Credeam că ai doar o singură trăsură.

— Am. Nu despre asta e vorba. Trebuie să trimit o trăsură să te ia de la casa… unde locuieşti.

— Mi-ar plăcea să văd asta. O trăsură oprită în faţa băii. Mă întreb cum ai să aduci trăsura, prin dormitor sau pe la scara de serviciu?

Privirea pe care i-o aruncă Blake nu păru deloc amuzată.

— Va trebui să vin să te iau pentru vizita de ora patru.

— Şi eu ce să fac până atunci?

— Să speli?

— Nu eşti amuzant, Blake, zise ea iritată. După câteva momente de tăcere, el spuse:

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat aseară.

— Să nu-ţi pară rău.

— Dar trebuie. Am profitat de tine şi de o situaţie care nu poate duce nicăieri.

Caroline scrâşnea din dinţi. Experienţa ei din seara precedentă a fost extrem de apropiată de o iubire pe care nu a simţit-o niciodată. Acum, faptul că el îi spunea că îi pare rău pentru cele întâmplate era insuportabil.

— Dacă-ţi mai ceri scuze o dată, să ştii că ţip.

— Caroline, de ce eşti…

— Vorbesc serios!

— Bine, zise el. Atunci te las în pace.

— Ah, da, comentă ea făcând un gest prin aer. Viaţa mea fascinantă. Am atâtea de făcut aici, încât nici nu ştiu cu ce să încep. Mă gândeam că mă spăl pe mâini, apoi pe picioare şi dacă sunt foarte ambiţioasă, încerc să mă frec pe spate.

— Vrei să-ţi aduc o carte? zise el încruntat.

— Oh, chiar vrei? spuse ea, dintr-odată mai optimistă. Nu ştiu unde am lăsat teancul acela de cărţi pe care voiam să le aduc sus ieri.

— Le voi găsi eu.

— Mulţumesc. Când ar trebui să… aştept trăsura ta?

— Va trebui să dau dispoziţie ca trăsura să fie aici pe la trei, aşa că ai putea să fii gata la ora aceea, ca să te duc la grajduri?

— Dar pot ajunge la grajduri şi singură. Tu ai grijă ca Penelope să fie ocupată în cealaltă parte a casei.

— Ai dreptate, atunci îi voi spune vizitiului să te aştepte cu o oră mai devreme.

— Aşadar toată lumea ştie de jocul nostru?

— Credeam că mă voi limita la cei trei servitori din casă, dar văd că a trebuit să le spun şi îngrijitorilor de la grajduri de micul nostru secret. Să nu uiţi, fii gata cu o oră înainte, îi spuse el.

— Cred că nu ai vreun ceas pe aici.

El îi dădu ceasul lui de buzunar.

— Foloseşte-l pe acesta. Va trebui să-l întorci doar.

— Îmi vei aduce cărţile acelea?

— Nu vreau să spui că nu sunt cea mai graţioasă gazdă.

— Chiar şi atunci când îi cazezi pe oaspeţi în sala de baie?

— Chiar şi atunci.

La ora patru fix după-amiaza Caroline bătea la uşa principală de la Seacrest Manor. Călătoria făcută până în acel punct a fost destul de bizară. S-a strecurat afară din baie, a coborât pe scara servitorilor, a traversat peluza la ora trei, a sărit în trăsură, apoi vizitiul a plimbat-o până la ora patru, când a adus-o înapoi.

Perriwick deschise uşa la timp, îi făcu semn cu ochiul şi-i zise:

— Ce bucurie să vă revăd, miss Trent.

— Miss Dent, îl corectă ea.

— Exact. Majordomul îşi drese glasul şi zise ceva mai tare: permiteţi-mi să vă conduc în sufragerie, miss Dent.

— Mulţumesc. Cum spuneai că te cheamă? îl întrebă ea în glumă.

— Perristick, miss Dent, spuse el zâmbind.

De data aceasta Caroline nu se putu abţine şi-l lovi cu palma pe umăr, amical.

— Acesta nu este un joc, şopti ea.

— Sigur că nu. Deschise uşa sufrageriei, acelaşi loc unde o răsfăţase cu bunătăţi în perioada când i se vindeca

glezna. Îi spun doamnei Fairwich că aţi venit.

Ea merse la fereastră, impresionată de entuziasmul lui. Părea că va ploua mai târziu, iar asta o bucură pe Caroline, care se gândea deja că va fi blocată toată noaptea în sala de baie a lui Blake.

— Miss Dent – Caroline! Cât mă bucur să te revăd.

Sora lui Blake intrase în sufragerie.

— Lady Fairwich, aţi fost amabilă că m-aţi invitat.

Copilării. Parcă ieri am insistat să-mi spui

Penelope.

— Prea bine… Penelope, zise Caroline. Ce încăpere frumoasă.

— Da, nu-i aşa că de aici priveliştea e superbă? Sunt invidioasă pe Blake, fiindcă locuieşte aici, la mare. Doreşti nişte ceai?

— Da, zise ea. Aş bea puţin ceai.

— Excelent. O să rog să ne aducă şi nişte biscuiţi, dar, află că bucătăreasa lui Blake e un dezastru, adăugă Penelope, parcă împărtăşindu-i un mare secret. Cred că ar fi mai bine pentru noi să ne limităm la un ceai.

Caroline căuta un mod politicos de a-i sugera Penelopei că moare de foame dacă nu i se permite doamnei Mickle să le aducă nişte biscuiţi, iar tocmai în acele momente Blake intră în cameră.

— Ah, miss Dent, zise el, bine aţi venit. Sper că ai călătorit confortabil până aici.

— Da, foarte confortabil, domnule Ravenscroft. Aveţi o trăsură bine dotată.

— Blake, zise Penelope, cauţi ceva? îl întrebă ea, văzându-l că se uita împrejur prin cameră.

— Mă întrebam dacă doamna Mickle a trimis ceaiul. Şi, eventual nişte biscuiţi.

— Tocmai voiam să sun pentru ceai, deşi nu ştiu sigur biscuiţii… După masa de aseară…

— Miss Mickle face nişte biscuiţi excelenţi, spuse Blake. O să o rog să ne aducă porţie dublă.

— Totuşi, zise Penelope, azi dimineaţă am avut un mic dejun grozav.

— Ai luat micul dejun? Blake şi Caroline întrebară într-un glas.

Penelopei i se păru destul de straniu că musafira ei o întreabă despre micul dejun, dar nu comentă.

— Da, a fost ceva straniu. Am găsit micul dejun pe o tavă la intrarea în camera mea. De fapt nu era la uşa camerei mele, ci mai aproape de a ta, Blake, doar că ştiam că tu ai mâncat deja. M-am gândit că servitorii au lăsat tava acolo, ca să nu mă trezească.

— Şi eu am crezut că acel mic dejun de pe tavă era pentru mine, zise el.

— Oh, da, ai dreptate. Mi s-a părut oricum că era suficient de multă mâncare pe tavă, dar atât de flămândă eram de cu seară, încât nu m-am putut abţine.

— Nu-ţi face probleme, zise Blake. Îl contrazicea însă stomacul, care scotea sunete disperate, de foame. Eu… merg să văd ce-i cu ceaiul. Şi să pun să aducă nişte biscuiţi în plus.

Caroline tuşi. Blake se întoarse din drum şi întrebă:

— Miss Dent, îţi este foame şi dumitale?

— Mor de foame, zise ea zâmbind cu drăgălăşenie. Acasă la noi a avut loc un mic incident şi azi nu am mâncat nimic.

— Vai de mine! se miră Penelope, strângând-o de mână pe Caroline. Ce necaz pe tine. Blake, vezi dacă bucătăreasa noastră poate pregăti ceva mai consistent decât biscuiţii? Dacă tu consideri că e capabilă, vreau să zic.

Caroline se gândi la o replică politicoasă, cum ar fi fost „Nu vă deranjaţi”, dar se temea că Penelope ar lua-o în serios.

— Blake! strigă aceasta. El se întoarse din nou din drum, deja iritat că întârzie. Fără supă! Văzând că fratele ei nu reacţionează în niciun fel, ea adăugă: uneori Blake este aşa de morocănos.

— Unii fraţi sunt aşa.

— Oh, ai un frate?

— Nu, răspunse Caroline, dar cunosc oameni care au.

— Blake nu e chiar aşa de rău, continuă Penelope, invitând-o pe Caroline să se aşeze, apoi se aşează şi ea. Trebuie să recunosc şi eu că este un bărbat chipeş, aşa cum este.

Caroline asculta surprinsă, întrebându-se dacă Penelope nu cumva încerca să facă pe peţitoarea. Oh, Doamne. Ironic, dar imposibil.

— Nu crezi?

Caroline se aşează.

— Poftim?

— Crezi că Blake este un bărbat chipeş?

— Ah da, desigur. Este evident pentru oricine. Penelope se încruntă uşor, deloc mulţumită de răspuns.

Astfel Caroline era salvată şi nu mai trebui să spună nimic. Din hol se auzeau voci, iar când cele două se uitară spre uşa deschisă chiar atunci, o văzură pe doamna Mickle, urmată de Blake, uşor înfuriat.

— Acum sunteţi mulţumită? mormăi el.

— Voiam doar să fiu sigură, zise doamna Mickle privind-o atent pe Caroline.

Penelope îi spuse invitatei sale:

— Fratele meu are nişte servitori foarte ciudaţi. Menajera plecă, iar Blake zise:

— Voia să vadă cu ochii ei că avem oaspeţi.

— Vezi ce am vrut să spun? i se adresă Penelope Carolinei.

Blake intră în sufragerie şi se aşează:

— Vă rog să nu vă întrerupeţi conversaţia din cauza mea.

— Voiam să-i arăt ceva Carolinei, spuse Penelope ridicându-se brusc. Blake, îi ţii tu companie până merg în camera mea să aduc ceva?

— Despre ce era vorba? întrebă el în şoaptă după ce sora lui ieşi.

— Mă tem că sora ta şi-a pus în gând să facă pe peţitoarea.

— Cu tine?

— Nici eu nu sunt chiar de lăsat, protestă ea. Unii mă

consideră chiar un premiu matrimonial.

— Poftim? Nu voiam să te jignesc, dar asta înseamnă că femeia e chiar disperată.

— Îţi dai seama cât de nepoliticos a fost comentariul tău?

Blake roşi uşor.

— Din nou, îmi cer scuze. Problema e că Penelope încearcă de ani de zile să-mi găsească o soţie, dar îşi limitează căutările la doamne ale căror familii pot fi regăsite în istorie cam pe la invazia normandă. Nu, adăugă el, familia ta nu are nicio vină. Problema Penelopei este că nu-ţi cunoaşte originile.

— Sunt sigură că dacă le-ar cunoaşte, le-ar considera nepotrivite, mărturisi Caroline. Oi fi eu moştenitoarea, dar tatăl meu s-a ocupat de comerţ.

— Da, mi-ai mai spus asta. Nu s-ar fi ajuns la asta, dacă Prewitt nu ar fi fost atât de hotărât să pescuiască o moştenitoare pentru fiul lui.

— Nu cred că apreciez comparaţia cu un peşte.

Blake o privi condescendent.

— Trebuie să ştii că aşa le privesc oamenii pe moştenitoare – ca pe nişte prăzi ce trebuie prinse. Văzând că ea nu răspunde, adăugă: oricum, nu are importanţă. Eu nu mă voi însura niciodată.

— Ştiu.

— Totuşi, trebuie să te simţi flatată. Cred că Penny te place foarte mult.

— Blake, zise ea aruncându-i o privire rece, cred că vei pierde pe mâna ta.

Tăcerea care urmă îl făcu pe Blake să fie primul care să dorească reluarea conversaţiei.

— Doamna Mickle a refuzat să pregătească de mâncare până ce nu te-a văzut aici.

— Da, mi-am dat seama. E o scumpă.

— Nu cred că aş folosi acest adjectiv ca să o descriu, dar înţeleg de unde ai tras concluzia asta.

Urmă încă o tăcere apăsătoare, iar acum Caroline vorbi prima.

— Înţeleg că fratelui tău i s-a născut o fiică recent.

— Da, cea de-a patra.

— Cred că eşti bucuros.

— De ce crezi asta? o întrebă el surprins.

— Părerea mea e că naşterea unei nepoate e prilej de bucurie. Desigur, cum sunt singurul copil la părinţi, nu voi avea ocazia să fiu mătuşă. Ador copiii mici.

— Probabil că vei avea şi tu un copil cândva.

— Mă îndoiesc. Caroline sperase dintotdeauna să se mărite din dragoste, dar, cum bărbatul pe care-l iubea, intenţiona să trăiască în burlăcie, părea că şi ea va rămâne nemăritată.

— Nu fi prostuţă. Nu ştii niciodată ce-ţi rezervă viitorul.

— De ce nu? Mi se pare că tu ştii foarte bine asta.

— Punct ochit, punct lovit. O privi atent câteva secunde, apoi în ochi i se citi ceva asemănător cu regretul, aşa că spuse: chiar îmi iubesc nepoatele.

— Atunci de ce erai atât de supărat pentru naşterea celei mici?

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— Te rog, Blake, răsuflă ea enervată. Este atât de evident.

— Nu sunt câtuşi de puţin dezamăgit de naşterea nepoatei mele. O voi adora, în mod sigur. Îşi drese glasul şi surâse melancolic. Pur şi simplu mi-aş fi dorit să fie băiat.

— Cei mai mulţi bărbaţi ar fi încântaţi de perspectiva de a fi următorul moştenitor al titlului de viconte.

— Eu nu sunt ca majoritatea bărbaţilor.

— Da, mi-am dat şi eu seama de asta.

— Ce vrei să spui? o întrebă el privind-o cu ochi întredeschişi. Văzând-o că nu răspunde, ci preferă să ridice din umeri, insistă: Caroline…

— Este evident că adori copiii, totuşi eşti hotărât să nu ai tu însuţi copii. Acest raţionament dovedeşte lipsa oricărei logici pe care o demonstrează unii masculi ai speciei noastre.

— Acum ai început să vorbeşti ca sora mea.

— O să iau asta ca pe un compliment. Îmi place mult sora ta.

— Şi mie, dar asta nu înseamnă că trebuie să fac mereu ce spune ea.

— M-am întors! se auzi glasul Penelopei. Despre ce discutaţi?

— Despre copii, răspunse imediat Caroline.

Penelope păru mai mult decât încântată de ce aude, aşa că avea o licărire în ochi.

— Nu zău? Ce interesant!

— Penelope, ce voiai să-i arăţi Carolinei? schimbă vorba Blake.

— Oh, zise ea cu nonşalanţă. Nu am găsit ce voiam să-i arăt, dar voi căuta mai târziu şi o voi invita pe Caroline să revină mâine.

Blake intenţiona să protesteze, dar ştia că numai dacă lua ceaiul cu Caroline, avea şansa să mănânce cu adevărat bine.

Caroline zâmbi şi o întrebă pe Penelope:

— Fratele tău şi soţia lui şi-au botezat fiica nou-născută?

— Ah, discutaţi despre copilul lor, zise Penelope, aparent dezamăgită. Da, sigur. Daphne Georgiana Elizabeth.

— Toate trei numele?

— Ah, dar asta nu-i nimic. Fetele cele mari au mai multe nume – cea mai mare se numeşte Sophie Charlotte Sybilla Aurelia Naihanaele – dar David şi Sarah încep să nu mai aibă rezerve.

— Dacă vor mai avea o fată, vor trebui să o boteze simplu Mary, spuse Caroline.

Penelope râse.

— Ar fi cu totul imposibil. Deja au folosit acest nume. Fiica mijlocie se numeşte Katharine Mary Claire Evelina.

— Nici nu îndrăznesc să ghicesc numele celei de-a treia fete.

— Alexandra Lucy Caroline Vivette.

— O, Caroline! Ce drăguţ.

— Sunt uimit, interveni Blake, că ai putut să reţii toate numele lor. Eu îmi amintesc doar de Sophie, Katharine, Alexandra şi acum Daphne.

— Dacă ai avea şi tu copii…

— Ştiu, ştiu, surioară dragă. Nu e nevoie să tot repeţi.

— Voiam să spun doar că, dacă ai avea şi tu copii, ţi-ar fi uşor să le reţii numele.

— Ştiam ce vei spune.

— Aveţi copii, lady Fairwich? întrebă Caroline. Penelope se întristă şi ochii aceia luminoşi deveniră dintr-odată sumbri.

— Nu, nu am.

— Îmi pare nespus de rău, bâigui Caroline. Nu ar fi trebuit să întreb.

— Nu face nimic, spuse Penelope. Eu şi contele nu am fost încă binecuvântaţi cu copii. Poate de aceea sunt atât de ataşată de nepoatele mele.

Caroline simţi un nod în gât, conştientă că adusese în discuţie fără să vrea un subiect sensibil.

— Domnul Ravenscroft mărturisea că şi el ţine foarte mult la fete.

— Da, ştiu. Este un unchi minunat. Ar fi şi un tat…

— Nu mai spune asta, Penelope, o întrerupse Blake.

Cum Perriwick intră, conversaţiile pe această temă au fost întrerupte. Ducea o tavă grea, pe care trona serviciul de ceai.

— Vai de mine! exclamă Penelope.

— Da, era şi vremea pentru ceai, nu? zise sardonic Blake.

Caroline zâmbi doar şi nu se mai sinchisi de stomacul care făcea o gălăgie uriaşă.

În următoarele zile devenea evident că prezenţa Carolinei devenise monedă de schimb: servitorii refuzau să pregătească o masă decentă, dacă ştiau că ea nu va fi prezentă.

Aşadar, ea se trezi „invitată” la Seacrest Manor în mod regulat. Penelope a mers chiar mai departe şi a sugerat că în serile când plouă, Caroline să doarmă la

reşedinţa fratelui ei.

Adevărul era că nu ploua chiar atât de tare în prima seară, dar Penelope nu era chiar fraieră. Observase obiceiurile stranii ale servitorilor, aşadar îndrăgea micul dejun la fel ca şi ceilalţi din casă.

Caroline se împrieteni cu sora lui Blake, deşi devenise o mare problemă să o tot refuze, ori de câte ori aceasta sugera să o viziteze în Bournemouth. Erau prea mulţi oameni care o puteau recunoaşte pe Caroline într-un orăşel atât de mic.

Ca să nu mai pomenim de faptul că Oliver lipise portretul ei în toate locurile publice, iar Blake a mărturisit că ultima dată când a fost în oraş, a observat acum o recompensă oferită celui ce o va aduce pe Caroline.

Caroline nu părea deloc încântată să-i dea explicaţii Penelopei pe această temă. Nu-l vedea nici pe Blake prea mult. El era mereu prezent la ora ceaiului; era singura ocazie când se servea ceva consistent de mâncare, totuşi, în afară de asta, evita compania Carolinei şi o vizita doar atunci când trebuia să-i ducă o carte nouă.

Astfel viaţa începuse să devină obişnuită cu bizareriile confortabilei rutine, la o săptămână după sosirea Penelopei. Cei trei devorau sandvişurile gustoase, servite în sufragerie, sperând fiecare că restul mesenilor nu observa lipsa de maniere.

Caroline întindea mâna după cel de-al treilea sandviş, Penelope mesteca încă la cel de-al doilea, iar Blake îl strecura în buzunar pe cel cu numărul şase, când se auziră paşi pe hol.

Mă întreb cine poate fi? spuse Penelope, ştergându-şi o fărâmitură de pâine de la colţul gurii.

Întrebarea ei îşi primi răspuns câteva minute mai târziu, când marchizul de Riverdale intră în cameră. Îi privi pe cei prezenţi, clar surprins, apoi spuse:

— Penelope, mă bucur să te văd. Nu ştiam că te cunoşti cu Caroline.

CAPITOLUL 18

Tăcerea care s-a aşternut în cameră, urmată de o sporovăială nervoasă, l-au făcut pe Perriwick să strecoare capul prin uşa întredeschisă, ca să vadă ce se întâmplă. De fapt el s-a arătat sub pretextul de a recupera tava cu restul de biscuiţi, dar revolta tuturor l-a făcut să se retragă imediat. Blake însuşi i-a tras tava din mână când l-a văzut că vrea să o ia, apoi l-a împins afară pe uşă.

Dacă Penelope a observat că marchizul de Riverdale i s-a adresat foarte direct Carolinei pe numele ei mic, totuşi ea nu a făcut nicio remarcă, limitându-se la comentariul că era extrem de uimită că ei doi se cunoşteau dinainte.

Caroline povesti cum familia Sidwell se cunoştea demult cu familia Dent, iar James dădea din cap, aprobând tot ce spunea ea. Singurul care stătea rezervat era Blake, deşi scotea şi el nişte sunete ciudate. Nu ştia ce era mai rău: faptul că James a sosit şi era cât pe ce să-i distrugă Carolinei deghizarea, sau noua strălucire din ochii surorii, care-şi pusese în gând să fie peţitoarea lui.

Penelope se hotărâse subit că ea, Caroline, ar fi o perfectă viitoare doamnă Ravenscroft. Era hotărâtă să facă pe peţitoarea unind-o pe Caroline cu James.

Blake vedea în toate acestea un dezastru colosal. O privi pe Penelope, apoi se uită la James şi Caroline, gândindu-se că singurul lucru care-l oprea de la un gest de violenţă era indecizia de a nu şti pe care dintre ei să-l sugrume primul.

— Oh, dar a trecut o veşnicie, Caroline, povestea James, vădit amuzat. Aproape cinci ani, parcă. Eşti foarte schimbată de la ultima noastră întrevedere.

— Chiar aşa? zise Penelope. De ce?

James păru că se bâlbâie, dar îşi reveni rapid.

— Păi, acum are părul mai lung şi…

— Zău? se miră Penelope. Ce interesant. Înseamnă că ai avut o adevărată bogăţie capilară, fiindcă acum nu mi se pare prea lung.

— Din cauza unui accident a trebuit să-l mai scurtez, improviză Caroline.

Blake îşi muşă buza, ca să se abţină şi să nu ceară detalii despre acel „accident”.

— Ah, da, ţin minte, replică James entuziasmat. Era ceva cu miere şi cu pasărea fratelui tău.

Caroline se înecă instantaneu cu ceaiul din gură, apoi duse la gură şervetul, ca să nu-l împroaşte pe Blake cu ceai.

— Parcă spuneai că nu ai fraţi, sau surori. Penelope deveni curioasă.

Caroline se şterse la gură, reţinându-şi râsul nervos şi se replie.

— De fapt, era pasărea vărului meu.

— Aşa este, făcu James, plesnindu-se peste frunte. Ce uituc sunt. Cum se numea?

— Percy.

— Bunul Percy. Ce mai face el?

— Cam la fel, mă tem. Îmi dau silinţa să-l evit, spuse ea surâzând încurcată.

— Mi se pare cel mai bun lucru, comentă James, îmi aduc aminte că era o persoană răutăcioasă, care avea obiceiul prost de a trage de păr fetele.

— Riverdale! îl admonestă Penelope. Vorbeşti de o rudă a domnişoarei Dent.

— Ah, nu mă supăr, o asigură Caroline. Aş renunţa bucuroasă la rudenia cu Percy.

Penelope dădea din cap nedumerită, iar în cele din urmă i se adresă fratelui său:

— Îmi e greu să cred că nu mi-ai spus de prietenia Carolinei cu Riverdale.

Blake ridică din umeri nonşalant, apoi descleştă pumnii.

— Nu am ştiut.

Perriwick intră în cameră cu tupeul care-l caracteriza şi începu să strângă resturile neconsumate de la ceai.

— NU! strigară într-un glas Blake, Penelope şi Caroline.

James îi privi pe rând, interesat, dar confuz.

— Îmi scapă ceva aici?

— Nu tocmai. Am mâncat şi noi fiindcă ne era foame, explică Penelope. Apoi îl întrebă pe James: Milord, vei rămâne cu noi?

— Da, aş fi vrut, dar numai dacă mai aveţi o cameră liberă. Se uită la Caroline. Nu am ştiut că miss Dent va fi aici.

— Îţi dai seama că ea va rămâne la noi doar în noaptea aceasta. Doar locuieşte la nicio milă distanţă, îl lămuri Penelope.

Tata a cumpărat o casă de vară lângă Bournemouth toamna trecută, veni prompt explicaţia Carolinei. Nu am reuşit să-i informăm pe toţi cunoscuţii.

Hmm, Penelope deveni din ce în ce mai bănuitoare.

— Aveam impresia că locuieşti în Bournemouth de ceva vreme.

— Am venit mai mult în vizită.

— Da, se gândi Blake cum poate veni în ajutorul Carolinei, deşi era furios pe ea şi pe James. Spuneai că înainte de a o cumpăra, tatăl tău a închiriat-o timp de câţiva ani?

— Exact.

— Vezi ce memorie bună am? zise el zâmbind arogant.

— Ar fi bine să plec şi eu, spuse Caroline şi se ridică. Se face târziu. Cred că bucătarul nostru ne pregăteşte ceva bun pentru cină.

— Norocul vostru, suspină Penelope. Unul din cei doi domni te va conduce bucuros.

— Bucuros o voi conduce eu, sări James. Mi-ar face plăcere să mai stăm de vorbă. Avem multe de povestit.

— Da. Cred că mai mult decât ţi-ai închipuit vreodată.

De cum se închise uşa în spatele lor, Caroline întrebă:

— Ai ceva de mâncare în trăsură?

— Puţină brânză şi pâine cumpărate de la han. De ce?

— Unde le-ai pus? zise ea cotrobăind deja prin cutia de lemn.

— Dumnezeule, fata mea, dar te-au ţinut nemâncată?

— Nu chiar, dar mai rău a fost pentru Penelope şi

Blake, deşi pe el nu-l compătimesc.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă James urcându-se şi el în trăsură.

— Îţi voi spune imediat, se chinui ea să vorbească în timp ce mesteca de zor.

— Poate o gură de coniac face bine, deşi nu cred că tu…

Caroline puse mâna pe sticlă imediat ce o văzu în mâna lui James. Luă o înghiţitură, iar el aşteptă ca ea să termine de tuşit, după ce s-a înecat cu licoarea tare.

— Voiam să spun că îmi e greu de crezut că preferi coniacul.

— Prostii, zise ea cu greu. Orice lichid face bine.

După ce înşurubă capacul sticlei şi o puse în buzunar, James o îndemnă:

— Ce-ar fi să-mi spui şi mie de ce toţi trei păreţi morţi de foame şi de sete. Şi cum de Penelope este aici? Ea va pune în pericol toată operaţiunea.

— Înseamnă că ai primit aprobarea de la Londra să continuaţi cu planurile voastre?

— Nu-ţi răspund la nicio întrebare, până nu răspunzi tu la ale mele.

— Atunci hai să ne prefacem că ne plimbăm, fiindcă va dura ceva timp.

— Să ne prefacem că ne plimbăm?

— Doar nu ne trebuie o oră ca să ajung înapoi în baia lui Blake.

— Ce? întrebă el contrariat.

— Vrei să asculţi varianta lungă sau pe cea scurtă?

— Aş opta pentru cea lungă, fiindcă mi se pare că este mai interesantă, totuşi.

Caroline coborî din trăsură, păstrând în mână brânza şi pâinea găsite.

*

Două ore mai târziu Blake începu să devină nervos. James şi Caroline erau plecaţi de prea mult timp – mult mai

mult decât ar fi fost necesar ca ea să se întoarcă în baie. Blake dădea vina pe sine. Toate gândurile lui păreau nebuneşti. Totuşi, James ar fi trebuit să-şi ia o oră, răstimp suficient pentru a pretinde că a condus-o acasă pe Caroline. Evident că nimeni nu ştia cât de departe era acest „acasă” pentru Caroline, dar Blake nu şi-a permis să lipsească mai mult de o oră ca să o aducă la ceai.

La un moment dat, pe când pendula între sala de baie şi dormitorul său, auzi râsete şi paşi pe scara servitorilor. Luă o mină supărată şi îşi încrucişă braţele la piept. Imediat uşa se deschise şi James apăru însoţit de Caroline. Râdeau amândoi cu poftă şi se ţineau cu mâinile de burtă.

— Unde naiba aţi stat atât? întrebă Blake.

Amândoi au răspuns în acelaşi timp, dar Blake nu înţelegea nimic, fiindcă râdeau în acelaşi timp.

— Şi de ce naiba râdeţi aşa?

— Ravenscroft, ai făcut multe chestii foarte bizare, dar asta… James arătă spre sala de baie. Asta este ceva greu de comparat.

Blake îl ucidea cu privirea.

— Deşi, spuse el, adresându-i-se Carolinei acum, ţi-ai dat silinţa să transformi acest loc în „acasă”. Patul mi se pare piesa cea mai reuşită.

Caroline privi teancul de pături şi perne aranjate pe podea.

Mulţumesc. M-am străduit cu ce am avut la îndemână, spuse ea, şi râse.

— Unde aţi fost? repetă Blake.

— Mi-ar prinde bine vreo câteva lumânări, îi zise Caroline lui James.

— Da, văd că e destul de întuneric aici. Ferestruica aceea este insuportabil de mică.

— Unde aţi FOST? insistă Blake furios. Caroline şi James îl priviră la fel de uimiţi.

— Cu noi vorbeşti? întrebă James.

— Poftim? zise Caroline cam în acelaşi timp.

— Unde aţi fost? repetă el întrebarea cu dinţii încleştaţi.

— Nu ştiu, veni răspunsul lui James.

— Pe ici, pe colo, completă Caroline.

— Timp de două ore?

— A trebuit să-i dau toate detaliile, zise ea. Doar nu vrei să-i spună ce nu trebuie Penelopei.

— Puteam să-l informez eu în mai puţin de cincisprezece minute, mormăi Blake.

— Sunt sigur de asta îl linişti James, dar nu ar fi fost la fel de amuzant.

— Ei, Penelope vrea să ştie unde ai fost, începu Blake. Vrea să dea o petrecere în cinstea ta, Riverdale.

— Dar am crezut că intenţionează să plece în două zile, zise Caroline.

— Aşa voia, replică el, dar acum, când dragul nostru prieten James este aici, s-a hotărât să-şi prelungească şederea. Spunea că nu avem în fiecare zi în casă un marchiz.

— Dar e măritată cu un conte, sublinie James. Ce-i mai pasă?

— Nu-i pasă, explică Blake. Vrea să ne căsătorească pe toţi.

— Cu cine?

— Preferabil cu unul dintre noi.

— Toţi trei? Caroline se uita când la unul, când la celălalt. Dar nu e ilegal?

James râdea cu poftă. Blake îi aruncă o privire dispreţuitoare, apoi spuse:

— Trebuie să scăpăm de ea.

— Refuz să-i fac un lucru rău surorii tale, spuse Caroline revoltată. Este o persoană bună şi blândă.

— Ha! urlă Blake. Blândă pe naiba. Este femeia cea mai curioasă şi hotărâtă din câte cunosc eu, în afară de tine, probabil.

Caroline scoase limba. Blake o ignoră.

— Trebuie să găsim o cale prin care să o facem să se întoarcă la Londra.

— Cred că nu ne-ar fi greu să falsificăm un mesaj de la soţul ei, zise James.

— Nu e nici pe departe atât de uşor pe cât ai crede tu. Acum este în Caraibe.

Caroline simţi o durere adâncă în inimă. La un moment dat el spunea că ochii ei au culoarea apei la tropice. Va duce cu ea această amintire tot restul vieţii, fiindcă devenea din ce în ce mai clar că nu-l va avea niciodată pe acest bărbat.

— Bine, atunci ce ziceţi de un bilet de la menajera sau de la majordomul ei? Ceva care să o informeze că i-a luat casa foc.

— E mult prea crud, protestă Caroline. S-ar îngrijora peste măsură.

Asta e şi ideea, explică Blake. Vrem să o îngrijorăm suficient cât să plece.

— Nu v-aţi putea opri la o inundaţie? întrebă ea. Este mai puţin gravă decât un incendiu.

— Că tot veni vorba, propuse James, ce-ar fi să spunem că e vorba de o infestare cu rozătoare?

— Atunci nu va pleca niciodată! exclamă Caroline. Cine ar dori să plece într-o casă plină cu şobolani?

— Multe femei pe care eu le cunosc ar face-o, veni sec replica lui Blake.

— Ce lucru oribil ai spus!

— Dar adevărat, confirmă James.

Nimeni nu mai spuse nimic câteva secunde, apoi Caroline sugeră:

— Cred că putem continua ca până acum. Nu mai e chiar atât de rău aici în baie, acum când Blake mi-a adus cărţi de citit. Deşi aş aprecia foarte mult dacă am putea aranja ceva în legătură cu mâncarea.

— Pot să-ţi aduc aminte că peste două săptămâni Riverdale şi cu mine vom lansa atacul asupra lui Prewitt?

— Atac? exclamă Caroline, evident îngrozită.

— Atac, arestare, zise James, făcând un gest prin aer, până la urmă este acelaşi lucru.

— În orice caz, le atrase atenţia Blake, ultimul lucru de care avem nevoie este prezenţa surorii mele. Carolinei îi spuse apoi: nu mi-ar păsa mai puţin dacă ai petrece

următoarele două săptămâni legată cu lanţuri de chiuvetă, dar…

— Câtă ospitalitate din partea ta, mormăi ea.

— Al naibii să fiu dacă-l mai las pe Prewitt să-mi scape printre degete, din cauză că sora mea doreşte să mă vadă însurat.

— Nu-mi place să-i fac glume proaste Penelopei, spuse Caroline, dar sunt sigură că, dacă ne punem toţi mintea la treabă, vom veni cu un plan acceptabil.

— Am senzaţia că definiţia ta pentru „acceptabil” diferă mult de ceea ce cred eu, comentă Blake.

Caroline îl privi pieziş, apoi se întoarse către James zâmbindu-i.

— Tu ce crezi, James?

Acesta ridică din umeri, mai preocupat de felul în care Blake se uita la amândoi, decât de cuvintele ei. Asta înainte să audă o bătaie în uşă. Îngheţară toţi trei.

— Blake! Blake! Cu cine vorbeai?

Penelope.

Blake privi disperat spre uşa care dădea spre scările servitorilor, în timp ce James o împingea pe Caroline să iasă. Cum închise această uşă, Blake deschise uşa băii şi zise cu seninătate:

— Da?

Penelope se uită înăuntru, scrutând fiecare colţişor.

— Ce se întâmplă aici?

— Poftim?

— Cu cine vorbeai? întrebă ea.

James ieşi din spatele unui paravan.

— Cu mine.

— Ce faci aici? zise Penelope surprinsă. Nu ştiam că te-ai întors.

El stătea rezemat de perete, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru pentru el să se afle în baia lui Blake.

— M-am întors acum zece minute.

— Aveam de discutat nişte probleme, completă Blake.

— În baie?

— Ne aducem aminte de Eton şi vremurile acelea,

mărturisi James zâmbind galant.

— Nu zău? Penelope nu părea deloc convinsă.

— Acolo nu exista pic de intimitate, explică Blake. Era ceva barbar.

Penelope făcu semn spre teancul de pături întinse pe jos.

— Ce caută astea acolo?

— Ce? întrebă Blake, trăgând de timp.

— Păturile.

— Acelea? Habar nu am.

— Ai un teanc de pături şi perne pe jos, în baia ta şi nu ştii de ce sunt puse acolo?

— Presupun că Perriwick le-a lăsat acolo. Poate voia să le dea la curăţat.

Penelope îşi privi dojenitor fratele.

— Blake, eşti un mincinos notoriu.

— De fapt, ştiu să mint destul de bine. Doar că mai trebuie să exersez.

— Aşadar, recunoşti că mă minţi?

— Nu-mi amintesc să fi recunoscut aşa ceva. Am făcut eu asta, Riverdale? îşi întrebă candid prietenul.

— Nu cred. Tu ce părere ai, Penelope?

— Eu cred că niciunul dintre voi nu va ieşi din camera aceasta până ce nu-mi veţi spune toată povestea care se desfăşoară aici.

Caroline asculta conversaţia lor prin uşă, ţinându-şi respiraţia, în timp ce Penelope îi frigea la grătar pe cei doi domni cu măiestria unui călău.

Caroline oftă şi se aşeză. După cele auzite în baie, s-ar putea să rămână prizonieră pe scări ore la rând. Evident Penelope nu dădea semne că renunţă la interogatoriul ei.

Decise că venise timpul să privească partea bună a lucrurilor, dacă lăsa de-o parte faptul că pe scări era întuneric beznă. Deşi acum era prizoniera uneia dintre cele mai bizare situaţii, ea nu se compara nici pe departe cu tot ce a pătimit la familia Prewitt. Dacă nu ar fi avut inspiraţia să fugă, probabil că acum s-ar fi numit şi ea tot Prewitt.

Ce gând hidos. Dar nici pe departe la fel de hidos ca

următoarea întâmplare. Fie că stârnise praful când s-a aşezat, fie că sorţii îi erau potrivnici, cert este că începu să o gâdile nasul. Apoi începu să simtă o mâncărime puternică.

Îşi lipi degetul arătător de nări, dar degeaba.

Mâncărimea era tot mai insistentă, apoi gâdilăturile...

HAPCIU!

— Ce a fost asta? întrebă Penelope.

— Ce a fost ce? întrebă şi Blake în timp ce James începu să strănute repetat.

— Nu te mai preface, îl admonestă Penelope pe James. Am auzit o femeie strănutând şi sunt sigură de asta.

James se chinuia să strănute pe un ton cât mai subţire.

— Încetează! îi ordonă Penelope şi se îndreptă spre uşa care dădea spre scări.

Blake şi James s-au repezit spre ea, dar prea târziu. Penelope apucase să deschidă uşa.

Acolo, pe scara întunecoasă, ghemuită şi cutremurată de strănuturi repetate stătea Caroline.

CAPITOLUL 19

Latitudinar (adjectiv) *– Permisiv, favorizant sau caracterizat prin latitudine a opiniei sau acţiunii; neconformându-se unui cod prestabilit.*

În Bournemouth – spre deosebire de Londra – te poţi purta într-o manieră mai latitudinară, totuşi, chiar şi în provincie, există anumite reguli de conduită pe care trebuie să le respecţi.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

— Tu! răbufni Penelope. Ce faci aici?

Blake o mustră pe Caroline:

— De ce naiba nu ai luat-o la fugă pe scări în jos când ne-ai auzit că venim?

Drept răspuns primi un strănut. James, care nu se pierdea cu firea, zise cu ironie:

— Se pare că este în incapacitate să se deplaseze.

Caroline strănută din nou.

Penelope îi zise furioasă lui James:

— Bănuiesc că şi tu ai o anumită legătură cu acest subterfugiu.

— Oarecum, spuse el impasibil.

Caroline strănută din nou.

— Pentru Dumnezeu, zise Penelope: luaţi-o de pe casa scărilor. Precis este prea mult praf sau mucegai şi asta îi provoacă aceste crize de strănuturi.

— Nu este o criză de strănuturi, comentă Blake. Strănută pur şi simplu.

Caroline strănută din nou.

— Indiferent care ar fi situaţia, duceţi-o în dormitor. Nu! Nu în dormitorul tău, în al meu. Penelope îşi puse mâinile în şolduri şi se uita la ei pe rând. Ce naiba s-a întâmplat? Vreau să fiu informată despre această situaţie imediat. Dacă e cineva care…

— Pot să îndrăznesc? o întrerupse James.

— Tu să taci, Riverdale, îl dojeni Blake, şi o ajută pe Caroline să se ridice. Vorbeşti ca majordomul meu.

— Sunt convins că Perriwick ar fi absolut încântat de această comparaţie, replică James. Totuşi, voiam doar să-i explic Penelopei că prezenţa Carolinei în dormitorul tău nu trebuie să o îngrijoreze, dată fiind prezenţa mea şi a ta.

— Prea bine, încheie Penelope. Instaleaz-o în dormitorul tău, Blake. Apoi vreau să ştiu ce se petrece aici. Şi fără prostii despre miere şi păsări.

Caroline strănută iar. Blake îi sugeră surorii sale:

— Poate ne aduci puţin ceai?

— Ha! Dacă tu crezi că o voi lăsa singură aici cu voi doi…

— Merg eu să aduc nişte ceai, îi linişti James.

De cum plecă acesta, Penelope se adresă fratelui ei şi

Carolinei, privindu-i cu nişte ochi sfredelitori:

— Voi doi aveţi o aventură?

— Nu! exclamă imediat Caroline, printre strănuturi.

— Atunci ar fi bine să-mi explici prezenţa ta aici. Te-am considerat o doamnă cu un caracter moral solid şi acum voi avea nevoie de toată înţelegerea şi deschiderea intelectuală pentru a nu-mi schimba părerea.

Caroline se uita la Blake, gândindu-se că nu putea să-i trădeze secretele fără permisiunea lui. El scoase un geamăt scurt, îşi roti privirea şi zise:

— Ar trebui să-i spunem adevărul. În cele din urmă tot va trebui să afle.

Toată expunerea poveştii dură vreo douăzeci de minute. Ar fi putut dura şi mai puţin, doar că James revenise cu ceaiul – din fericire însoţit de biscuiţi proaspeţi – iar ritmul naraţiunii a încetinit uşor, până ce s-a servit fiecare cu de toate.

Penelope nu a scos niciun cuvânt pe durata expunerii, cu excepţia întrebărilor „Lapte?” şi „Zahăr?”, fapt care nu sugera că ea va turna ceaiul.

Blake, James şi Caroline s-au mai întrerupt unul pe celălalt, dar după un sfert de oră au reuşit să relateze evenimentele petrecute în ultimele săptămâni, spre mulţumirea tuturor.

După ce s-a terminat povestirea, Caroline privi chipul inexpresiv al Penelopei; era curioasă, dar şi îngrozită. O îndrăgea pe sora lui Blake şi o durea inima să ştie că aceasta o va scoate din sufletul ei cu desăvârşire. Spre surprinderea tuturor, Penelope oftă, zicând un simplu:

— Înţeleg. Apoi urmă un şi mai simplu: Hmm.

Caroline se aplecă uşor în faţă.

James se aplecă uşor în faţă.

Blake voi şi el să se aplece, dar mişcarea îl făcu să sforăie dezgustat. Cunoştea foarte bine tacticile surorii lui. În sfârşit, Penelope trase aer în piept şi i se adresă lui Blake:

— Eşti un ticălos fiindcă nu ţi-ai informat familia despre activităţile tale guvernamentale, dar nu voi aborda

acum această insultă.

— Ce amabilă eşti, murmură el.

— Eşti norocos totuşi că imaturitatea secretomaniei tale a fost eclipsată de o chestiune care este cu mult mai gravă.

— Adevărat.

Penelope se uita la amândoi, arătând cu degetul când spre marchiz, când spre fratele ei.

— Unul dintre voi, anunţă ea, va trebui să se însoare cu ea.

Caroline, care până atunci ţinuse capul în jos, studiindu-şi vârfurile pantofilor, ca să nu-i ofere lui Blake grimasa aceea de Ţi-am-spus-eu când Penelope l-a certat, ridică uşor privirea. O văzu pe Penelope arătând spre ea ameninţător, iar pe James şi Blake îi văzu complet albi la faţă.

Seara, mai târziu, Blake avu o conversaţie extrem de neplăcută cu sora sa. Ea încerca să-l convingă să o ia de soţie pe Caroline cât mai repede, iar el îşi dădea silinţa să o ignore.

Nu era foarte îngrijorat din pricina asta. Jurase că nu se va însura niciodată. Penelope ştia prea bine, Caroline ştia de asemenea, James ştia şi el. La naiba, toată lumea ştia. James nu era genul de om care să o lase pe sora prietenului său să-l oblige să facă un lucru nedorit. Singura cale prin care Penelope putea să grăbească mariajul Carolinei era iscarea unui scandal.

Blake nu era deloc în pericol. Chiar dacă Penelope ar fi dorit să împrăştie nişte zvonuri, nu era capabilă să o distrugă pe femeia căreia acum i se adresa cu „draga, scumpa mea prietenă”.

Dar în momentul acesta Penelope îşi dădea silinţa să-i scoată din sărite şi să le strice cheful tuturor rezidenţilor de la Seacrest Manor. În cazul lui Blake reuşea cu succes.

— Blake, îi zise ea, ştii că ai nevoie de o soţie.

— Nu ştiam asta.

— Caroline a fost irevocabil compromisă.

— Numai dacă tu decizi că trebuie să împrăştii zvonuri

la Londra.

— Nu despre asta discutăm.

— Ba exact despre asta discutăm, se răsti Blake. Locuieşte aici pentru a proteja siguranţa naţională.

— Oh, te rog, zise Penelope dispreţuitor. Stă aici ca să-l scape din ghearele tutorelui ei.

— Un tutore care reprezintă o ameninţare pentru siguranţa naţională, se răsti Blake. Iar Caroline ne-a dat o mână de ajutor în interceptarea lui. A avut o misiune nobilă, dacă mă întrebi pe mine.

— Nu te-am întrebat, zise Penelope pufnind iritată.

— Ar fi trebuit să o faci, i-o tăie el scurt. Prezenţa Carolinei aici este vitală pentru siguranţa Angliei şi doar un bufon lipsit de patriotism ar face uz de asta pentru a-i ruina reputaţia. Blake exagera puţin în legătură cu siguranţa naţională. În vremuri disperate este nevoie câteodată de măsuri disperate.

James alese exact momentul pentru a se amesteca şi el.

— Presupun că încă discutaţi fără perdea despre viitorul Carolinei, zise el.

Amândoi aruncau priviri tăioase în direcţia lui.

— Mă rog, zise James, întinzându-se ca o pisică somnoroasă, apoi căscă şi se instală pe canapea. M-am gândit să mă însor eu cu ea.

— Oh, ce drăguţ! exclamă Penelope, aplaudând, dar comentariul ei a fost eclipsat de strigătul revoltat al lui Blake.

— Ce?

— De ce nu? Până la urmă şi eu trebuie să mă însor, zise James nonşalant.

— Caroline merită pe cineva care să o iubească, sună Blake ameninţător.

— Mie cu siguranţă îmi place de ea. Este un motiv suficient pentru cele mai multe mariaje.

— Are dreptate, interveni Penelope.

— Tu să taci, o apostrofă Blake. Iar tu… se uită necruţător spre marchiz, însă nu găsi o replică inteligentă

cu care să-l amuţească, aşa că zise doar: să taci şi tu.

— Bine zis, râse James.

Blake îl privea cu o privire care putea anunţa chiar o crimă.

— Mai spune-mi, îl imploră Penelope. Fără îndoială Caroline va fi o bună marchiză.

— Aşa este, aprobă James. Şi va fi o partidă perfectă. La un moment dat va trebui să fac şi eu acest pas şi evidenţa spune că şi Caroline trebuie să se mărite mai repede.

— Nu va trebui să se mărite, protestă Blake, atâta timp cât sora mea îşi va ţine gura.

— Penelope e o femeie discretă, comentă James pe un ton jovial, dar asta nu garantează că nu va afla nimeni nimic despre aranjamentele noastre. Caroline nu face parte din elită, dar asta nu înseamnă că merită să fie târâtă în noroi.

— Să nu cumva să mă acuzi pe mine că intenţionez să-i întinez numele, sări Blake, mai arţăgos ca niciodată. Tot ce am făcut…

— Problema este că nu ai făcut nimic, sări Penelope să tragă concluzia.

— Refuz să mai stau aici şi să…

— Dar nu stai, că eşti în picioare, remarcă Penelope.

— James, i se adresă el amicului pe un ton scăzut, dar periculos, dacă nu mă ţii cu forţa, sunt sigur că în următoarele zece secunde voi comite crime, iar cel mai neînsemnat va fi regretul că mi-am ucis propria soră.

— Ăăă… zise James, eu nu aş mai sta prea aproape de el, dacă aş fi în locul tău. Cred că vorbeşte serios.

— Bah! exclamă ea ca răspuns. Şi-a ieşit din fire fiindcă ştie că am dreptate.

Pe faţa lui Blake se vedea un muşchi pulsând, chiar şi aşa nici nu-l privi pe James când îl întrebă:

— Riverdale, tu nu ai nicio soră, nu?

— Nu.

— Consideră-te binecuvântat. Se întoarse şi ieşi. James şi Penelope se uitau spre uşa pe unde tocmai ieşise

Blake, iar ea îl întrebă:

— Cred că nu prea i-a convenit ce a auzit.

— Nu.

— Ai vorbit serios?

— În legătură cu dorinţa de a mă însura cu Caroline? Penelope dădu din cap afirmativ.

— Nu mi-ar fi uşor să rostesc aceste lucruri dacă nu aş fi pregătit să le duc la îndeplinire.

— Dar nu *vrei* să te însori cu ea, indică Penelope.

— Nu aşa cum vrea Blake.

Hmm. Veni şi se aşeză lângă el. Eşti foarte deştept, Riverdale, dar planul tău poate avea şi un recul. Blake poate fi foarte încăpăţânat.

— Sunt foarte conştient de asta.

— Evident că eşti. Dar ştii la fel de bine că şi eu sunt.

— Încăpăţânată, vrei să spui? Dragă Penelope, prefer să traversez Anglia dezbrăcat, în plină iarnă, doar ca să scap de un război al voinţei cu oameni ca voi.

— Te-ai exprimat frumos, dar, dacă declaraţia ta sinceră nu va avea rezultatele dorite, vei fi obligat să te însori cu Caroline.

— Nu am nicio îndoială că vei sta cu pistolul la spatele meu până voi face asta.

— Riverdale, nu glumesc, se răsti ea.

— Ştiu, dar mai devreme am vorbit serios. În cele din urmă va trebui să mă însor, iar Caroline este o perspectivă mult mai bună decât orice soţie aş încerca eu să vânez prin Londra.

— Riverdale!

— Dar e adevărat. Îmi place de Caroline, iar dacă va trebui să mă însor cu ea fiindcă Blake este prea laş să o ia de soţie, atunci fie. Sincer, soarta poate fi mult mai crudă.

— Ce mişel, oftă Penelope.

— Nu-ţi face griji. Blake o va cere, zise James, gesticulând. L-ar ucide să mă vadă însurat cu ea.

— Sper că ai dreptate. Numai Dumnezeu ştie că are şi el dreptul la fericire. Penelope oftă şi se instală confortabil în fotoliu. Vreau să fie şi el fericit. Oare cer prea mult?

Caroline, care stătea de partea cealaltă a uşii, îşi acoperi gura cu mâna. Se gândea că umilirea ei a fost completă în clipa când Penelope le-a cerut celor doi – oricare din ei – să se însoare cu ea! Dar acum...

Îşi înăbuşi un suspin. Acum se trecuse mai departe de orice umilinţă. Cu umilinţa ar fi putut trăi, îndurând-o, iar în cele din urmă ar fi lăsat-o în spate. Acum era cu totul altfel. Ceva în interiorul ei murea, iar Caroline nu-şi dădea seama dacă era inima sau sufletul ei.

Oricum nu conta, îşi dădu ea seama, pe când alerga spre camera ei. Nu mai conta decât că ea suferea, iar durerea avea să dureze tot restul vieţii sale.

După două ore, căci de atât a avut nevoie, Caroline a reuşit să-şi revină. Cu puţină apă rece a reuşit să-şi calmeze puţin ochii umflaţi, iar câteva minute de respiraţie profundă au anulat tremuratul vocii. Din nefericire pentru ea, nu putea face mai mult pentru a ascunde din privire ce era în inima ei.

Coborî scările şi îi găsi pe James şi Penelope tot în sufragerie. Conversaţia lor se auzea de pe hol, iar Caroline constată bucuroasă că deja trecuseră la subiecte mai obişnuite.

Discutau despre teatru când a ajuns ea la uşă, aşa că bătu uşor. James se ridică imediat când o văzu.

— Pot să intru? întrebă ea.

— Desigur, spuse Penelope. Vino şi stai lângă mine.

— Prefer să rămân în picioare, mulţumesc, zise ea.

— Cum doreşti.

— Ştii unde este Blake? întrebă Caroline, păstrând o poziţie regală. Aş dori să spun asta o singură dată.

— Sunt aici.

Caroline întoarse brusc capul. Blake era în pragul uşii, mândru ca de obicei, deşi arăta abătut. Părea îmbujorat, iar ea se întreba dacă nu cumva fusese afară, la o plimbare prin aerul răcoros al nopţii.

— Bine. Aş dori să spun ceva, dacă-mi dai voie.

— Te rog, o invită Blake.

Mai întâi Caroline îi privi pe ocupanţii încăperii, apoi

spuse:

— Nu am nevoie de un soţ. Cu siguranţă nu am nevoie de un soţ care nu are nevoie de o soţie. Tot ce doresc este să mi se dea voie să rămân aici, la adăpost, până când voi împlini douăzeci şi unu de ani.

— Dar Caroline, protestă Penelope. Domnii aceştia te-au compromis. Trebuie să-i permiţi unuia dintre ei să facă lucrurile cum trebuie.

Caroline înghiţi cu greu. Nu avea multe în viaţă, dar avea mândrie şi nu avea de gând să-l lase pe Blake Ravenscroft să o umilească mai mult decât o făcuse deja. Se uită drept la el, deşi cuvintele îi erau adresate surorii lui.

— Lady Fairwich, domnii aceştia nu au făcut nimic care să mă compromită.

— Nimic? întrebă Blake.

Caroline îl privi insistent şi se întrebă oare ce naiba l-a făcut să vorbească acum, când întotdeauna s-a exprimat vehement împotriva căsătoriei.

— Nimic care să însemne ceva, spuse ea aproape dispreţuitor.

Ochii li s-au întâlnit, dar amândoi ştiau că ea s-a referit la întâlnirea lor de pe plajă. Diferenţa era că doar Caroline ştia că ea minte. Acele minute petrecute cu Blake au însemnat totul pentru ea.

Fiecare minut al fiecărei întâlniri cu el reprezenta o comoară dragă inimii ei.

Se strădui să nu plângă. Curând va pleca de acolo şi tot ce va putea să-i încălzească inima erau doar amintirile. Nu va mai exista niciun bărbat care să o ţină de mână, nici vreun prieten care să o tachineze, niciun conac la malul mării, care în doar câteva săptămâni devenise „acasă” pentru ea.

Dar, dintre toate lucrurile de care-i va fi dor, zâmbetul lui Blake va fi absenţa care o va durea cel mai mult. Deşi se întâmpla foarte rar, când colţurile buzelor lui se arcuiau în sus... Iar când începea să râdă cu poftă, bucuria pură a sunetului îi dădea chef să cânte.

Acum însă el nu zâmbea. Avea chipul dur şi se uita la

ea cu o privire sticloasă, ca şi când ar fi privit un antidot. Caroline simţea că dacă nu iese din cameră în clipa aceea, se va face de râs.

— Mă scuzaţi, zise precipitat şi se îndreptă spre uşă.

— Nu poţi pleca acum! exclamă Penelope, sărind ca arsă.

Fără să se întoarcă spre ea, Caroline îi zise:

— Am spus ce aveam de spus.

— Dar unde pleci?

— Afară.

— Caroline.

Vorbise Blake, iar glasul lui îi umplu ochii de lacrimi.

— Ce este? reuşi să spună. Replica era nepoliticoasă, dar mai mult de atât nu putea.

— Afară e întuneric. Sau nu ai observat?

— Merg afară să privesc stelele.

Îi auzi paşii, apoi îi simţi mâna pe umăr, când o trase uşor din faţa uşii.

— E înnorat afară, şopti el extrem de blând. Nu cred că poţi vedea stelele.

— Ştiu că ele sunt acolo, spuse ea fără să se întoarcă. Asta contează pentru mine.

Blake închise ochii chiar în clipa când ea ieşi în fugă din cameră, fiindcă nu dorea să-i vadă silueta dispărând.

— Uite ce ai făcut acum, zise sora lui. Ai frânt inima bietei fete.

El nu răspunse, fiindcă nu ştia dacă era adevărat ce a spus sora lui. Dacă i-a frânt inima, însenina că era un ticălos fără pereche. Dacă nu era adevărat, atunci Caroline nici nu se sinchisea de el şi singura lor noapte de pasiune nu a însemnat nimic pentru ea.

Iar acest gând era mult prea dureros şi greu de suportat.

Nu voia să se gândească la ce simte pentru ea. Nu voia să analizeze nimic, nici să catalogheze sentimentul. Fiindcă era îngrozit că, dacă făcea asta, singurul cuvânt la care se putea gândi era *dragoste* şi asta ar fi fost gluma cea mai cruntă.

Blake deschise ochii la timp şi văzu expresia dezgustată de pe chipul lui Riverdale, chiar în clipa când îi zise:

— Eşti un idiot, Ravenscroft. Blake nu scoase un cuvânt. Marabelle e moartă, adăugă James.

Când se întoarse spre amicul său cu multă violenţă, Penelope tresări speriată.

— Să nu-i pomeneşti numele, ameninţă el. Pe ea să nu o amesteci în discuţia noastră.

— Exact, zise James. Este moartă şi nu poţi să o jeleşti la nesfârşit.

— Habar nu ai, spuse Blake dând din cap, habar nu ai ce înseamnă să iubeşti.

— Iar tu ştii asta mult prea bine, şopti James. De fapt ştii deja de două ori.

— Blake, îl îmbună Penelope, punându-i o mână pe umăr, ştiu că ai iubit-o. Noi toţi am iubit-o. Dar Marabelle nu ar fi dorit ca tu să continui astfel. Eşti o cochilie goală. Ţi-ai îngropat sufletul odată cu trupul ei.

Blake înghiţi în sec şi îşi dorea acum mai mult ca orice să părăsească încăperea, totuşi rămase înlemnit pe loc.

— Dă-i drumul, şopti Penelope. E timpul, Blake. Caroline te iubeşte.

— A spus ea asta? întrebă el parcă înviorat.

Penelope ar fi dorit să-l mintă. El îi citea asta în ochi. În cele din urmă ea dădu din cap negativ.

— Nu, dar e uşor de văzut.

— Nu vreau să-i fac rău, zise el. Merită pe cineva mai bun.

— Atunci însoară-te cu ea, îl imploră Penelope.

— Dacă mă însor cu ea… Doamne, i-aş face rău în feluri pe care nu vi le imaginaţi.

— Pe toţi dracii! izbucni James. Nu te mai teme atâta. Te temi să iubeşti, te temi să trăieşti. Singurul lucru de care nu te temi este moartea. Eu îţi acord o noapte. Una singură.

— Pentru ce? îl întrebă Blake mirat.

— Ca să te hotărăşti. Dar îţi promit: eu mă voi însura cu Caroline, dacă nu o faci tu. Aşa că vreau să te întrebi

dacă vei suporta *asta* pentru tot restul vieţii. James se întoarse pe călcâie şi părăsi camera.

— Să ştii că ameninţările lui nu sunt doar de formă, zise Penelope. Ţine foarte mult la ea.

— Ştiu, se răsti Blake.

Penelope dădu scurt din cap, apoi se îndreptă şi ea spre uşă.

— Te las cu gândurile tale.

Blake recunoscu că era ultimul lucru pe care şi-l dorea acum.

CAPITOLUL 20

Liniştit (adj) *– Calm, paşnic, tihnit, netulburat.*
Nu voi privi înapoi la zilele acelea liniştite.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

Pe plajă Caroline stătea pe nisip şi privea cerul. Blake avusese dreptate, era înnorat, iar luna se vedea ca o pată gălbuie, înceţoşată. Îşi strânse genunchii la piept cu ambele mâini, zgribulită din pricina brizei răcoroase. Pantofii erau lângă ea, pe nisip.

— Nu are importanţă, îşi spunea încet, jucându-se în nisip cu degetele de la picioare.

— Ce nu are importanţă?

Când ridică brusc capul, îl văzu pe Blake.

— Cum ai ajuns aici fără să te aud?

— Mai este o cărare care ajunge pe plajă, zise el, făcând semn cu mâna în spate.

— Oh. Bine, dacă ai venit să vezi ce fac, vezi că sunt foarte bine, aşa că poţi să te întorci în casă.

— Caroline, spuse el după care îşi drese glasul. Aş vrea să-ţi spun câteva lucruri.

— Nu-mi datorezi nicio explicaţie, spuse ea, privind

departe.

El se aşează lângă ea, inconştient, în aceeaşi poziţie. Îşi sprijini bărbia pe genunchi şi continuă:

— Au fost anumite motive pentru care am jurat să nu mă mai însor niciodată.

— Nu vreau să le aud.

— Totuşi, trebuie să-ţi spun. Cum ea nu mai protestă, el continuă. Când a murit Marabelle… glasul i se pierdu încet.

— Nu eşti obligat să vorbeşti, interveni ea. Te rog.

El o ignoră.

— Când a murit, am crezut… Doamne, cât de greu îmi este să exprim asta în cuvinte. Expiră şi, odată cu aerul, eliberă frânturi de inimă zdrobită. Eram mort pe dinăuntru. Aşa pot descrie ce am simţit.

Caroline înghiţi în sec, dar îşi reprimă impulsul de a-l consola, luându-l de mână.

— Nu pot să fiu ce-ţi doreşti tu.

— Ştiu, recunoscu ea cu amărăciune în glas. Nu pot concura cu o femeie moartă.

— Am jurat că nu mă voi însura niciodată, am…

— Nici nu ţi-am cerut asta vreodată. Aş fi putut să… Nu are importanţă.

— Ai fi putut să ce?

Caroline se mulţumi să dea doar din cap, incapabilă să-i spună că poate ar fi visat la asta.

— Te rog, continuă, zise ea tulburată.

Era clar că Blake era acum foarte curios în legătură cu fraza ei neterminată.

— Mi-am spus mereu că nu mă pot căsători din respect pentru Marabelle, fiindcă nu voiam să-i trădez memoria. Chiar credeam asta. În seara asta totuşi, am realizat că nu mai simt la fel. Caroline se întoarse cu faţa spre el, cu o mie de întrebări în priviri. Marabelle e moartă, continuă el cu glas stins. Ştiu asta bine. Nu o pot aduce înapoi. Nici nu am crezut vreodată că voi putea. Pur şi simplu…

— Pur şi simplu ce, Blake? întrebă ea urgent. Te rog

să-mi spui. Fă-mă să înţeleg.

— Am simţit că nu o pot trăda în moarte, aşa cum o făcusem în viaţă.

— Oh, Blake. Dar nu ai trădat pe nimeni. Îl atinse pe braţ. Într-o zi îţi vei da seama.

— Ştiu. Am ştiut-o dintotdeauna, în adâncul sufletului. Era o femeie încăpăţânată. Nu aş fi putut să o opresc.

— Atunci de ce te încăpăţânezi să fii nefericit?

— Acum nu mai e vorba de Marabelle. E vorba de mine.

— Nu înţeleg.

— În tot acest răstimp am pierdut ceva din interior. Nu ştiu dacă a fost din amărăciune, sau din durere, dar nu mi-a mai păsat de nimic.

— Nu e adevărat. Te cunosc mai bine decât crezi tu.

— Caroline, nu simt nimic! urlă el. Nimic profund şi important. Nu înţelegi că sunt mort pe dinăuntru?

— Să nu spui asta. Nu e adevărat.

El o cuprinse de umăr.

— Este adevărat. Meriţi mai mult decât pot să-ţi ofer eu.

— Nici nu ştii ce spui, şopti ea privindu-i mâna.

— Nu ştiu, pe naiba. Se ridică brusc şi se depărtă de ea. Apoi vorbi. James spunea că se însoară el cu tine.

— Înţeleg.

— Doar asta ai de spus?

— Ce vrei să mai spun, Blake? întrebă ea răsuflând cu greutate. Spune-mi şi eu voi repeta. Numai că nu ştiu ce vrei. Nu mai ştiu nici măcar ce vreau eu. Minţise, aşa că îşi îngropă faţa între genunchi. Ştia exact ce vrea, iar el stătea alături de ea, sfătuind-o să se mărite cu un alt bărbat. Nu era surprinsă, dar nu se aşteptase să doară atât de mult.

— Va avea grijă de tine, se mai îmbună Blake.

— Sunt sigură de asta.

— Aşadar accepţi?

— Îţi pasă? zise ea, privindu-l în ochi.

— Cum poţi să întrebi asta?

— Credeam că nu simţi nimic. Credeam că nu-ţi mai

pasă de nimic.

— Caroline, dar îmi pasă de viitorul tău. Eu nu pot fi ceea ce-ţi doreşti tu de la un soţ.

— Asta e doar o scuză. Acum se ridică şi ea, dar se opri într-o postură militantă. Eşti un laş, Blake Ravenscroft. Dădu să plece, dar picioarele i se afundau în nisip, aşa că se dezechilibră, însă el o prinse la timp. Nu mă atinge! strigă ea din răsputeri, văzând mâna lui cuprinzându-i braţul. Lasă-mă în pace.

El refuză.

— Vreau să accepţi propunerea lui Riverdale.

— Nu ai niciun drept să-mi spui ce să fac.

— Ştiu, dar eu te rog, totuşi.

Caroline îşi lăsă greu capul pe spate. Simţea că nu mai are aer şi începu să gâfâie, aşa că închise ochii o clipă, luptând cu sentimentele care îi devastau mintea.

— Pleacă! reuşi ea să spună.

— Nu, până ce nu am cuvântul tău că te vei căsători cu Riverdale.

— Nu! strigă ea. Nu! Nu mă voi căsători cu el. Nu-l iubesc şi nu mă iubeşte şi nu-mi doresc asta.

Mâna lui se încleştă mai tare pe antebraţul ei firav.

— Caroline, trebuie să mă asculţi. Riverdale va…

— Nu! Cu o forţă născută din furie şi suferinţă, smuci braţul şi o rupse la fugă pe nisip. Alergă până ce simţi că plămânii i-au luat foc, iar ochii i s-au umplut de lacrimi care o orbeau. Alergă până simţi că durerea ei trupească o eclipsa pe cea sufletească.

La un moment dat se împiedică, încetinind şi auzi paşii lui Blake apropiindu-se. Apoi trupul lui se năpusti asupra ei şi căzură amândoi. Caroline ateriză pe spate, iar Blake o acoperea cu trupul lui masiv.

— Caroline, rosti el, gâfâind foarte tare.

Ea îl privi, căutând pe chipul lui un semn cât de mic, prin care să vadă că o iubeşte. Întinse mâna şi-l apucă de ceafă, trăgându-i capul spre buzele ei, apoi îl sărută cu toată dragostea şi disperarea răbufnite din inimă.

Blake încerca să reziste. Nu putea să o posede; ştia

asta. Ea urma să devină soţia celui mai bun prieten al său. Dar buzele ei erau dulci şi ademenitoare, iar trupul ei lipit de al lui îi înfierbântau sângele.

Rostea numele ei ca pe o mantră. Încercase să fie nobil, să o respingă, dar nu avea suficientă forţă să spună nu, când limba ei se plimba pe buzele lui, iar picioarele ei fremătau insistent pe gambele lui.

Cu mişcări rapide, nesigure, el îi scoase rochia peste cap în zece secunde. O aşeză sub ea, ca să o protejeze de nisip, dar acest ultim gând al lui pieri înainte ca toată fiinţa lui să fie copleşită de dorinţa de a o face a lui.

— Te voi avea, declară el, mângâind-o pe picior, de jos în sus, până spre pulpe. Te voi avea, repetă şi mai fierbinte, apoi îi scoase furoul la fel de repede cum scăpase şi de rochia ei. Te voi avea, zise acum, cu mâna pe inima ei, cu gura sorbindu-i un sfârc.

— Da, era singurul cuvânt pe care ea reuşi să-l rostească.

Inima lui Blake era deja în flăcări.

Caroline se arcuia şi gemea de dorinţă. Părea că, pe măsură ce el umplea golul pasiunii, apăreau alte două valuri înalte, care-i biciuiau trupul într-o frenezie a extazului.

Nu ştia prea bine ce trebuie să facă, dar voia să-i simtă pielea frecându-se de a ei, aşa că se apucă să-i descheie cămaşa. El o devora cu o foame nestăvilită, devastând-o cu limba. Gemetele ei îl aţâţau şi mai mult, iar degetele fine se înfigeau în spatele lui, apoi căutau fierbinţi şliţul pantalonului, unde se opri. Îşi făcu puţin curaj, apoi strecură un deget pe sub betelie, la spate şi atinse pielea fină a feselor lui.

Blake o lingea acum pe obraz, şoptindu-i înfierbântat:

— Vreau să te simt. Răsuflarea lui era fierbinte şi umedă, extrem de erotică. Caroline auzea fiecare cuvinţel, parcă mai bine decât el însuşi.

— Şi eu vreau să te simt, şopti ea.

— Oh, dar mă vei simţi şi încă bine. Se rostogoli atât cât să-şi poată da jos restul hainelor, apoi reveni deasupra

ei, iar pielea lui încinsă o domina, parcă invadându-i toţi porii.

Cum începuse fluxul, Caroline simţea apa gâdilându-i degetele de la picioare. Se cutremură de plăcere, iar acest fapt o apropie şi mai mult senzorial de Blake – şi el ardea în viitoarea pasiunii.

— Acum te voi mângâia acolo jos, şopti el cu buzele lipite de obrazul ei.

Caroline ştia la ce se referă, cu toate acestea tresări când degetele lui începură să pătrundă în locurile ei cele mai intime. Se încordă, apoi se relaxă, pe măsură ce buzele lui contopite cu urechea ei o linişteau.

— Şşşt

Cum degetul lui alunecase încet în vaginul ei, Caroline gemu de plăcere.

— Vreau să te ating şi eu, spuse ea timid.

El răsuflă greoi.

— Cred că aş muri dacă ai face asta. Văzând-o cum îl priveşte dezamăgită, îi explică: te doresc atât de mult, încât mi-e teamă că voi exploda şi nu pot să…

— Şşşt, era acum rândul ei să-l aline, aşa că-i puse uşor degetul pe buze. Arată-mi ce să fac. Arată-mi totul. Vreau să-ţi aduc plăcere.

Blake scoase acum un geamăt adânc şi era clar cât suferă. Nu mai aşteptă şi îşi făcu loc depărtându-i uşor picioarele. O atinse cu vârful organului şi contactul era să-l topească de tot. Era atât de fierbinte şi dornică, ştia că ea îl doreşte, aşa, cu sufletul lui distrus cu tot.

— Oh, Caroline, o să te fac să te simţi bine, promise el. O să-ţi provoc o plăcere specială. Promit.

— Deja ai făcut-o, spuse ea calm, senzual, apoi trase aer în piept, fiindcă el începuse să o pătrundă.

Începu cu mişcări lente, calculate, oferindu-i timp să se obişnuiască treptat cu dimensiunea lui copleşitoare şi puterea lui. Îi era foarte dificil să se abţină, fiindcă fiecare fibră a lui ardea de dorinţa de a o penetra adânc, iar acolo să-şi lase semnul propriu, marcând-o ca fiind femeia lui. Ceva primitiv se trezise în el şi nu voia să facă dragoste cu

ea; voia să o devoreze, să o posede, să-i provoace plăceri la care ea nici nu visase.

Totuşi se reţinu cât putea, avansând cu mişcări blânde. Deocamdată ea nu era pregătită pentru ferocitatea dorinţei lui. Nu ar putea înţelege încă. Iar el ţinea la ea prea mult, ca să o sperie. Îi păsa. Această revelaţie uimitoare îl făcu să îngheţe.

— Blake? S-a întâmplat ceva?

— Nu, spuse el uşor uimit. Nu. De fapt, totul este exact aşa cum trebuie să fie.

Ea zâmbi, deşi nu înţelegea.

— Ce vrei să spui?

— Îţi voi spune mai târziu, răspunse el, îngrijorat că această senzaţie magică ar putea dispărea, dacă o examina prea îndeaproape. Pentru moment voi…

Se avântă în adâncul intimităţii ei, iar Caroline tresări.

— Te-a durut? întrebă el.

— Nu, doar că… mă simt aşa de… plină, oarecum.

Blake râse nervos.

— Nu am ajuns nici măcar la jumătate, zise el amuzat.

— Nu? se miră ea.

— Nu încă, explică el cu un aer solemn. Deşi, dacă fac aşa – mai pătrunse puţin, mişcarea provocându-i senzaţii nebănuite, la fel ca şi ei – mă apropii tot mai mult.

— Doar te apropii? Nu ai ajuns înăuntru de tot?

— Desigur, dacă mai fac aşa – zise şi mai avansă puţin – ajung aproape unde trebuie.

— Dar ai reuşit să… Mai sunt încă…

— … virgină? completă el. Tehnic vorbind, cred că da, dar din punctul meu de vedere eşti a mea.

Caroline era pe punctul de a plânge, cu greu reţinându-şi emoţiile. Era uimitor ce putea face o simplă propoziţie. *Eşti a mea.* Oh, cât îşi dorea să fie adevărat. Pentru totdeauna.

— Fă-mă a ta, şopti ea. În toate felurile.

De-abia acum ea citi pe chipul lui cât îl costa reţinerea. Deşi aerul era răcoros, pe fruntea lui Blake sudoarea se adunase în stropi mărunţi, iar fibra muşchiului

gâtului se vedea încordată la maxim.

— Nu vreau să te doară, zise el.

— Nu mă va durea.

Atunci, de parcă ultimele fărâme de rezervă fuseseră consumate, el scoase un strigăt gutural, senzual şi pătimaş chiar în clipa când îşi implântă penisul până la capăt, adânc şi apăsat.

— Doamne, şopti el, Caroline.

Ea râse timid şi reuşi să rostească:

— Oh, Blake. Acum simt diferenţa.

— Da?

— Mai urmează?

— Stai să vezi.

Şi atunci începu să se mişte cu adevărat.

*

Ceva mai târziu Caroline nu se putea decide care parte i-a plăcut mai mult. Să fi fost senzaţia de plenitudine pe care a resimţit-o când au fost contopiţi într-un singur trup? Să fi fost ritmul primitiv al trupului lui când o făcuse femeia lui? Evident că nu putea ignora nici orgasmul exploziv resimţit, urmat imediat de geamătul pasional al lui Blake, în timp ce sămânţa lui se revărsa în ea.

Acum stătea în braţele lui, iar briza oceanului le mângâia trupurile şi Caroline se gândi că este cel mai fericit moment posibil. Blake era atât de fierbinte, lipit de ea, ba chiar îi asculta inima bătând din ce în ce mai calm, pe măsură ce îi învăluia o pace senină. Mirosea pielea lui sărată şi pasiunea care-i învăluia. Totul era atât de normal, de parcă ar fi aşteptat acest moment o viaţă întreagă.

Totuşi, un amestec de teamă îi umbrea fericirea. Ce urma să se întâmple acum? Oare asta însemna că voia să o ia de soţie? Dacă o va lua, va face asta doar fiindcă i se părea că aşa se cuvine? Iar în acest caz, ei chiar i-ar păsa?

Da, sigur că-i păsa. Voia ca el să o iubească la fel de intens cum îl iubea ea. Poate că va învăţa să o iubească, dacă erau căsătoriţi. Caroline se gândea că ar fi nefericită

dacă se mărita cu un bărbat care nu o iubea, însă ştia că ar fi nefericită fără el. Poate ar fi mai bine să închidă ochii, să sară şi să spere ce era mai bine.

Sau poate ar fi mai bine să-şi amintească faptul că el nu a spus decât câteva cuvinte de când au făcut dragoste, iar acestea nu erau despre căsătorie.

— De ce eşti posomorâtă? o întrebă el, mângâindu-i părul cu degetele.

— Nu sunt. Pur şi simplu mă gândeam.

— La mine, presupun. Şi la intenţiile mele.

Ea se retrase, într-un fel alarmată.

— Nu mi-ar trece prin cap să te manipulez, ca să te oblig să…

— Şşşt, o opri el autoritar. Ştiu.

— Da?

— Ne vom căsători de îndată ce voi obţine o licenţă specială.

— Eşti sigur? întrebă ea.

— Ce întrebare e asta?

— Una prostească, mormăi ea. Doar mai devreme îşi spusese că nu-i pasă dacă vrea să o ia de soţie doar fiindcă se cuvenea să facă lucrul acesta?

Nu, nu era aşa. Îi păsa. Oricum se va căsători cu el.

— Caroline? Blake părea amuzat.

— Da?

— Nu-mi răspunzi la întrebare?

— Dar mi-ai pus vreo întrebare? zise ea nedumerită.

— Te-am întrebat dacă vrei să… nu, de fapt nu te-am întrebat.

Caroline nici nu-şi dădea seama ce se petrece, iar el profită, se ridică, îngenunche şi spuse:

— Caroline Trent, foarte curând Ravenscroft, îmi faci onoarea să devii soţia mea?

Dacă ochii ei nu ar fi fost umpluţi de lacrimi deja, ar fi râs cu poftă de cererea făcută în pielea goală.

— Da, zise ea şi dădu din cap ca o păpuşă. Da, da! Blake îi sărută mâna.

— Bine.

Caroline închise ochii câteva clipe. Voia să-şi sublimeze toate simţurile, pentru ca să poată savura momentul măcar mental. Să nu vadă, să nu atingă să nu miroasă nimic – să nu existe nimic care să o distragă de la bucuria nesperată din inima ei.

— Caroline?

— Şşşt, făcu ea semn discret, iar după câteva minute deschise ochii. Aşa. Uite, zise ea, arătându-i cerul. E senin. Se văd stelele.

— Da, se văd, zise el zâmbind. Dar nu ai spus chiar tu că ele sunt acolo tot timpul?

— Ba da, ştiu că erau acolo.

O jumătate de oră mai târziu erau amândoi îmbrăcaţi cât de cât complet şi încercau să intre în casă cât mai discret.

James îi aştepta în holul central.

— Ţi-am zis eu că trebuia să urcăm pe scările din spate, comentă Caroline.

— Presupun că nu mai vreţi să ieşiţi, zise James. Perriwick voia să încuie uşa, dar nu ştiam dacă aveţi cheie.

— Ne-am hotărât să ne căsătorim, îl informă Blake.

Ridicând o sprânceană, James mormăi:

— Mă gândeam eu că asta veţi face.

CAPITOLUL 21

Provenienţă (subst) *– Origine, derivare*

Nu pot pretinde că ştiu sau înţeleg provenienţa iubirii romantice, dar nu sunt sigură că este ceva care trebuie neapărat înţeles, apreciat şi venerat.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

O săptămână mai târziu erau cununaţi, spre încântarea Penelopei, care a insistat să cumpere trusoul

miresei. Caroline considera că acele două rochii pe care i le cumpărase Blake erau un lux, dar ele nu se puteau compara cu ideea Penelopei despre o garderobă adecvată. Caroline acceptă ca viitoarea ei cumnată să-i aleagă totul – cu o singură excepţie. Croitoreasa avea pe tejghea o mătase fină, de culoare albastru-verzui, exact culoarea ochilor Carolinei, iar ea insistă să i se facă din ea o rochie de seară. Până atunci nu dăduse atenţie culorii ochilor ei, dar după ce Blake o mângâiase pe pleoape, declarând că ele ascund nişte ochi exact de culoarea oceanului la ecuator… Ei bine, din acel moment a început să fie mândră de ei.

Ceremonia cununiei a avut loc într-un cadru restrâns, fiind un eveniment discret, la care au participat Penelope, James, precum şi personalul de serviciu de la Seacrest Manor. Fratele mai mare al lui Blake a dorit să vină şi el, dar una dintre fiicele lui s-a îmbolnăvit şi nu a putut să o lase singură. Caroline îi scrise un bilet prin care îşi exprima părerea de rău, dar se oferi să-l invite la ei cu altă ocazie.

Perriwick a dus mireasa la altar. Doamna Mickle era atât de geloasă, încât a insistat să joace rolul mamei miresei, deşi rolul ei nu presupunea o participare la ceremonia în sine. Penelope a fost doamna de onoare, James cavalerul de onoare şi toată lumea s-a simţit bine.

În zilele care au urmat Caroline a fost foarte zâmbitoare. Nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de fericită, cum era acum, ca doamna Caroline Ravenscroft, de la Seacrest Manor. Avea un soţ şi un cămin, iar viaţa ei se apropia de perfecţiune, aşa cum şi-a imaginat-o ea. Blake nu era prea expansiv în a-şi dovedi dragostea pentru ea, dar nici ea nu aştepta prea mult de la un bărbat care până de curând suferise profund.

Îşi puse în gând să-l facă ea fericit, aşteptând acelaşi lucru şi de la el.

Acum, când Caroline era în întregime parte din Seacrest Manor şi viceversa, ea era hotărâtă să-şi lase amprenta asupra proprietăţii. Tocmai se ocupa de grădină, sădind flori, când Perriwick se apropie de ea.

— Doamnă Ravenscroft, zise el, aveţi un vizitator.

— Un musafir? întrebă ea surprinsă. Nu ştia aproape nimeni că ea era doamna Ravenscroft. Cine?

— Un domn Oliver Prewitt.

— Oliver? întrebă ea şi păli. Dar de ce…

— Vreţi să-i spun să plece? Sau pot să-l chem pe domnul Ravenscroft să se ocupe de el, dacă preferaţi.

— Nu, nu, spuse ea precipitat. Nu voia ca soţul ei să-l vadă pe Oliver. Era posibil ca Blake să-şi piardă cumpătul şi ar regreta asta mai târziu. Ea ştia cât de important era pentru el să-l aresteze pe Oliver împreună cu cercul lui de spioni. Dacă acum l-ar fi demascat, mai târziu nu ar mai exista nicio şansă.

— Îl voi vedea, spuse ea hotărâtă. Trase aer în piept, ca să-şi facă puţin curaj, apoi puse de-o parte mănuşile de grădinărit. Acum Oliver nu mai avea nicio putere asupra ei. Merse după Perriwick în casă şi se îndreptară spre sufragerie. Îl văzu pe Oliver cu spatele şi se încordă. Uitase cât de mult îl ura.

— Ce doreşti, Oliver? zise ea sec.

El o privi cu ochi ameninţători.

— Ce primire necordială pentru tutorele tău.

— Fostul meu tutore, îl corectă ea.

— E o chestiune tehnică, replică el.

— Treci la subiect, Oliver.

— Bine. Se apropie de ea încet şi ajunse la câţiva centimetri de nasul ei. Îmi eşti datoare, şopti el.

— Nu-ţi datorez nimic, spuse ea, fără să clipească. Se uitau fix unul în ochii celuilalt, până ce el merse la fereastră. Ce proprietate frumuşică aveţi aici.

— Oliver, zise Caroline, răbdarea mea a ajuns la capăt. Dacă ai ceva să-mi spui, spune. Altminteri, pleacă.

— Ar trebui să te omor, zise el întorcându-se brusc spre că.

— Ai putea, vorbi ea calm, dar ai ajunge la spânzurătoare şi nu cred că asta doreşti.

— Ai stricat totul. Totul!

— Dacă te referi la micul tău complot prin care voiai

să devin doamna Prewitt, da aşa este. Ruşine, Oliver.

— Ţi-am dat de mâncare. Ţi-am oferit adăpost, iar tu m-ai răsplătit cu suprema trădare.

— Ai ordonat fiului tău să mă violeze!

El înaintă spre ea, ameninţând-o cu degetul arătător.

— Nu ar fi fost nevoie de asta, dacă ai fi cooperat. Ai ştiut dintotdeauna că te vei mărita cu Percy.

— Habar n-am avut de asta. Percy nu dorea căsătoria asta cum nu o doream nici eu.

— Percy face tot ce-i spun eu.

— Ştiu, rosti ea dezgustată.

— Ai vreo idee câte planuri mi-am făcut în legătură cu averea ta? Sunt dator mulţi bani, Caroline. Foarte mulţi.

Caroline habar nu avea că Oliver datora bani.

— Nu e problema mea şi nici vina mea. Ai trăit destul din banii mei, cât timp am fost pupila ta.

— Banii tăi erau ţinuţi sub cheie, mai protejaţi decât o centură de castitate. Primeam o mică rentă trimestrială, care să acopere cheltuielile cu întreţinerea ta, dar banii erau mereu insuficienţi.

Ea îl privea şocată. Oliver trăise întotdeauna foarte bine. Insista să cumpere tot ce era mai scump.

— Atunci de unde aveai bani să cumperi toate lucrurile acelea: candelabrele, trăsura elegantă? Cu ce le-ai plătit?

— Erau de la… La un moment dat închise gura, părând că se abţine să nu mai spună nimic. Nu e treaba ta.

Caroline făcu ochii mari. Oliver aproape mărturisise despre contrabandă – de asta era absolut sigură. Blake va fi foarte interesat.

— Adevărata putere urma să vină după ce te căsătoreai cu Percy, continuă el. Atunci aş fi avut control asupra întregii averi.

Caroline îşi făcea nişte planuri despre cum putea să mai tragă de timp, ca să-l facă să spună ceva care să-l incrimineze.

— Nu m-aş fi măritat niciodată cu el, spuse ea răspicat.

— Ai fi făcut ce îţi spuneam eu! tună el. Dacă puneam eu mâna pe tine înaintea ticălosului pe care-l numeşti soţul tău, ţi-aş fi pus cizma pe grumaz până m-ai fi ascultat.

Caroline văzu roşu în faţa ochilor. Una era să o ameninţe cineva, dar cu totul altceva era să-i jignească soţul, numindu-l ticălos.

— Dacă nu pleci în clipa asta, te scot afară cu forţa. Acum nu-i mai păsa dacă se compromitea sau nu, dorea doar să-l vadă plecat din casă.

— Te scot afară cu forţa, repetă el maimuţărind-o. Rânji ameninţător. Hai că poţi mai mult, Caroline. Sau să-ţi spun doamnă Ravenscroft? Măi, măi, ce ne-am ajuns. În ziare scria că soţul tău este fiul vicontelui Damsby.

— A existat un anunţ în ziar? şopti ea şocată. Se întreba cum a ştiut Oliver unde să o găsească.

— Nu mai face pe surprinsa, târfuliţo. Ştiu că tu ai dat anunţul, ca să-l citesc eu. Doar nu ai o grămadă de prieteni pe care ai vrut să-i anunţi.

— Dar cine... Caroline îşi ţinu răsuflarea. Penelope. Desigur. În lumea ei căsătoriile erau imediat anunţate în presă. Probabil a omis faptul că trebuia să rămână un secret.

Încercă să-şi păstreze cumpătul, ca să nu pară slabă. Oliver nu trebuia să afle de legătura ei cu Blake decât după ce era arestat, dar acum nu se mai putea face nimic.

— Te-am rugat o dată să pleci, zise ea. Nu mă face să repet.

— Nu plec nicăieri până nu voi fi pregătit. Îmi eşti datoare, fetiţo.

— Nu-ţi datorez nimic, cu excepţia unei palme peste faţă. Acum ieşi.

El se apropie din trei paşi, o strânse de mână şi spuse printre dinţi:

— Vreau ce mi se cuvine.

Ea încercă să scape din mâna lui.

— Ce tot spui acolo?

— Vei pune jumătate din averea ta pe numele meu. Ca răsplată pentru grija purtată şi pentru că te-am crescut

până ai devenit femeie. Ea îi râse în nas. Târfă ce eşti, şuieră el. Apoi, fără ca ea să aibă timp să reacţioneze, îi trase o palmă peste faţă.

Ea se clătină şi era cât pe ce să cadă pe spate, dacă nu o ţinea el de o mână. Nu spuse nimic; nu mai avea încredere să vorbească. O ustura obrazul. Oliver purta un inel, iar ea se temea ca nu cumva să o fi rănit cu inelul şi să sângereze.

— Tu l-ai silit să te ia de soţie? o întrebă el. Te-ai culcat cu el?

Cu câtă furie simţea acum, reuşi să se elibereze, apoi se prăvăli într-un fotoliu.

— Ieşi din casa mea.

— Nu ies până nu semnezi asta.

— Nici dacă aş vrea, nu aş putea, spuse ea zâmbind sfidător. Când m-am măritat cu domnul Ravenscroft, averea mea a devenit a lui. Ştii legile din Anglia la fel de bine ca mine.

Oliver începuse să tremure de furie, iar Caroline prinse curaj.

— Eşti binevenit să-l întrebi pe soţul meu de avere, dar te avertizez, are un temperament imprevizibil şi e cu mult mai masiv decât tine.

Oliver înţelese aluzia la statura lui măruntă, comparată cu a adversarului.

— Vei plăti pentru ce mi-ai făcut. Avansă iar spre ea, dar înainte să ajungă lângă fotoliu, se auziră voci la uşă.

— Ce naiba se petrece aici?

Caroline privi spre uşă şi răsuflă uşurată. Blake.

Oliver nici nu mai ştia ce să spună şi practic îngheţă, cu braţul încă ridicat deasupra capului Carolinei, cu intenţia de a o lovi.

— Aveai de gând să-mi loveşti soţia? se auzi glasul calm, periculos al lui Blake. Părea prea calm. Oliver nu spuse nimic. Privirea lui Blake căzu acum pe obrazul înroşit al Carolinei.

— Prewitt, ai lovit-o? Caroline, te-a lovit?

Ea dădu din cap, afirmativ, uluită de furia care părea

că de-abia acum se va dezlănţui în el.

— Înţeleg, zise Blake, scoţându-şi mănuşile, pe care i le dădu Carolinei. I se adresă lui Oliver. Asta a fost o mare greşeală, spuse el.

Oliver făcu ochii cât cepele. Era clar îngrozit.

— Poftim?

— Nu-mi face plăcere să te ating, dar…

BANG! Pumnul lui Blake răsună la contactul cu orbita lui Oliver. Acesta căzu pe spate.

Caroline se uita când la unul, când la celălalt, apoi îi zise lui Blake:

— Păreai calm.

— Te-a lovit? o întrebă el privind-o cu atenţie. Te-a lovit?

— Dacă m-a lovit… Nu, mă rog, puţin… spuse ea ridicându-şi mâna spre obraz.

BANG! răsuna şutul lui Blake în coastele lui Oliver. Îi spuse adversarului:

— Asta pentru ce i-ai făcut soţiei mele.

— Blake, am fost mai mult şocată, decât altceva, zise ea. Poate nu ar trebui să…

TROSC! Şutul lui Blake se opri în şoldul lui Oliver.

— Asta e pentru şocul pe care i l-ai provocat. Caroline îşi acoperi gura cu mâna şi râse nervos.

— Mai ai ceva să-mi spui?

Ea dădu din cap că nu, temându-se că, dacă mai deschide gura, l-ar putea omorî în bătaie pe Oliver. Asta însemna că lumea ar fi fost mai frumoasă, dar nu dorea ca Blake să ajungă la spânzurătoare.

— Sângerezi, îi zise Blake privind-o cu atenţie. Caroline luă mâna de la obraz şi văzu sânge pe degete. Nu era mult, dar suficient cât să o facă să acopere din nou locul vătămat. Blake scoase o batistă şi-i tamponă uşor obrazul.

— Lasă-mă pe mine.

Nimeni nu o îngrijise vreodată pe Caroline când suferise o rană mică sau majoră, iar gestul lui de acum i se păru extrem de afectuos.

— Mă temeam că rana este adâncă. L-aş fi omorât pentru asta.

Oliver scoase un geamăt, întins cum era pe podea.

— Dacă mi-o ceri, îi spuse Blake Carolinei, o să-l omor.

— Ah, nu, Blake. Nu, nu aşa.

— Cum adică nu aşa? se amestecă Oliver.

Era clar că îşi revenise. Caroline îl privi. Sau, poate că nici nu fusese inconştient.

— Nu m-ar deranja dacă l-ai scoate din casă în şuturi.

— Bucuros, spuse Blake. Îl apucă pe Oliver cu o mână de guler, iar cu cealaltă de pantaloni la spate şi ieşi trăgându-l după el. Caroline îi urmă.

— O să te reclam la judecătorul de pace! urla Oliver. Să fii sigur că o voi face. Vei plăti pentru asta!

— Dar eu sunt judecător de pace, zise Blake. Iar dacă mai calci pe proprietatea mea vreodată, te arestez. Astfel îl azvârli pe trepte şi trânti uşa în urma lui.

Se întoarse să-şi privească atent soţia, care se uita la el înmărmurită. Mai avea un strop de sânge pe obraz. Blake simţea că înnebuneşte. Deşi rana era superficială, nu conta. Conta doar că el nu fusese acolo, ca să o apere.

— Îmi pare atât de rău, zise el aproape şoptit.

— Dar de ce?

— Ar fi trebuit să fiu aici. Nu trebuia să te las singură cu el.

— Dar nici nu ai ştiut că este aici.

— Nu contează. Eşti soţia mea. Am jurat să te protejez.

— Blake, îl domoli ea, nu poţi să salvezi o lume întreagă.

— Ştiu asta, îi zise el apropiindu-se mai mult. Vreau să te salvez doar pe tine.

— Oh, Blake.

El o strânse la pieptul său.

— Nu te voi mai dezamăgi niciodată, jură el.

— Oricum nu poţi să mă dezamăgeşti.

— Pe Marabelle am dezamăgit-o, spuse el mâhnit.

— Parcă ai spus că ai acceptat că nu a murit din vina

ta, până la urmă.

— Aşa am spus şi aşa este. Închise ochii. Mă bântuie şi acum. Dacă ai fi văzut-o numai…

— Oh, nu, tresări ea. Nu ştiam că ai fost de faţă când a fost ucisă.

— Nu am fost. Eram în pat, cu o infecţie în gât. Când am văzut că nu s-a întors când trebuia, am plecat împreună cu Riverdale să o căutăm.

— Ce rău îmi pare.

Vocea lui deveni din ce în ce mai gravă, odată ce l-au năpădit amintirile.

— Era foarte mult sânge. Fusese împuşcată de patru ori.

Caroline îşi aminti de sângele ţâşnind din rana lui Percy. Nu-şi putea imagina ce dureros trebuie să fi fost pentru Blake să vadă persoana iubită rănită mortal.

— Blake, aş vrea să ştiu ce să spun. Aş vrea să poată fi ceva de spus.

El se întoarse brusc spre ea.

— O urăşti?

— Pe Marabelle? întrebă ea consternată. El dădu din cap că da. Sigur că nu!

— Mi-ai spus cândva că nu vrei să concurezi cu o femeie moartă.

— Da, eram geloasă, explică ea timid. Nu o urăsc.

Ar fi un sentiment demn de o persoană obtuză, nu crezi?

— Mă întrebam pur şi simplu, zise el. Nu m-ar fi deranjat dacă ar fi fost aşa.

— Marabelle face parte din cine eşti tu, zise ea. Cum aş putea să o urăsc, dacă ea a fost importantă pentru omul care ai devenit tu astăzi?

Blake o privea şi căuta ceva la ea. Caroline simţea cum o dezbracă din priviri.

— Dacă nu era Marabelle, poate că nu ai fi fost bărbatul pe care eu îl… Caroline făcu o pauză, fiind foarte emoţionată, apoi îşi adună curajul şi încheie mărturisirea… Nu ai fi fost bărbatul pe care îl iubesc.

O privi timp îndelungat, apoi o luă de mână.

— Este cel mai generos sentiment pe care mi l-a dăruit cineva vreodată.

Caroline se ruga ca şi el să-i răspundă cu acelaşi sentiment, întrebându-se, spetind. Parcă Blake ar fi dorit să-i mai spună ceva important, dar preferă să-şi dreagă vocea şi să o întrebe:

— Lucrai în grădină?

Cu ochii plini de lacrimi ea dădu doar din cap, simţind un nod în gât. Văzu că întinde braţul spre ea şi o invită:

— Hai să te conduc în grădină. Aş vrea să văd ce ai mai făcut.

Răbdare, îşi spuse Caroline. Aminteşte-ţi să ai răbdare.

Era uşor de spus, mai ales în situaţia ei şi cu inima fiinţă.

Seara, mai târziu, Blake stătea în biroul său pe întuneric şi privea pe fereastră. I-a spus că îl iubeşte. Era o responsabilitate uriaşă pentru el. Ştia foarte bine cât de mult ţine la el Caroline, dar de prea multă vreme ignorase conceptul de dragoste, aşadar nu-l putea recunoaşte atunci când se întâlnea cu el.

Totuşi, sentimentele Carolinei erau adevărate.

— Blake?

Ridică privirea şi o văzu pe Caroline în pragul uşii.

— De ce stai pe întuneric?

— Mă gândeam.

— Oh. Ar fi dorit să pună şi alte întrebări, dar zâmbi sfioasă şi întrebă: vrei să aprind o lumânare?

El dădu din cap negativ şi se ridică în picioare. Avea poftă să o sărute. Nu era ceva straniu. Dintotdeauna îşi dorise să o sărute, dar acum stranie era intensitatea acestei dorinţe. Ştia că, dacă nu o va săruta acum, viaţa lui se va schimba ireversibil şi nu în bine.

Trebuia să o sărute şi gata. Se apropie de ea, păşind de parcă ar fi fost în transă. Ea îi spuse ceva, dar el nu auzi cuvintele. Continuă să avanseze încet, imperturbabil.

Caroline deschise uşor gura, parcă surprinsă. Blake se

purta ciudat. Parcă era cu mintea altundeva, totuşi o privea insistent, intens.

Ea şopti numele lui a treia oară, dar el nu schiţă niciun răspuns, apoi se trezi în faţa ei.

— Blake? O mângâie pe obraz atât de tandru încât o făcu să tremure. S-a întâmplat ceva?

— Nu, şopti el. Nu.

— Atunci ce…

Orice ar fi dorit să spună se pierdu într-o îmbrăţişare bruscă, urmată de un sărut pasional, disperat, feroce dar tandru. Îi simţi o mână prin păr, apoi coborându-i pe spate şi oprindu-se pe curba coapsei. O lipi de trupul lui încordat, iar ea îi simţi erecţia puternică, îşi lăsă capul pe spate şi-i murmură numele, iar buzele lui căutară linia gâtului, o sărută, apoi ajunse la decolteul ei aţâţător.

Ea scoase un scâncet când îi simţi palma cuprinzându-i o fesă, iar sunetul ascuţit parcă rupse vraja, fiindcă el îngheţă brusc, clătină din cap şi făcu un pas înapoi.

— Scuză-mă, zise Blake. Nu ştiu ce m-a apucat.

Caroline rămase stupefiată.

— Îţi ceri scuze? A sărutat-o cu pasiune arzătoare, aproape sufocând-o cu buzele fierbinţi, apoi s-a oprit şi şi-a cerut *scuze!*

— A fost cel mai straniu lucru, zise el mai mult pentru sine, decât pentru ea.

— Nu mi s-a părut deloc straniu, se bâlbâi ea.

— A trebuit să te sărut.

— Şi atât? izbucni ea.

El surâse, parcă încurcat.

— Păi, la început, da, însă acum…

— Acum ce? întrebă ea.

— Eşti o fecioară nerăbdătoare.

— Blake, zise ea bătând din picior, dacă nu…

— Dacă nu ce? o provocă el, zâmbind ca un diavol pervers.

— Nu mă face să spun, se bâlbâi ea din nou, roşind totodată.

— Cred că ne vom păstra pentru săptămâna viitoare, şopti el. Totuşi, ai rămas aproape neatinsă. Pentru moment cred că ar fi mai bine să fugi.

— Să fug?

— Repede, zise el.

— De ce?

— Pentru că s-ar putea să afli curând.

— Şi ce-ai zice dacă vreau să fiu prinsă? îl tachină ea dând fuga spre uşă.

— Oh, e clar că vrei să fii prinsă, replică el, avansând periculos spre ea ca o panteră asupra antilopei.

— Atunci de ce să fug?

— Fiindcă e mai amuzant aşa.

— Oare?

— Crede-mă, zise el.

— Hmmm. Ce cuvinte mari foloseşti. Cum termină de spus replica, ajunsese deja în hol, mergând cu spatele spre scară.

El începuse să-şi lingă buzele.

— Oh, cred că mai bine aş... ar trebui să...

Blake o rupse la fugă după ea.

— Vai de mine, exclamă ea, râzând în timp ce urca scările două câte două.

La etaj Blake o ajunse, o ridică pe umăr şi o cără aşa, cu toate protestele şi ameninţările neconvingătoare, ducând-o spre dormitor.

Închise uşa cu piciorul după ce a intrat şi continuă să-i arate de ce era mult mai amuzant să se lase prinsă, după o vânătoare pe cinste.

CAPITOLUL 22

În contumacie (adjectiv) *– refractar autorităţii, încăpăţânat.*

Există momente când trebuie să te porţi în contumacie, chiar dacă soţului tău îi displace total.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

În câteva zile luna de miere se încheie. Venise vreme să-l prindă pe Oliver. Niciodată Blake nu a detestat într-atât activitatea desfăşurată în slujba Ministerului de Război. Nu dorea să vâneze criminali; voia să se poată plimba pe plajă cu soţia lui. Nu voia să pregătească gloanţele, ci voia să râdă în timp ce-şi săruta soţia pentru o partidă de amor.

Mai presus de toate, voia să schimbe teama înţepătoare cu senzaţia înălţătoare a bărbatului îndrăgostit. Era fericit că acum putea să şi-o mărturisească. Se îndrăgostea de soţia lui.

Râdea din ce în ce mai des şi se trezea uneori dezamăgit că nu ştia unde se află soţia lui. Parcă fusese încoronat regele lumii, sau inventase un leac împotrivii cancerului şi învăţase să zboare – toate într-o singură zi. Niciodată nu fusese atât de fascinat de o altă persoană. Îi plăcea să-i urmărească zâmbetul de pe buze, sau să o privească dormind, cu părul castaniu împrăştiat pe pernă. Privea cum i se ridică şi apoi coboară pieptul, în ritmul respiraţiei, cufundată într-o pace blândă. Odată a întrebat-o chiar dacă demonii ei dispăreau când doarme.

Răspunsul ei i-a topit inima.

— Dar nu mai am demoni.

Blake a înţeles şi el că demonii ei dispăruseră cu totul. Râsul i-a alungat. Caroline avea extraordinara capacitate să găsească subiecte nostime chiar şi când discuta despre lucruri fireşti. Era plină de entuziasm, îi plăcea să imite, iar Blake râdea cu poftă la toate încercările ei.

Tocmai era în baie, se pregătea de culcare, fredonând ceva. Deja obiectele ei personale le depăşeau numeric pe ale lui, fiindcă o ajutase şi Penelope să-şi completeze trusa.

Blake nu se supărase că trusa lui de bărbierit fusese pusă într-o margine. Îi plăcea fiecare mică intruziune în viaţa lui, de la rearanjarea mobilierului, până la parfumul ei plutind prin toată casa, deseori surprinzându-l şi făcându-l

să o dorească intempestiv.

El se instalase în pat deja, rezemat pe perne şi o aştepta să iasă din baie. Era treisprezece iulie. A doua zi el şi James urmau să-l captureze pe Oliver Prewitt împreună cu acoliţii lui trădători. Plănuiseră această misiune în cele mai mici detalii, însă Blake tot nu se simţea în largul lui. Şi era nervos. Foarte nervos. Se simţea pregătit pentru treaba din ziua următoare, dar existau şi foarte multe necunoscute, plus acţiuni care se puteau încheia prost.

Era pentru prima dată când Blake simţea că are atât de mult de pierdut.

Când Marabelle trăia, erau amândoi tineri şi se credeau nemuritori. Misiunile pentru Ministerul de Război fuseseră adevărate aventuri. Niciodată nu şi-a imaginat că vieţile lor pot fi altfel decât veşnice şi fericite.

Când Marabelle a fost ucisă, lui Blake nu i-a mai păsat dacă este sau nu nemuritor, fiindcă viaţa lui nu a mai contat. Niciodată nu era nervos înaintea misiunilor fiindcă nu-i păsa de consecinţe. Oh, voia să-i vadă pe trădătorii Angliei aduşi în faţa justiţiei, dar dacă dintr-un oarecare motiv nu ar fi apucat să-i vadă spânzuraţi… Nu era mare pierdere pentru el.

Acum însă era cu totul diferit. Îi păsa. Voia mai mult ca orice să izbândească în această misiune şi să-şi clădească o căsnicie solidă cu Caroline. Voia să o mai poată urmări cum sapă prin grădina cu trandafiri şi mai dorea să-i vadă chipul pe pernă, lângă el, în fiecare dimineaţă. Dorea să facă dragoste cu ea sălbatic, până la epuizare şi voia să-i mângâie pântecul rotunjindu-se lună de lună cu pruncii lor.

Dorea tot ce-i poate oferi viaţa. Fiecare minunăţie şi clipă de bucurie. Era îngrozit, fiindcă ştia cât de uşor putea pierde toate acestea.

Nu-i trebuia decât un singur glonte bine ţintit.

Blake nu o mai auzi fredonând şi îşi îndreptă privirea spre uşa băii, uşor întredeschisă. Auzi apa clipocind, apoi urmă o linişte suspectă.

— Caroline? strigă el.

Ea scoase capul prin deschizătura uşii, având pe cap

înfăşurată o eşarfă neagră, ca un turban.

— Ea nu este aici.

— Atunci tu cine eşti? întrebă Blake, intrând în jocul ei. Şi ce ai făcut cu soţia mea?

— Evident, eu sunt Carlotta de Leon, spuse ea zâmbind. Iar dacă nu mă săruţi acum, señor Ravenscroft, va trebui să apelez la tacticile mele cele mai dezagreabile.

— Mă cutremur doar la gândul acesta.

Ea se aruncă pe pat şi-l privi languros.

— Nu te mai gândi. Sărută doar, zise ea cu accent străin.

— Oh, dar nu aş putea. Eu sunt un bărbat cu simţ moral. Nu aş putea să încalc jurămintele cununiei.

— Sunt sigură că soţia dumitale te va ierta de data asta, zise Caroline îmbufnată.

— Caroline? Niciodată, zise el foarte serios. Are o fire de drăcoaică. Mă îngrozeşte.

— Nu trebuie să vorbeşti aşa despre ea.

— Eşti foarte îngăduitoare pentru o spioană.

— Sunt unică, zise ea ridicând din umeri.

El făcu eforturi ca să nu râdă.

— Dar nu eşti spaniolă?

— Viva Regina Isabella!

— Am înţeles. Atunci de ce vorbeşti engleza cu accent franţuzesc?

— Fiindcă nu am cunoscut niciun spaniol. De fapt, nu am cunoscut niciun francez, spuse ea agăţându-se de gâtul lui.

— Nu se poate!

— Nu mă tachina. Vreau să te fac să râzi.

— Caroline, vreau să ştii că mă faci foarte fericit, zise el luându-i mâna şi sărutându-i-o.

— De ce sună asta ca un preludiu la o veste proastă?

— Trebuie să vorbim serios acum.

— Are legătură cu prinderea lui Oliver, mâine?

— Nu te pot minţi, spunând că nu va fi periculos.

— Ştiu.

— A trebuit să ne schimbăm planurile, când Prewitt a

aflat de căsătoria noastră.

— Cum adică?

— Moreton, adică şeful de la Ministerul de Război, voia să ne trimită zece oameni ca rezervă. Acum nu mai poate.

— De ce?

— Nu vrem ca Prewitt să devină bănuitor. Va fi cu ochii pe mine. Dacă zece oficiali ai Ministerului de Război vor descinde la Seacrest Minor, îşi va da seama că se pune la cale ceva.

— Dar nu pot şi ei să vină clandestin? Doar nu asta se cere angajaţilor Ministerului de Război? Să se strecoare noaptea, camuflaţi?

— Nu-ţi face griji, draga mea. Oricum vor veni câţiva oameni în sprijinul nostru.

— Patru bărbaţi nu sunt suficienţi! Nici nu-ţi dai seama câţi oameni lucrează pentru Oliver.

— Conform datelor din dosar, are doar patru. Raportul de forţe va fi unu la unu.

— Nu vreau să rişti cu unu la unu. Trebuie să-i depăşiţi numeric.

El întinse mâna să o mângâie pe păr, dar ea se feri.

— Caroline, zise el, aşa va trebui să meargă treaba.

— Nu, zise ea cu obstinaţie. Nu trebuie.

Blake simţi un gol în stomac şi un sentiment straniu îl copleşi.

— Ce vrei să spui?

— Voi veni şi eu cu tine.

— Pe naiba vii cu mine! sări el ca ars.

Caroline se dădu jos din pat repede şi îşi puse mâinile în şolduri.

— Cum vei face asta fără mine? Eu îi pot identifica pe toţi oamenii lui. Şi mai cunosc şi terenul. Tu nu.

— Nu vii şi cu asta basta.

— Blake, nu gândeşti limpede.

Sări şi el din pat şi veni lângă ea.

— Cum îndrăzneşti să mă acuzi pe mine că nu gândesc limpede? Crezi că te-aş pune în pericol cu bună

ştiinţă? Chiar şi pentru câteva minute? Doamne, femeie, ai putea fi ucisă!

— Şi tu, adăugă ea blând.

Chiar dacă o auzea, nu lăsa să se vadă asta.

— Nu voi mai trece printr-o experienţă cumplită, spuse el. Dacă va trebui să te leg de pat, o voi face, dar nu vii nicăieri mâine, pe plajă.

— Blake, refuz să te aştept aici, la Seacrest Manor, muşcându-mi unghiile şi întrebându-mă dacă mai am un soţ sau nu.

El îşi trecu degetele prin păr, cu un gest disperat.

— Mă gândeam că urăşti genul acesta de viaţă periculoasă. Mi-ai spus că îţi venea să vomiţi când intrai la Prewitt Manor. De ce naiba acum vrei să vii cu noi?

— Aşa este, o urăsc atât de mult încât ura mă macină prin interior. Ştii ce înseamnă să fii îngrijorat pentru cineva? Cu adevărat îngrijorat? Sentimentul acela careţi sapă o groapă în stomac şi te face să ţipi?

El închise ochii şi răspunse blând:

— Acum ştiu.

— Atunci vei înţelege de ce nu pot să stau aici fără să fac nimic. Nu contează că urăsc asta. Nu contează că sunt îngrozită. Chiar nu înţelegi asta?

— Caroline, dacă ai fi fost instruită de Ministerul de Război. Dacă ai şti cum să tragi cu arma şi…

— Ştiu să trag cu arma. L-am împuşcat pe Percy.

— Încerc să-ţi spun că, dacă vei veni şi tu, nu mă voi putea concentra pe misiune. Dacă-mi fac griji pentru tinei, e posibil să alunec şi să fiu ucis.

— Ai dreptate, spuse ea.

— Bine, o întrerupse el. Atunci ne-am înţeles.

— Ba nu. Este foarte clar că pot să vă fiu de ajutor. Poate chiar tu vei avea nevoie de mine.

El îi cuprinse braţul şi o privi foarte atent.

— Am nevoie de tine aici, Caroline. În deplină siguranţă.

Când ridică şi ea ochii, remarcă în privirea lui ceva la care nu se aştepta – disperarea. Atunci se decise.

— Bine, şopti ea. Voi rămâne aici. Dar nu mă bucur de asta.

Ultimele ei cuvinte erau camuflate, iar el o îmbrăţişă pasional.

— Îţi mulţumesc, murmură el, dar ea nu ştia dacă vorbise cu ea sau cu Dumnezeu.

Seara următoare a fost extrem de proastă pentru Caroline. Blake şi James plecaseră la scurt timp după cină, înainte să se întunece. Au spus că trebuie să evalueze starea terenului. Când Caroline a protestat, spunându-le că putea să-i observe cineva, ei i-au râs în nas. Se ştia că Blake are proprietăţi în zonă, a fost răspunsul. Ce, el nu putea să iasă la o plimbare cu un amic? Cei doi plănuiau chiar să se oprească la un local din zonă, să bea o bere, ca să nu dea de bănuit că sunt nobili, ci oameni de rând în trecere pe acolo.

Caroline recunoştea că planul lor era unul bine gândit, dar nu putea să ignore golul care i se formase în stomac. Ştia că poate să aibă încredere în Blake şi James; totuşi, lucraseră atâţia ani de zile pentru Ministerul de Război. Evident ştiau ce au de făcut.

Totuşi, simţea că este ceva în neregulă. Avea un sentiment straniu, insistent, care nu o părăsea. Caroline avea puţine amintiri despre mama ei, cu excepţia clipelor când se uitau la stele împreună, iar acum şi-o amintea când îi spunea tatălui ei ceva despre intuiţia feminină care nu dă greş niciodată.

Acum Caroline stătea afară şi privea luna şi stelele, spunând:

— Sper că habar nu aveai despre ce vorbeai, mamă. Aşteptă să o cuprindă acea senzaţie de pace pe care de obicei o resimţea când admira cerul nopţii, dar pentru prima dată în viaţa ei nu simţi nimic. La naiba, bombăni ea, închizând ochii, apoi privi iar în sus. Tot nimic. Se simţea îngrozitor. Te bazezi prea mult pe cititul în astre, îşi zise ea. Niciodată nu ai avut un dram de intuiţie feminină în viaţa ta. Nici măcar nu ştii dacă soţul tău te iubeşte. Nu crezi că o femeie cu intuiţie ar şti măcar asta?

Mai mult ca orice, şi-ar fi dorit să sară pe un cal şi să plece spre Blake şi James, pentru a-i salva. Dar poate că ei nu aveau nevoie să fie salvaţi, iar ea ştia că Blake nu ar fi iertat-o niciodată. Încrederea este lucrul cel mai preţios, iar ea nu voia să o distrugă pe a lor, la numai câteva zile de la căsătorie.

Poate ar fi bine să meargă pe plajă, în locul unde ea şi Blake au făcut dragoste prima dată. Poate acolo şi ar fi găsit pacea acum.

Caroline se îndreptă spre locul unde valurile scăldau malul. Tocmai păşise pe cărarea pietruită, când auzi un zgomot. Inima îi îngheţă.

— Cine-i acolo? strigă ea. Nimic. Ce prostuţă eşti, murmură ca pentru sine. Mergi odată pe…

Ca din senin, simţi cum o loveşte ceva din spate cu o forţă de nedescris, punând-o la pământ.

— Să nu spui un cuvânt, auzi un glas masculin, mârâindu-i la ureche.

— Oliver? se înecă ea de teamă.

— Am spus să nu scoţi o vorbă! Mâna străinului îi acoperi gura. Apăsat.

Era Oliver. Mintea ei o luase razna. Ce naiba făcea el acolo?

— Îţi voi pune câteva întrebări, zise el ameninţător. Şi va trebui să-mi oferi câteva răspunsuri.

Cum era foarte panicată, dădu din cap afirmativ.

— Pentru cine lucrează soţul tău?

Caroline făcu ochii mari şi în puţinele secunde cât îşi dezlipi palma de buzele ei, avu timp să inventeze un răspuns.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea cu glas sugrumat, fiindcă acum el o strângea de gât. Când strânse odată, smucind braţul, repetă întrebarea:

— Răspunde-mi!

— Nu ştiu! Jur! Dacă îl trăda pe Blake acum, operaţiunea ar fi fost ratată. Poate că el ar fi iertat-o cu timpul, însă ea nu s-ar fi iertat niciodată.

Acum Oliver îşi schimbă poziţia, sucindu-i braţul la

spate.

— Nu te cred, scrâşni el. Eşti insuportabilă şi enervantă mai tot timpul, dar nu eşti proastă. Pentru cine lucrează?

Realizând că Oliver nu putea crede că tocmai ea era absentă la preocupările soţului său, Caroline inventă ceva.

— Nu ştiu. Câteodată pleacă de acasă.

— Ah, acum ai început să ciripeşti. Unde se duce?

— Nu ştiu.

O smuci de braţ atât de rău, încât Caroline simţi că parcă i-a dislocat umărul.

— Nu ştiu! ţipă ea de durere. Sincer, nu ştiu.

— Acum ştii unde este? întrebă el răsucind-o cu faţa la el.

— Ştiu.

— Da?

— Imaginează-ţi cât de surprins am fost când l-am zărit hoinărind pe câmpuri ceva mai devreme.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Atunci Oliver începu să o tragă după el spre drumul principal.

— Vei şti. O trăgea cu forţa în spatele lui spre o şaretă trasă de un cal. Animalul păştea liniştit iarbă de pe marginea drumului, până când Oliver îi trase un şut în picior.

— Oliver! strigă Caroline. Nu cred că era nevoie să faci asta.

— Taci! O ajută să urce în şaretă şi o legă de mărginea lemnoasă cu o sfoară grosolană. Caroline îşi privi mâinile strâns legate şi remarcă fără să vrea că nodul era la fel de elaborat ca acela făcut de Blake. Avea noroc dacă scăpa fără să-i sângereze încheieturile.

— Unde mă duci? întrebă ea cu teamă.

— Să-l vezi pe drăguţul tău soţ.

— Ţi-am spus că nu ştiu unde se află.

— Iar eu ţi-am spus că ştiu.

— Bine, atunci unde este? zise ea după câteva secunde, cât i-a trebuit să-şi revină.

După ce urcă şi el în şaretă în spatele ei, mână calul grăbit.

— Domnul Ravenscroft urmăreşte în clipa aceasta un bluf cu vedere spre Canalul Mânecii. Are cu el o lunetă şi e însoţit de marchizul de Riverdale şi alţi doi bărbaţi pe care nu-i cunosc.

— Poate au plecat într-o expediţie ştiinţifică. Soţul meu e mare iubitor de natură.

— Nu mă insulta. Are luneta îndreptată spre oamenii mei.

— Oamenii tăi? repetă ea.

— Credeai că sunt vreun dobitoc care stă la cheremul tău, ca să-ţi vâneze banii, nu?

— Păi, da, recunoscu ea sincer.

— Aveam planuri cu moştenirea ta şi nu te voi ierta vreodată pentru că m-ai trădat, doar că m-am ocupat puţin şi de destinul meu.

— Ce vrei să spui?

— Ha! Nu vrei să ştii.

— Se pare că voi şti curând, Oliver, dacă tot m-ai răpit aşa.

El o privi scrutător.

— Ai grijă la drum! strigă ea speriată, când mai era puţin şi se loveau de un copac lateral.

Oliver trase hăţurile, iar calul, deja iritat că primise un şut în picior, opri şi începu să sforăie.

Caroline suportase cu greu balansul în faţă şi în spate.

— Cred că-mi vine să vomit, şopti ea.

— Să nu crezi că o să curăţ eu mizeria, dacă vomiţi aici, urlă Oliver, apoi începu să lovească repetat calul cu biciul.

— Nu mai lovi atâta bietul cal!

El îi aruncă o privire ucigătoare, apoi îi spuse mai mult şuierând printre dinţi:

— Să-ţi reamintesc că nu eu sunt legat de mâini, ci tu?

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi.

— Eu dau ordine.

— Bine, atunci să nu fii surprins dacă bietul animal îţi trage o copită în cap când nu vei fi atent.

— Nu-mi spune tu cum să mă port cu calul meu! se răsti el, apoi reîncepu să lovească animalul. După ce porniseră şi ritmul călătoriei era unul relativ constant, Caroline îi spuse:

— Ai început să-mi povesteşti despre munca ta.

— Ba nu. Nu am povestit nimic. Să taci.

Atunci ea se supuse. Oliver nu mai avea de gând să-i spună nimic, aşa că putea profita de timp, ca să-şi încropească un plan. Se deplasau paralel cu ţărmul, apropiindu-se tot mai mult de Prewitt Hall şi de golful pe care-l menţionase Oliver în rapoartele lui de contrabandă. Exact golful unde aşteptau Blake şi James. Doamne, va avea loc o ambuscadă.

*

Ceva nu mergea bine. Blake simţea asta până-n măduva oaselor.

— Unde naiba e? urlă el.

James dădu din cap şi scoase ceasul din buzunar.

— Nu ştiu. Nava a sosit acum o oră. Prewitt ar fi trebuit să fie aici, ca să-i întâmpine.

— Caroline mi-a spus că Prewitt e mereu punctual, comentă Blake.

— Oare nu a aflat că Ministerul de Război e pe urmele lui?

Imposibil. Blake se uită prin lunetă, concentrându-se asupra plajei. O ambarcaţiune mică ancorase la o oarecare distanţă în larg. Nu erau prea mulţi oameni la bordul ei, mai exact erau doar doi. Unul dintre ei se tot uita la un ceas de buzunar.

James dori să privească şi el prin lunetă.

— Azi trebuie să se fi întâmplat ceva, zise Blake. E imposibil să fi ştiut cumva că l-am detectat.

— Doar dacă a murit nu va ajunge aici. Sunt prea mulţi bani la mijloc.

— Unde naiba sunt ceilalţi oameni ai lui? Ar trebui să fie patru.

— Poate că aşteaptă un semnal de la Prewitt, zise James, cu ochiul lipit de lunetă. Poate că a... Stai!

— Ce?

— Vine cineva pe drum.

— Cine? întrebă Blake, punând mâna pe lunetă, dar James refuză să i-o dea. E Prewitt, vine cu o şaretă. Şi are o femeie lângă el.

— Carlotta de Leon, prezise Blake.

James lăsă luneta jos îngândurat. Se albise la faţă.

— Nu, şopti el. Este Caroline.

CAPITOLUL 23

Optimist (adj) *– sperând sau încrezător în legătură cu o problemă.*

Sangvinolent (adj) *– însoţit de vărsare de sânge; cu abundenţă de sânge.*

După această noapte nu voi mai confunda niciodată termenii optimist şi sangvinolent.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

Caroline urmărea linia orizontului, dar pe întuneric nu putea zări nimic. Nici nu era surprinsă. Blake şi James nu erau atât de neinspiraţi încât să folosească o lumină. Probabil stăteau ascunşi în spatele unei stânci, profitând de strălucirea slabă a lunii, ca să urmărească activităţile de pe ţărm.

— Nu văd nimic, îi zise lui Oliver. Cred că te înşeli.

— Tu chiar crezi că sunt un idiot, nu-i aşa? zise el cu faţa întoarsă spre ea.

— Nu, nu idiot, zise ea după câteva clipe de gândire. Eşti multe alte lucruri, dar nu un idiot.

— Soţul tău se ascunde în spatele copacilor acelora, spuse el, arătând spre arbori.

— Poate ar fi bine să-l atenţionăm că suntem prezenţi? întrebă ea optimistă.

— Oh, dar îl vom atenţiona. Nu te teme. Oliver opri şareta, smucind hăţurile brusc. O împinse să coboare. Caroline nu reuşi să aterizeze în picioare, ci se răsturnă pe o parte şi tuşi din cauza prafului. Văzu cum fostul ei tutore scoase o armă.

— Oliver…

El îi îndreptă pistolul spre tâmplă. Caroline nu mai spuse nimic. Făcu semn cu capul spre stânga.

— Mergi.

— Dar e marginea prăpastiei.

— Este şi o cărare. Mergi pe ea.

Caroline privi în jos. O potecă strâmtă fusese cioplită în stânci. Şerpuia în jos, până la plajă. Fiind acoperită cu pietriş, nu părea deloc sigură, doar că nici arma lui Oliver nu era o variantă preferabilă. Se hotărî să-l asculte.

— Vreau să-mi dezlegi mâinile, zise ea. Ca să-mi pot ţine echilibrul.

După ce bombăni ceva, o dezlegă.

— Moartă nu-mi eşti de niciun folos.

Caroline răsuflă uşurată.

— Încă, adăugă el, iar ei i se opri inima. După ce îi dezlegă mâinile, o împinse spre cărarea de la marginea stâncilor. De fapt, zise el, mi-ai fi de folos şi ca văduvă.

De data aceasta i se strânse stomacul şi simţi un gust amar în gură, iar când înghiţi saliva, se înecă şi tuşi scurt. Era îngrozită şi inima îi bătea din ce în ce mai alert, dar trebuia să-şi păstreze cumpătul pentru Blake. Avansă pe cărare şi începu coborârea.

Nu cumva să te gândeşti la vreo manevră, o avertiză el. Dacă ai memorie bună, ştii că pistolul meu e îndreptat spre capul tău.

— Nici nu pot să uit asta, comentă ea şi pipăi poteca uşor cu talpa, după ce simţi cum se rostogolesc pietricelele la vale. La naiba, ce drum periculos de străbătut noaptea.

Ziua ar fi mers bine pe asemenea cărări, fiindcă soarele era un aliat de nădejde.

— Mai repede, spuse el nervos, înfigându-i în spate ţeava pistolului.

Caroline mergea cu braţele depărtate în lateral, ca să-şi poată menţine echilibrul. Când văzu că merge mai bine astfel, se încumetă să-i spună:

— Nu cred că ar fi prea plăcut pentru tine să cad şi să-mi rup gâtul. Crede-mă, dacă mă împiedic, primul obiect pe care voi pune mâna ca să mă ţin va fi piciorul tău.

El nu mai spuse nimic de data aceasta, până ce ajunseră teferi pe plajă.

*

— O voi ucide, spuse Blake.

— Scuză-mă, dar mai întâi va trebui să o salvezi, îi aminti James. Şi cred că e mai bine să economiseşti gloanţele pentru Prewitt.

Blake îl privi serios, fără să-i savureze umorul.

— O voi lega de piciorul patului.

— Ai mai făcut asta o dată.

— Cum naiba poţi să stai acolo şi să faci glume? zise Blake răsucindu-se brusc spre el. Nebunul acela o are pe soţia mea! Soţia mea!

— Atunci ce rost are catalogarea metodelor şi căilor prin care vrei să o pedepseşti? Cum crezi că o poate salva asta?

— I-am spus să stea în banca ei, mormăi Blake. A jurat că nu va ieşi de la Seacrest Manor.

— Poate că a ascultat ce i-ai spus, poate că nu. Oricum ar fi, în momentul acesta nu are nicio importanţă.

Pe chipul lui Blake se putea citi un amestec de teamă şi regret.

— Trebuie să o salvăm. Nu-mi pasă dacă-l pierdem pe Prewitt. Nu-mi pasă dacă toată misiunea se duce naibii.

— Ştiu, îl opri James.

Blake îi chemă pe ceilalţi doi angajaţi ai Ministerului

de Război şi le explică pe scurt situaţia. Nu mai era timp pentru planuri. Deja Oliver o împingea pe Caroline spre plajă. Blake şi oamenii lui puseră la punct repede o strategie de eliberare.

Din păcate, exact în acel moment oamenii lui Oliver au decis să atace.

*

Caroline ajunse pe plajă, iar aici realiză că apele canalului nu erau nici pe departe atât de calme pe cât şi le imaginase ea – şi nu vântul provoca turbulenţele. Recunoscu o ambarcaţiune ancorată aproape de ţărm, aceasta fiind a lui Oliver, apoi auzi nişte paşi pe pietrişul zgomotos.

— Unde naiba ai fost?

Caroline se întoarse şi tresări speriată. Vocea părea ieşită din gura unui bărbat masiv, irascibil, doar că bărbatul care ieşi în faţa lor, la lumina slabă a lunii se dovedi a fi unul slab şi elegant îmbrăcat.

Oliver o prinse de braţ pe Caroline şi începu să o tragă după el prin apă, spre ambarcaţiune.

— Am fost reţinut, dar nu din vina mea.

Interlocutorul lui Oliver o studia impertinent pe Caroline.

— E seducătoare şi presupun greu de evitat.

— Nu e chiar atât de seducătoare, pe cât e măritată cu un agent de la Ministerul de Război, replică Oliver batjocoritor.

Caroline mergea în urma lui simţind că are deja rochia udă la poale. Se împiedică şi căzu în apă, iar Oliver o ironiză imediat:

— Deşi era doar o teorie a mea, dragă Caroline, iată că mi-ai confirmat-o, zise Oliver, apoi râse triumfător.

Caroline se supărase pe sine pentru stângăcie, iar acum bombănea şi se ridica destul de greoi. Ce proastă a fost când s-a trădat după ce a auzit comentariul lui Oliver.

— Eşti nebun? şuieră celălalt. Francezii ne plătesc

pentru acest transport suficient cât să trăim bine toată viaţa. Dacă ne-ai compromis şansele să…

— Transport? întrebă Caroline. Ea credea că Oliver livrează mesaje şi documente secrete. Prin „transport” se înţelegea că e vorba de ceva mai amplu. Oare făceau contrabandă cu arme? Nava nu părea suficient de mare ca să poată transporta aşa ceva.

— Soţia unui agent, mormăi unul dintre străini. Măi, să fie, dar prost mai eşti. Ultimul lucru care ne trebuie acum este să atragem atenţia Ministerului de Război.

— Deja am primit atenţie, replică Oliver, trăgând-o pe Caroline spre locul unde apa era mai adâncă. Blake Ravenscroft şi marchizul de Riverdale sunt pe cai mari. V-au supravegheat toată noaptea. Dacă nu eram eu…

— Dacă nu erai tu, îl îngână bărbatul, trăgând-o pe Caroline spre el, nu am fi fost deconspiraţi de la bun început. Doar Ravenscroft şi Riverdale nu au aflat de afacerea noastră de la mine.

— Îl cunoaşteţi pe soţul meu? întrebă Caroline, prea surprinsă ca să li se opună.

— Ştiu multe despre el, răspunse omul. Iar până mâine va şti întreaga Franţă.

— Doamne, şopti ea. Oliver deţinea o listă întreagă cu agenţi. Agenţi care urmau să fie ţintele asasinărilor. Agenţi ca Blake şi James.

Se gândi deodată la zece planuri diferite, pe care le anulă imediat. Să strige i se păru inutil; dacă Blake era cu faţa spre plajă, cu siguranţă o văzuse deja, aşadar nu mai trebuia să-l alerteze în privinţa prezenţei ei. Singura posibilitate era să tragă de timp până la sosirea lui Blake şi James.

Şi atunci ce se va întâmpla? Nu ar mai exista elementul de surpriză. Oliver ştia că ei erau acolo. Îşi ţinu răsuflarea. Oliver nu părea preocupat de prezenţa Ministerului de Război. Pe negândite aruncă o privire în sus, spre stâncile cele mai înalte, dar nu zări nimic.

— Soţul tău nu te va salva, rosti Oliver cu o satisfacţie nedisimulată. Oamenii mei se ocupă de ei chiar când

vorbim noi.

— Atunci de ce m-ai adus aici? şopti ea, simţindu-şi inima bătând cu putere în piept. Nu aveai nevoie de mine.

— A fost o toană de-a mea, zise el nonşalant. Voiam ca el să ştie că eşti în mâinile mele. Voiam ca el să mă vadă când te dau lui Davenport.

Omul pe care-l numi Davenport râse gutural şi o trase lângă el.

— S-ar putea să mă distrez bine cu ea.

— Înainte să te las să pleci cu ea… zise Oliver.

— Nu pot pleca nicăieri până nu soseşte transportul, îl întrerupse Davenport. Unde naiba este ea?

Ea? Caroline rămase surprinsă, dar încercă să nu trădeze nicio reacţie.

— Vine şi ea, zise răspicat Oliver. De cât timp ştii despre Ravenscroft?

— De câteva zile, o săptămână, poate. Nu eşti singurul meu mijloc de transport.

— Ar fi trebuit să-mi spui, mârâi Oliver.

— Nu mi-ai dat motive să am încredere în tine mai mult decât să-mi faci rost de o barcă.

Caroline profită de neînţelegerile dintre cei doi şi studie mai atentă plaja, precum şi înălţimile, căutând să detecteze vreo mişcare. Blake era precis acolo, sus, luptându-se pentru viaţa lui, iar ea nu-l putea ajuta cu nimic. În viaţa ei nu se simţise atât de neajutorată. Chiar şi când era sub tutela oribilelor personaje desemnate ca tutori a avut mereu speranţa că viaţa ei se va schimba în bine. Dar, dacă acum Blake era ucis…

Suspină şi aproape se sufocă. Îi era greu chiar şi să se gândească. Apoi cu coada ochiului zări mişcare într-un tufiş, chiar la sfârşitul cărării pe unde coborâseră mai devreme. Silueta se apropia tot mai mult, doar că părea o persoană mult prea scundă, ca să fie Blake sau James. De fapt se mişca precum o femeie.

Caroline rămase paralizată de şoc. Carlotta de Leon. Ea trebuia să fie. Ironia era uluitoare.

Carlotta se apropia, iar când ajunse foarte aproape de

ei îşi drese glasul. Oliver şi Davenport şi-au încetat imediat disputa şi s-au întors cu faţa la ea.

— Ai adus-o? întrebă Davenport.

Carlotta dădu din cap, apoi începu să vorbească, trădând un uşor accent străin.

— Era prea riscant să aduc lista, dar am memorat-o.

Caroline o privea cu atenţie pe femeia care era, într-un fel autoarea morală a căsătoriei ei cu Blake. Carlotta era minionă, cu pielea albă şi părul negru. Ochii păreau că aparţin unei persoane mult mai în vârstă.

— Cine este femeia aceasta? întrebă Carlotta.

— Caroline Trent, răspunse Oliver.

— Caroline Ravenscroft, îl corectă ea.

— Ah, da, Ravenscroft. Ce uituc sunt că acum eşti măritată. Oliver scoase ceasul din buzunar şi-l deschise. Iartă-mă, deja văduvă.

— Să te mănânce iadul, zise ea.

— De asta nu mă îndoiesc, dar cred că tu vei vedea privelişti mult mai interesante în compania lui Davenport.

Caroline uitase complet că amintitul domn Davenport o ţinea de braţ. Chiar şi aşa, ea se forţă şi-l lovi puternic pe Oliver în stomac. Acesta se îndoi de durere, totuşi reuşi să nu scape arma din mână.

— Complimentele mele, zise foarte încet Davenport. De două luni aştept faza asta.

Caroline se întoarse spre el şi-l întrebă:

— De partea cui eşti?

— De partea mea, ca întotdeauna. Apoi ridică mâna şi lăsă să se vadă un pistol negru, strălucitor, cu care-l împuşcă pe Oliver în cap.

Caroline ţipă. Se speriase mult de reculul armei, iar urechile îi bâzâiau şi acum de la împuşcătură.

— Of, Doamne, suspină ea. Oh, Doamne. Nu simţea nimic pentru Oliver; ba chiar se oferise să furnizeze guvernului informaţii care-l puteau trimite la închisoare, dar asta… asta era prea mult. Sânge pe rochia ei, iar trupul lui Oliver plutind pe apa nu prea adâncă…

Se smuci din mâna lui Davenport şi îi veni să vomite.

Când se linişti, se ridică şi-l întrebă pe noul ei răpitor:

— De ce?

— Ştia prea multe, zise acesta ridicând din umeri nepăsător.

Carlotta o privea pe Caroline, apoi privirea i se concentra asupra lui Davenport.

— La fel şi ea, zise Carlotta cu suavul ei accent spaniol, făcând semn cu capul spre Caroline.

*

Când Blake auzi prima detunătură, el se gândi că viaţa a luat sfârşit. Cel de-al doilea gând a fost asemănător, deşi nu din aceleaşi motive. De cum realiză că trăieşte şi că James reuşise să-l doboare pe ticălosul care a încercat să-l împuşte în cap, s-a gândit că s-a tras de sus, de pe stânci.

Răsunase ca fiind de pe plajă şi asta putea însemna că soţia lui, Caroline era moartă. Iar atunci şi viaţa lui ar fi luat sfârşit.

Îi alunecă arma din mână şi câteva clipe nu reuşi să mişte de fel. Cu coada ochiului îl văzu pe unul dintre oamenii lui Prewitt îndreptând arma spre el şi cu o neaşteptată prezenţă de spirit, în ultimul moment reuşi să se răsucească şi să-i tragă bărbatului un şut în stomac. Acesta căzu la pământ, răpus de durerea neaşteptată, iar Blake sări asupra lui să-l anihileze. Mintea încă îi răsuna de puterea împuşcăturii.

Doamne, nici măcar nu i-a spus Carolinei că o iubeşte.

James veni în fugă spre el, cu o sfoară în mână.

— Acesta e ultimul, zise el, apoi îngenunche şi-l legă pe bărbatul răpus.

Blake nu spunea nimic. James nu remarcase amărăciunea de pe chipul amicului său.

— Pe unul l-am aranjat, dar cred că va trăi. Are doar o rană la umăr. Nici nu sângerează prea tare.

Blake parcă îi vedea chipul drag, ochii aceia veseli, albaştri, precum şi buzele frumos arcuite, aşteptând mereu să fie sărutate. Îi auzea şi glasul, şoptindu-i la ureche

cuvinte de dragoste, pe care el nu i le-a returnat niciodată.

— Blake?

Vocea puternică îl trezi dintr-un vis dureros.

— Trebuie să plecăm.

Blake continua să privească marea, absent.

— Blake? Blake? Te simţi bine? James se ridicase şi acum îl bătea pe umăr, pipăindu-l să vadă dacă nu era rănit.

— Nu, eu… Apoi, în câteva secunde văzu totul. Un trup plutind pe apă. Şi Caroline în viaţă! Blake se trezi la viaţă. La fel se întâmplă şi cu trupul său.

— Cum putem ajunge mai repede jos? zise el. Nu avem mult timp.

James observă cum Caroline era ţinută ostatică de către cei doi, care se certau continuu.

— Da, nu avem.

Blake scoase şi el arma şi se apropie de James şi de William Chartwell, celălalt ofiţer al Ministerului de Război, care nu fusese rănit.

— Trebuie să coborâm încet, fără să fim auziţi.

— Sunt două poteci, zise Chartwell. Ieri am supravegheat zona. Prima este aceea pe care Prewitt a coborât-o cu ea spre plajă, iar cealaltă…

— Unde este? îl întrerupse Blake.

— Uite acolo, arătă Chartwell, dar…

Blake o luase deja spre potecă.

— Aşteaptă! strigă Chartwell. Este foarte abruptă. Noaptea e imposibil de coborât.

Blake se uită în jos şi norocul lui era lumina lunii care-l ghida puţin. Această cărare era la adăpostul tufişurilor şi al copacilor.

— Este singura noastră speranţă de a ajunge jos nevăzuţi.

— E sinucidere curată! exclamă Chartwell.

— Soţia mea poate să moară, zise enervat Blake. Spunând asta se angajă în coborârea periculoasă, lăsându-l pe celălalt în urma lui. I se părea un mare chin că nu poate zbura până la locul unde era Caroline. Fiecare secundă

conta, dacă voia să o ducă teafără înapoi la Seacrest Manor. Cum terenul era riscant, avansa cu paşi mărunţi, căutând mereu să-şi menţină cu greu echilibrul.

Auzi o pietricică rostogolindu-se în spatele său şi bănui că James îl urmează. Cât despre Chartwell, Blake habar nu avea ce putea face, dar avea încredere că nu va periclita salvarea Carolinei.

Vântul bătea dinspre plajă, aşa că se auzeau discuţii de jos. Bărbatul care o ţinea ostatică pe Caroline şi femeia care-l însoţea se certau. Cum vocea lui Prewitt nu se auzea, Blake putea presupune că acel cadavru plutitor era al lui.

Auzi un ţipăt scut şi recunoscu vocea Carolinei. Părea mai degrabă surprinsă, decât speriată. Blake făcu eforturi mari să ajungă jos întreg.

Reevaluă situaţia şi îşi trase răsuflarea, apoi James i se alătură.

— Ce se întâmplă? întrebă James.

— Nu sunt sigur. Pare că e teafără, dar habar nu am cum o putem scoate din ghearele lor. Mai ales că toţi sunt în apă.

— Ea ştie să înoate?

— La naiba. Habar n-am.

— Păi, a crescut pe malul apei, aşa că putem spera. Doamne!

— Ce?

James privi spre cei trei, apoi spre Blake:

— Aceea este Carlotta de Leon.

— Eşti sigur?

— Absolut.

Blake simţi că amicul său mai avea ceva de spus.

— Şi…?

— Şi înseamnă că suntem într-un pericol neaşteptat de mare. Miss de Leon este cât se poate de dură şi e fanatică pentru cauză. Ar împuşca-o pe Caroline în inimă cu o mână, iar cu cealaltă ar răsfoi Biblia.

*

Caroline ştia că nu mai are mult timp. Davenport nu avea niciun motiv să o reţină în viaţă. Nu intenţiona decât să se distreze puţin cu ea, după mintea lui. Probabil că i se părea palpitant să-şi facă mendrele cu soţia unui agent al coroanei.

Carlotta, pe de altă parte, era motivată de raţiuni politice, majoritatea lor presupunând prăbuşirea Imperiului britanic. Era evident că femeia credea cu pasiune în cauza ei.

Cei doi răpitori ai Carolinei discutau despre soarta ei, iar ea îşi imagina că foarte curând cearta va degenera într-o dispută îngrijorătoare. Era la fel de convinsă că învingătorul va fi Carlotta. Era uşor de prezis ce va urma. Davenport mai putea găsi o altă femeie pe care să o batjocorească. Carlotta era puţin probabil că va găsi o altă ţară pe care să o poată distruge.

Asta însemna că sfârşitul Carolinei va fi foarte aproape, dacă nu făcea acum ceva.

— Oricum sunt pe urmele tale, să ştii, îi zise Carlottei.

Aceasta îngheţă, dar reuşi să se întoarcă spre Caroline.

— Ce vrei să spui, mai exact?

— Se ştie că eşti în ţară. Vor să te vadă spânzurată.

— Ei nici măcar nu ştiu cine sunt, zise Carlotta râzând.

— Oh, ba ştiu foarte bine, răspunse Caroline, miss de Leon.

— Tu cine naiba eşti? întrebă Carlotta enervată. Acum veni rândul Carolinei să-i râdă în nas.

— Îţi vine să crezi că sunt femeia pe care au confundat-o cu tine? Nostim, dar adevărat.

— Un singur bărbat m-a văzut vreodată…

— Marchizul de Riverdale, se oferi Caroline. Oliver spusese deja numele său şi pe cel al lui Blake, aşa că nu mai era nevoie de niciun secret.

— Dacă îmi permiteţi să întrerup… se auzi Davenport, extrem de sarcastic.

BANG!

Forţa detunăturii a fost atât de mare, încât Caroline a

crezut că e împuşcată. Şi-a dat seama însă că nu o doare nimic şi că strânsoarea mâinii lui Davenport a slăbit considerabil.

Caroline se întoarse şi văzu două cadavre plutind pe apă.

— De ce ai făcut asta?

— Mă agasa.

Caroline simţi iar un puseu de vomă.

— Niciodată nu i-am ştiut numele, mărturisi Carlotta.

— Al cui nume?

— Al marchizului.

— Mda, el îl ştie pe al tău.

— De ce-mi spui asta?

— Din instinct de auto-conservare.

— Şi cum crezi că te poate salva asta?

Caroline surâse enigmatic şi continuă:

— Dacă am ştiut asta, ia, gândeşte-te câte lucruri aş putea să-ţi mai spun.

Femeia se uita la ea cu ochi reci şi indescifrabili.

— Dacă ştii prea multe, atunci de ce să nu te omor chiar acum?

Caroline se strădui să nu-şi trădeze emoţia. Îi tremurau genunchii, mâinile, dar spera că o va păcăli pe Carlotta că apa era prea rece pentru picioare. Nu ştia dacă Blake mai trăieşte sau nu, dar oricum, trebuia să fie puternică. Dacă, Doamne fereşte, el fusese ucis acolo, sus pe deal, ea nu va lăsa ca această brunetă pipernicită să distrugă afacerii vieţii lui; se va ocupa singură de ea. Nu-i păsa dacă putea chiar să moară făcând asta, aşa că nu va lăsa să iasă din ţară acea listă cu agenţii Ministerului de Război.

— Nu am spus că ştiu prea multe, zise Caroline în cele din urmă. Doar că s-ar putea să ştiu exact ce ai tu nevoie.

Urmară câteva clipe groaznice de tăcere, după care Carlotta ridică arma.

— Voi risca.

În clipa aceea Caroline înţelese că se minte pe sine. Chiar îi păsa dacă moare. Nu era încă pregătită să

părăsească această lume. Nu voia să simtă durerea rănii provocată de o armă şi nici să ştie că glonţul i-a pătruns carnea, iar sângele i se scurge în apele reci ale Canalului Mânecii.

Doamne, mai presus de orice, nu putea să moară fără să ştie nimic de soarta lui Blake.

— Nu poţi să mă omori! exclamă ea.

— Zău? zise adversară ei zâmbind.

— Nu mai ai gloanţe.

— Mai am o armă.

— Fără mine nu vei scăpa de aici.

— Nu mai spune.

Caroline dădu din cap, ca să întărească previziunea. Observă în larg ceva pentru care era profund recunoscătoare.

— Mă rog, de ce spui asta?

— Fiindcă ambarcaţiunea pleacă.

Când Carlotta se răsuci şi privi, văzu cum nava lui Oliver se depărtează, iar atunci scoase o înjurătură pe care Caroline nu a auzit-o niciodată ieşind din gura unei femei.

*

Când Blake puse piciorul pe nisipul plajei, cu greu se abţinu să o ia la fugă spre soţia lui, ca să o salveze. Ştia că trebuie să fie foarte precaut, pregătind un plan care să o surprindă pe adversară Carolinei. James veni şi el lângă tovarăşul său şi amândoi supravegheau scena.

Carlotta parcă înnebunise de-a binelea, strigând injurii şi ridicând pumnii spre ambarcaţiunea care se tot îndepărta de ţărm, iar Caroline profita de ocazie ca să se retragă încetişor, până ajungea pe nisip uscat.

Tocmai când distanţa parcursă o punea la adăpost şi-i oferea şansa să o ia la fugă, Carlotta se întoarse rapid spre ea şi-i puse arma în coaste.

— Tu nu pleci nicăieri, zise ea pe un ton periculos.

— Am putea măcar să ieşim din apă? o rugă Caroline. Deja nu-mi mai simt picioarele.

— Avansează încet, o avertiză Carlotta. O mişcare greşită şi te împuşc. Jur că o fac.

— Te cred, zise Caroline privind cadavrul lui Davenport.

Apoi lent, fără a-şi dezlipi ochii una de cealaltă, cele două femei au ieşit din apă, pe nisipul uscat.

*

Blake se ascundea în spatele unui copac şi urmărea mişcările. Îl auzi pe James şoptindu-i la ureche:

— Aşteaptă să se mai apropie puţin.

— Pentru ce? se întreba Blake.

Marchizul nu-i răspunse. Blake o urmărea pe Carlotta cu ochi de şoim, aşteptând exact momentul potrivit pentru a trage în arma pe care ea o avea în mână.

În toată Anglia nu exista un trăgător mai bun ca el, aşa că avea încredere în forţele proprii, doar că nu voia să o aibă pe Caroline în bătaia focului.

La un moment dat James ieşi la loc deschis, cu mâinile ridicate în aer.

— Dă-i drumul ei, zise marchizul destul de încet. Pe mine mă vrei.

— Tu! zise Carlotta mirată.

— În carne şi oase.

— James? se miră Caroline.

Carlotta îndreptă acum arma în direcţia lui.

— De mult visez la ziua aceasta, spuse ea printre dinţi.

James făcu un semn cu capul spre Caroline, pentru ca ea să înţeleagă că trebuie să se îndepărteze.

— Doar la asta ai visat? o tachină el.

Caroline îngheţă. Tonul lui James era nefiresc de senzual. Oare ce se întâmplase vreodată între cei doi? Şi unde era Blake?

— Caroline, o atenţionă el hotărât. Retrage-te. Treaba asta este între miss de Leon şi mine.

Caroline nu ştia ce pune el la cale, dar nu voia să-l

lase la cheremul unei femei care părea că aşteaptă să-l jupoaie de viu.

— James... zise ea, poate că...

— MIŞCĂ! urlă el.

Caroline aşa făcu, iar într-o secundă se auzi împuşcătura. Carlotta era luată prin surprindere, iar James se năpusti asupra ei, imobilizând-o. Deşi se opunea şi făcea tot posibilul să se elibereze, forţa bărbatului învinse, iar micuţa spaniolă nu avu nicio şansă.

Caroline se apropie să-l ajute, dar surprinse o altă persoană venind din lateral.

— Blake? Oh, Blake! Se aruncă la pieptul lui. Credeam că nu te voi mai vedea niciodată.

El o strânse în braţe cu toată dragostea.

— Caroline, şopti el, când am văzut... când am auzit...

— Eu am crezut că ai murit. Oliver mi-a zis că eşti mort.

Blake o strânse şi mai tare, mulţumind cerului că era teafără. Ştia că o strânge prea tare, că îi va lăsa semne pe pielea sensibilă, dar nu putea să-i dea drumul.

— Caroline... trebuie să-ţi spun...

— Nu am plecat de la Seacrest Manor! îl întrerupse ea. Jur. Am vrut, dar nu am făcut-o fiindcă nu voiam să pierd încrederea ta. Dar Oliver a venit, m-a luat şi...

— Nu-mi pasă. Lacrimile i se prelingeau pe obraji, iar emoţiile îl copleşeau. Nu-mi pasă de asta. Credeam că vei muri şi eu...

Caroline îi şopti numele, îl mângâie pe obraz, iar el se topi de tot.

— Te iubesc, Caroline. Te iubesc. Mă gândeam că mori, iar eu nu am...

— Oh, Blake.

O strângea atât de tare, încât îşi pierdu echilibrul.

— Mă gândeam doar că nu am fost în stare să-ţi spun, că nu m-ai auzit niciodată spunându-ţi şi...

Caroline îl făcu să tacă.

— Te iubesc, Blake Ravenscroft.

— Şi eu te iubesc, Caroline Ravenscroft.

— Iar eu nu o iubesc deloc pe Carlotta de Leon, mormăi James. Aşa că, dacă vreunul din voi doi vrea să mă ajute, aş vrea să o leg şi să termin odată cu ea.

Blake se dezlipi de soţia lui.

— Scuze, Riverdale.

Caroline se apropie şi-i urmări cum o imobilizează, apoi o leagă bine pe spioana spaniolă, punându-i şi un căluş în gură.

— Cum ai de gând să o urci până sus?

— La naiba, spuse James. Doar nu o voi căra în spate.

— Poate mâine vom trimite o barcă, zise Blake.

— Oh! exclamă Caroline. Mi-am amintit ceva! I-am văzut pe oamenii de pe ambarcaţiunea lui Oliver înainte să plece. Era unul, Miles Dudley, aşa cum am ştiut noi. Pe celălalt nu l-am recunoscut, dar sigur, dacă-l trageţi de limbă pe domnul Dudley, vă va duce singur la el.

Apăru şi Chartwell de pe cărarea care cobora pe plajă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Mă surprinde că nu ai văzut totul de la locul sigur de sus, unde ai rămas, îl admonesta Blake.

— Nu, Ravenscroft, nu-l certa pe tânăr. A ajuns la timp.

Chartwell păru că nu înţelege.

— La timp pentru ce?

— Păi, ca să o păzeşti pe miss de Leon. Mâine dimineaţă vom trimite o barcă să vă aducă pe amândoi. Cât stai aici, ai putea să scoţi din apă şi celelalte două cadavre.

Chartwell dădu din cap, ştiind că nu avea de ales. Blake privi în sus, spre stânci.

— Doamne, sunt foarte obosit.

— Oh, dar nu trebuie să urcăm pe cărare, spuse Caroline, arătând spre răsărit. Dacă nu vă deranjează să mergeţi pe jos o jumătate de kilometru, putem ocoli pe plajă şi ajungem la drumul principal.

— Eu prefer poteca, zise James.

— Eşti sigur? întrebă ea încruntată. Cred că eşti epuizat.

— Cineva trebuie să aducă şi caii. Voi doi mergeţi pe

unde vreţi. Ne vedem la drumul acela. James se îndreptă spre cărarea abruptă şi începu urcuşul.

Blake o strânse de mână.

— Riverdale este un bărbat foarte inteligent.

— Chiar aşa? întrebă ea curioasă, mergând alături de soţul său. Chartwell rămase să păzească prizoniera.

— Dar ce te-a făcut să spui asta tocmai acum?

— Am senzaţia că nu i-ar fi fost prea comod dacă ne însoţea.

— Da? De ce?

— Păi, după cum ştii, zise Blake sorbind-o din ochi, sunt câteva aspecte ale căsătoriei, care necesită intimitate.

— Înţeleg, zise ea cu gravitate.

— S-ar putea să doresc să te sărut o dată sau de două ori pe drumul de întoarcere.

— Doar de două ori?

— Posibil şi de trei ori.

Ea se gândi câteva secunde.

— Cred că de trei ori nu va fi deloc suficient.

— Patru?

Caroline râse, dădu din cap negativ, apoi începu să alerge pe plajă.

— De cinci ori? se oferi el, ajungând-o din câţiva paşi. Şase. Promit şase şi voi încerca şi a şaptea…

— Opta! strigă ea. Dar numai dacă mă vei prinde.

El o ajunse imediat din urmă şi o prinse de mijloc, apoi se rostogoliră amândoi pe nisip.

— Te-am prins!

Caroline îl privea cu ochii plini de lacrimi.

— Da, m-ai prins. E foarte nostim.

Blake o mângâie pe obraz şi zâmbetul lui îi mângâia delicat tot trupul. Adunase în el toată dragostea din lume.

— Cum?

— Oliver şi-a pus în gând să vâneze o moştenitoare, iar tu să prinzi o spioană. Caroline nu mai reuşi să continue fraza, fiindcă emoţiile o înecau acum. Iar la sfârşit…

— La sfârşit, eu te-am sedus pe tine.

Sărutul lui se lăsă blând pe buzele ei delicate.

— Aşa este, dragostea mea. Aşa este.

Sfârşit